

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Destroy Me
• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

destroy me

- CORRUPTED ROYALS -

USA TODAY'İN EN İYİ YAZARI
MICHELL EHEARD

Telif Hakkı © 2023 *DESTROY ME* by M.A. Heard.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: [Cormar Covers](#)

Kapak Tasarımcısı: [Wander](#) _ _ _ .

[Photography](#) **Kapak Modeli:** Andrew

Biernat

Editör: Sheena Taylor

Sinopsis

İlk buluşmamız bir gece kulübündeydi ve en romantik fantezilerimden fırlamış gibiydi.

Rus Tanrı'yı görünce yumurtalıklarım patladı. *Tanrı* derken, yırtık pırtık, uzun boylu, esmer ve ölümcül derecede çekiciydi. Aramızda bir şehri aydınlatmaya yetecek kadar kıvılcım vardı.

Sonra gece kulübünde bir patlama oldu ve üç saat boyunca birlikte kapana kısıldık, en kişisel bilgilerimizi paylaştık... isimlerimiz hariç her şeyi.

İki yıl sonra, ikinci buluşmamız ilkinin tam tersi oldu. Bratva'nın Rus infazcısı *Misha Petrov*'un beni hor gördüğü açık. Paylaştığımız duygusal gece onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ailem Bratva ve İtalyan mafyasıyla ezeli düşman, bu da Misha'nın beni bir tehdit olarak gördüğü anlamına geliyor.

Keşke onun benden nefret ettiği gibi ben de ondan nefret edebilseydim. Ama hayır, aptal kalbim istediğini istiyor.

Misha'nın her sert dokunuşu tenimi karıncalandırıyor.

Sıkılı dişlerinin arasından gürleyen her tehdit nefesimi hızlandırıyor.

Ezeli düşman olabiliriz ama bu tehlikeli adamı istemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Bir de diğer sorun var.

Eğer bir mucize olur da Misha'nın bana aşık olmasını sağlayabilirsem, *sadece* tüm bratva ve ailemle yüzleşmek zorunda kalacağız.

Ne yanlış gidebilir ki?

Yok Et Beni

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm
BOZUK KRALİYETLERDE STANDALONE
Kitap 1

Yazarların Notu:

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Aşırı şiddetle ilgili tetikleyici içerik

var

Grafik işkence

Kanlı oyun

Anksiyete

sorunları

Adam kaçırma

18+ sadece

Bir TW'yi atlamış olabilirim, bu yüzden lütfen dikkatli okuyun.

Çeviri Kitaplar

Telegram

Bölüm 1

Aurora

Misha Petrov; 22. Aurora D'Angelo; 18.

"Abbie, beni bekle," diye fısıldıyorum, beni sürükleyerek götürdüğü popüler gece kulübüne girmek üzereyken en iyi arkadaşımın kolunu tutuyorum. "Sakın beni yalnız bırakayım deme."

Abbie bir kahkaha patlatıyor ve şakacı bir şekilde gözlerini bana deviriyor. "Sanki ben öyle bir şey yaparım da."

Elimi tutuyor ve bir fedai içeri girmemize izin verirken ona yakın duruyorum. Bizi siyah ipek bir bluz ve pantolon giymiş, sarı saçlarını mükemmel bir topuz yapmış bir kadın karşılıyor.

Kimliklerimizi kontrol ederken bize profesyonel ve sıcak bir gülümseme veriyor, ardından bizi zaten tam parti modunda olan kalabalığın arasından geçmemiz gereken alt kata doğru el sallıyor.

"Kahretsin, burası tıklım tıklım dolu," diye bağırarak zorunda kalıyorum ki Abbie beni duyabilsin. "Popüler olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Abbie yaklaşıyor. "Umarım VIP bölümü bu kadar kalabalık olmaz."

Ona başımı sallayarak elini sıkıca tutuyorum, böylece bu çılgınlık içinde birbirimizden ayrılmıyoruz. Cenevre'deki herkes gece kulübündeymiş gibi görünüyor.

Her zaman klostrofobiden muzdarip olmuşumdur ve rastgele yabancılar tarafından itilip kakılmak benim eğlence anlayışıma uymuyor.

İlk kez bir gece kulübüne gidiyorum ve burada olmamın tek nedeni Abbie. Ailem onun evinde güvende olduğumu düşünüyor ve muhtemelen hala Abbie'nin Sartori tatil malikanesindeki süitinin önünde nöbet tutan korumalarım da öyle.

Ailem Paskalya'dan önce bir haftalığına Abbie'yi ziyaret edebileceğimi gönülsüzce kabul etti. Ailem Sartoris'leri tanıdığı için bana sadece iki koruma verildi. Gerçi Abbie gizlice kaçmayı bir sanat haline getirmişti ve her zaman yanımda olan korumalarımın kaçmayı çok kolaymış gibi gösterdi.

Meraklı gözlerle etrafımdaki her şeyi inceliyorum. Kulübün içi karanlık, renkli, yanıp sönen ışıklar havayı dolduran hızlı ritimle titreşiyor. Devasa dans pistinin iki yanında barlar var ve barmenler siparişleri yetiştirmek için acele ediyor.

İnsanlar gülüyor, konuşuyor ve erkekler kadınlarla flört ediyor. Büyük bir grup sanki sonsuz bir enerjiye sahipmiş gibi odanın ortasında dans ediyor. Ortamı bulaşıcı bir heyecanla dolduruyor.

Bu gerçeküstü.

Merdivenlerden VIP bölümüne çıktığımızda, midemde korku dönüyor. Babam kulüpte olduğumu öğrenirse, cehennem azabı çeker.

Öğrenmeyecek. Sakin ol.

Abbie dağ gibi bir adama benzeyen fedaiye gülümsüyor, sonra da "Sartori ve D'Angelo" diyor.

VIP bölümüne girebilmemiz için ağır bordo kordonlu ipi çözmeden önce fedainin gözleri bana kayıyor.

Soyadımın çok büyük bir güç taşıdığını biliyorum ama hayatımın büyük bir kısmını yatılı okulda geçirdiğim için istediğimi elde etmek için bu gücü kullanmaya alışık değilim. Artık okulumuz bittiğine göre Abbie sosyete hayatına benden daha çabuk alışıyor.

Abbie'ye doğru eğilerek, "Ailelerimize söylemeyecek mi?" diye soruyorum. Alay ediyor. "Tabii ki söylemeyecek. Rahatla."

Etrafıma bakındığımda korkum çabucak unutuldu.

Vay canına, VIP bölümü çok daha iyi.

Rahat bordo kanepeler ve koyu ahşap sehpa, lüksle yıkanan zeminin sol tarafını dolduruyor. Her yerde saksı bitkileri, melek ve melek heykelleri var. Işıklar kısılmış ve burada hiç yanıp sönen ışık yok.

Müzik alt kattan geldiği için buradaki atmosfer samimi ve kaotik değil. Düşündüklerimi gerçekten duyabiliyorum.

Boş bir kanepeye doğru yürürken Abbie'ye "Bu çok daha iyi," diyorum.

Pahalı kumaşın üzerine otururken Abbie bana sırtıyor. "Merak etme. Birkaç kadehten sonra dans pistine çıkmaya hazır olacaksınız."

"Hayatımı kurtarmak için dans edemeyeceğimi biliyorsun." Bara bakarken bir kahkaha attım. Üç barmen takım elbise giymiş, alt kattakiler ise siyah gömlek ve pantolon giymişler.

Hâlâ ailemin bu geceki kaçamağımızı öğrenmesinden endişelenerek, "Kimse bizi tanımayacak mı?" diye soruyorum.

Abbie vücudunu bana doğru çeviriyor ve omuzlarımdan tutarak benimle göz göze geliyor. "Kızım, Avusturya'da bir Humboldt Uluslararası Kız Okulu'na kapatıldık. İnsanların varlığımızı bildiğinden bile şüpheliyim. Bir daha böyle bir şansımız olmayacak, o yüzden sakın ol ve saçlarını serbest bırak."

Kız haklı. Sıradan insanların arasına karışmak, on sekiz yaşında sıradan bir kız olmak gibi şanslar pek sık karşınıza çıkmaz. İtalya'nın en kötü şöhretli suç patronlarından biri olan Caruso D'Angelo'nun kızı olduğunuzda değil.

"Tamam," diye gülümsedim arkadaşşıma. "Rahatlayacağım."

"İçecekler. İhtiyacımız olan şey bu." Havada bir el sallıyor ve bir garson hızla yaklaşıyor. "İki cosmopolitan ve iki limonlu shot lütfen."

Servis görevlisi gittiğinde, Abbie bana sırtıttı. "Daha önce limonlu shot içmiştim. Bayılacaksın."

"Ya kozmopolitanlar?"

"Annem onları içmeye bayılır. Alkolün tadını neredeyse hiç alamazsınız."

Kendimi gevşemeye zorluyorum ve yakalanma korkusunu bir kenara itiyorum. Endişelenerek geceyi mahvedeceksem, gizlice dışarı çıkmak için onca zahmete katlanmanın ne faydası var?

Üzerime ikinci bir deri gibi oturan *Dolce & Gabbana* napa deri pantolona ve gümüş rengi, payetli crop top'a bakıyorum. En sevdiğim *Jimmy Choo* gümüş ışıltılı, süet topuklu ayakkabılarımla eşleştirdim. Bacaklarımı her zaman olduğundan daha uzun gösterirler.

Kristal süslemeli Bon Bon mini çantamı masanın üzerine koyuyorum ve arkamı kanepeye yaslıyorum. "Yani içip dans mı edeceğiz?" Derin bir nefes alarak diğer masalarda oturan çeşitli insan gruplarına bakıyorum.

"Ve tüm çekici erkeklerle göz sikişi. Şimdi saçlarımızı açma zamanı, sonra da çatıdaki bara bakarız." Abbie bana doğru eğildi. "Saat ikideki adam hiç de fena görünmüyor."

Barda oturan adama bakıyorum, sonra burnumu kıvırıyorum. "Otuzlu yaşlarında ve üzüntülerinden boğuluyor gibi görünüyor."

"Yani?" Bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Yaş sadece bir sayı ve ben ona sorunlarını unutturabilirim."

Aramızda her zaman cesur olan arkadaşşıma gülerek başımı sallıyorum. "Sen iflah olmazsın."

Rahat bir pozisyona geçerek gözleriyle erkekleri tarıyor. "Bugünlerde, görücü usulü bir evlilik için sol ellerimize bir nişan yüzüğü takılacak. Hiçbir kural ve zorunluluk olmadan bir gece geçirmek istiyorum."

Onun sözlerini ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Abbie açık kahverengi gözlerini bana çeviriyor. "Eğer başka biri olabilseydin, kim olurdun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Mafya prensesi dışında bir şey mi?" "Evet."

Servis görevlisi içkilerimizi getiriyor ve o gider gitmez Abbie bana shotlardan birini uzatıyor. "Biz içerken cevabını düşün."

Dudaklarım kıvrılıyor ve alkolü nasıl içtiğini izliyorum. İğrenmiş bir yüz ifadesi takınmadığında, ben de shot'ımı yutuyorum.

Sıvı o kadar ekşi ki gözlerimi kısıtıyorum, titrememek için savaşıyorum ama başaramıyorum. "Aman Tanrım." İçimde bir ürperti daha dalgalanıyor. "Bu cehennem kadar ekşi."

Abbie'nin kahkahası eğlence dolu, sonra bana kozmopolit uzatıyor.

"Ekşi olmasa iyi olur" diye mırıldanıyorum temkinli bir yudum almadan önce. Tatlar dilimin üzerinde patlıyor, kızılçık tatlılığından hafif bir limon ekşiliğine kadar her şey. "Ooooh." Bir yudum daha almadan önce Abbie'ye onaylayan bir gülümseme veriyorum.

"Güzel. Değil mi?"

"Evet." Boş shot bardağına etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "Ama limonlu shot'lara hayır."

Kokteyl bardağını benimkine doğru kaldırıyor. "Eğlenceli, özgür ve umarım pis ateşli bir seks gecesine."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," diye sırtıyorum ona.

Ama seks için değil. Bunu özel biriyle paylaşıyorum, tek gecelik bir ilişkiyle değil.

Kadeh kaldırdıktan sonra bardağı masaya koydum. "Dünyadaki herhangi biri olabilseydim..." İçimi çektim ve başımı salladım. "Hayır, ben yine de bu hayatı seçerdim. Çünkü bu sayede en iyi arkadaşım sen oldun."

"Aww." Abbie eğilip bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, tatlı dostum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, aramızdaki duygusal anın tadını çıkarıyorum.

Geri çekildiğimde, üç adam dikkatimi çekiyor. Hepsi de kusursuz takımlar giymişlerdi. Üzerlerinden yayılan gücü ve tehlikeyi hissedebiliyorum, adımları emin ve kendinden emin.

Parmaklarım Abbie'nin pazusuna dolanıyor ve onu sallıyorum. "Bara doğru giden şu üç adama bak."

Başı o kadar hızlı dönüyor ki kendini kırbaçlamaması bir mucize. "Tatlı. Tanrım."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, gözlerim adamlardan birine takılı kalıyor. Üzerindeki üç parçalı, kraliyet mavisi takım elbiseye rağmen, yırtık pırtık olduğunu, kaslarının kumaşın gerilmesine neden olduğunu açıkça görebiliyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı tanımının tam karşılığı.

"Hepsi çok çekici," diyor Abbie. "İşte bu kadar. Bir harem istiyorum."

Bir kahkaha patlıyor ve Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'nın gözleri bana doğru kayıyor.

Açık mavi gözlerinin benimkilere kilitlenmesiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Vay canına, çok güzel.

Muhteşem kelimesinin bir erkeği tanımlamak için doğru kelime olmadığını biliyorum, ama kahretsin, o sadece... bayıltacak kadar muhteşem.

"Aurora..."

Açık mavi gözleri, koyu kahverengi saçlarıyla birleştğinde onu düpedüz tanrısal gösteriyor.

Mavi her zaman en sevdiğim renk olmuştur.

Hmm... Keskin ve yontulmuş yüz hatları. Sağlam, kare omuzlar ve giydiği yeleklerle tamamlanan geniş bir göğüs.

Bakışlarım yavaşça onun her santimetrekaresinde geziniyor ve ancak cennet olarak tanımlanabilecek açık mavi havuzlarda dinleniyor.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve midemde bir çırpıntı var.

"Aurora!" Abbie fısıltıyla bağıyor, sonra kolumu kavrayıp beni kapıldığım trans halinden çıkarırken gülmeye başlıyor.

Adama utanmadan baktığımın farkına vararak irkiliyorum ve dikkatimi arkadaşşıma çeviriyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Tanrım. İkiniz neredeyse gözlerinizle birbirinizi soydunuz." İçkisinin yarısını mideye indirmeden önce kendini yelpazeliyor.

Alkol gerçekten iyi bir fikir.

Kokteyli mi elime alıyorum ve utancımı kozmopolitin son damlasına kadar boğmaya çalışıyorum. Bardağı dudaklarımdan indirdiğimde, dilim başıboş bir damla yakalamak için dışarı fırlıyor. Gözlerimin kendi aklı var çünkü Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'ya kilitleniyorlar, ancak bakışlarının hala bana odaklandığını görüyorum.

Yüce Tanrım.

Ezici bir utanç duygusuyla çarpılıyorum ve hızla onun yoğun bakışlarından uzaklaşıyorum. Bardağı yere bırakıyorum ve gözlerimi Abbie'de kalmaya zorluyorum.

"Hâlâ bana bakıyor," diye fısıldıyorum, sanki adam müziğin sesini duyabilecekmiş gibi.

"Biliyorum," diye kıkırdıyor, geniş gülümsemesi onu çarpıcı gösteriyor. Ne zaman gülümsese Abbie'nin tüm yüzü aydınlanır. Bu onda en çok sevdiğim şeylerden biri.

Garsonun dikkatini çekmek için elini sallar ve bir tur daha kozmopolit sipariş eder. Servis elemanı uzaklaşınca Abbie, "İlginin tadını çıkar, Ra-Ra." der.

Sanki gözleri hâlâ üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve çantama uzanırken bakışlarım ona doğru kayıyor ve haklı olduğumu teyit ediyor.

Ona sadece birkaç saniye bakabiliyorum, sonra tekrar korkuyorum ve yanaklarımdaki kızarıklık derinleşiyor.

Bu hem çok utanç verici hem de çok çekici. Ona aval aval bakmakla saklanmak için kafamı sokabileceğim bir yer aramak arasında gidip geliyorum.

En iyi arkadaşıma bakıyorum ve diğer iki erkekten gördüğü ilgiden ne kadar mutlu olduğunu görünce, bunun eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundayım.

Ağzımın titrek bir gülümsemeye dönüşmesine izin vererek cesur bir nefes çekiyorum, sonra uzun, esmer ve yakışıklı adamımla gözlerimi kilitliyorum.

Bu kez ağzının sol köşesinin sıcak bir sırtışıla kalkması ve ardından başını hafifçe eğmesiyle ödüllendirildim.

Yüce Tanrım, kalbimin daha hızlı atmasına izin verme. On sekizimde kalp krizinden ölmek istemiyorum... neredeyse on dokuzumda.

"Eğlenceli, değil mi?" Abbie sorar, sonra içkisini üç adama doğru kaldırır ve onlara en güzel gülümsemesini verir.

"Evet," diye kabul ediyorum. VIP bölümünün geri kalanına bakıyorum, muhteşem adama bir kez daha bakmak için çaresiz görünmemeye çalışıyorum.

Ama yine başarısız oluyorum ve daha ne olduğunu anlamadan ateşli bir bakışmaya kilitleniyoruz. Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, aramızda bütün bir şehri aydınlatmaya yetecek kadar kıvılcım uçuşuyor.

Bölüm 2

Misha

Armani ve Alek arasındaki eğlenceli şakalaşmaya pek dikkat etmiyorum. Kızlara ilk kimin yaklaşacağı konusunda tartışıyorlar.

Vardıktan kısa bir süre sonra kahkaha sesleri dikkatimi çekti ve sadece melek olarak tanımlanabilecek bir varlıkla göz göze geldim. O zamandan beri gözümü kadından ayıramıyorum.

Kalp şeklindeki yüzü, düğme burnu, mükemmel şekillendirilmiş elmacık kemikleri ve çene çizgisi, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Votkayı boğazımdan aşağı dökmeden önce "Siyah saçlı güzel benim," diye mırıldanıyorum. Kendine göre güzel olan diğeri için kavga edebilirler.

"Şansımı cilveli olanla deniyorum," diye kıkırdıyor Alek. "Eğitime başlamadan önce biriyle yatmam lazım."

"Rüyada görürsün dostum," diyor Armani, sesi kahkahayla hafifliyor. "Sen saldırdığında, ben öldürmek için üzerine çullanacağım."

Bunu çok sık yapamıyoruz.

Kahretsin, neredeyse hiç.

Alek ve ben Bratva'nın infazcılarıyız, Armani ise İtalyan mafyasının infazcısı. Bratva ve mafya elli yılı aşkın bir süredir ittifak halinde, bu yüzden kardeş gibi birlikte çalışıyoruz.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca suç dünyasının derinliklerine atıldık, patronlarımızın gözetimi altında peşimize takılan herkesi öldürdük ve dövdük. Sadakat gösterimizden memnun olduklarında, bize en iyilerle birlikte eğitim alma şansı sunuldu.

Bu, St. Monarch'ta eğitime başlamadan önceki son gecemiz. Bratva'nın başı Viktor Vetrov eğitim almamız için emir verdi ve amcasının St. Monarch'ı yönettiğini bildiğim için elimden gelenin en iyisini yapacağım. İsteyeceğim son şey patronumun kaydardığımı duyması. Böyle saçmalıklar bir infazcı olarak geleceğin ya da hayatta kalma şansın için iyiye işaret değil.

Önümüzdeki dört yıl boyunca kalacağımız St. Monarch's'a giriş yaptıktan sonra en yakın gece kulübünü ziyaret etmeye karar verdik.

Aklımdan düşünceler geçerken gözlerim hâlâ siyah saçlı güzele kilitlenmiş durumda.

Ama bu gece, tetikçi ve infazcı Misha Petrov değilim.

Ben sadece bir kadınla iyi vakit geçirmek isteyen bir adamım.

Onu gördüğüm an, aradığım kişinin o olduğunu anladım.

Bir bardak votka daha bana doğru itildi, sonra Armani'nin "İki bayan ne sipariş etti?" diye sorduğunu duydum.

"Cosmopolitans," diye cevaplıyor barmen.

Gece kulübü St. Monarch'ın yakınında yer aldığından, barmen bizim gibilerle yüz yüze gelmeye alışkın olmalı.

Ellerimizin arkasındaki dövmele de bunu ele veriyor. Sağ elimizdeki dövmede üç kılıç ve orta parmağımızdan aşağıya doğru inen tespih taneleri ve parmak boğumunun üzerinde dua eden eller var. Kılıçlar Alek, Armani ve benim için, tespih taneleri ise güvende kalmaları için dua ettiğimiz sevdiklerimiz için.

Sol elimizde iki cümle var, biri çapraz diğeri de bilekten yüzük parmaklarımıza kadar. Aşağı kelimeleri Rusça, karşıya kelimeleri ise İtalyanca.

Rusça: Vernost' delayet vas sem'yey.

İtalyanca: La lealtà ti rende una

famiglia. Her ikisi de sadakat sizi aile yapar anlamına gelir.

Güzel kadın bir bakış daha atıyor ve bu kez dolgun dudakları nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor.

Tanrım. Enfes bir kız.

Başımı eğerek onu onaylıyorum ve bu onun gülümsemesinin genişlemesine neden oluyor.

Yirmi bir yaşımdayım, hayatın sunduğu çirkinliği ve güzelliği gördüm, ama bu kadın güzel kelimesine yepyeni bir anlam katıyor.

Ufak tefek, hakkında hiçbir şey bilmediğim halde onu korumak istememe neden olan bir şekilde kadınsı. Hareketleri, parmaklarının bardağa sarılışı, bir yudum alırken dudaklarını ayırışı, içimde derin ve ilkel bir şeyi harekete geçiriyor. Onun her santimine sahip olmak istiyor.

Evet, tartışmaya gerek yok, aramızdaki çekim çarşafının arasında patlayıcı bir gece geçirmemizi sağlayacak.

Kulübün sıkı bir kimlik politikası olduğunu ve içeri girmek için on sekiz yaşından büyük olmanız gerektiğini bildiğimden, onun reşit olmaması konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Hamleni yapacak mısın?" Alek soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim kadından hiç ayrılmıyor. "Henüz değil. Aramızda bir şeyler oluşmasına izin veriyorum ve doğru anı bekliyorum."

"Daha fazla birikmesine izin verirsen kız kendiliğinden yanacak," diye kıkırdıyor Alek.

"Bana şans dile," diyor Armani kadınlar için sipariş ettiği iki kozmopolitayı alırken.

"Siktir et," diye şaka yapıyor Alek. "Başarısız olmana ihtiyacım var, böylece üzerine çullanabilirim."

Armani kendinden emin bir şekilde sırtıyor, ardından kadınların oturduğu yere doğru yürümesini izliyoruz. Cilveli olan kirpiklerini indiriyor ve Alek'in inlemesine neden olan davetkâr bir bakış atıyor.

Güzelimin yüz hatları sinirle geriliyor, çantasını kapıyor ve ayağa fırlayarak arkadaşını kendi başının çaresine bakması için bırakıp aceleyle tuvaletlere giden koridora yöneliyor.

Mmm... küçük geyik ürkek.

Başımı arkaya eğiyorum, votkayı boğazımdan aşağı atıyorum ve bardağı yere bırakıp ayağa kalkıyorum.

Gözlerim VIP bölümünü tarıyor, herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ediyor. Her zaman tetikte olmak iliklerime kadar işlemiştir.

"İyi avlar," diye kıkırdıyor Alek, Armani'nin flörtöz olanla konuşmasını izlemeye devam etmeden önce bana sadece bir bakış atıyor.

Boş koridorda yürürken kadınlar tuvaletinin kapısının önünden geçiyorum ve duvara yaslanıp küçük geyiğin dışarı çıkmasını bekliyorum.

Dakikalar geçiyor ve ben içeri girmek istiyorum, ama tam bu isteğime boyun eğecekken kapı nihayet açılıyor.

Küçük geyik saklandığı yerden çıkarken bana doğru bakmıyor bile ve dikkatini çekmek için bileğini tutuyorum. Ürkek bir solukla arkasını döndü ve çantası omzuma çarptı.

En koyu yeşil gözlerini bana diyor, dudakları aralanıyor ve sonra sanki arızalanmış gibi gözlerini kırıştırmaya başlıyor. "Kahretsin... Özür dilerim. Sana vurmak istememiştim."

Onun gergin davranışlarını sevimli ve eğlenceli buluyorum.

"Seni korkuttuğum için benim hatam," diye mırıldanıyorum, hâlâ ince bileğini sıkıca elimde tutarken.

Dokunma gerçekleşti ve ikimiz de yere baktık. Aramızda bir elektrik akımı olduğuna yemin edebilirim.

Tanrım, teni ipeksi bir yumuşaklıkta ve kemikleri avuçlarımda kırılabilir gibi.

Koridora başka bir kadın giriyor ve tuvaleti kullanacağını varsayarak küçük geyiği kapı aralığından dışarı çekiyorum. İtiraz etmeden geliyor ve itaati ağzımın memnuniyetle kıvrılmasına neden oluyor.

Keşke ellerimi boyayan kanı bilseydin. Benden kaçmak için hızlı ve sert koşardın.

Ama benden asla kaçamazsın, malen'kiy olen'.

'Küçük geyik' ismi onun için çok uygun, özellikle de benim gibi bir yırtıcıdan geliyorsa.

Tuvaletten birkaç adım ötede bileğini bırakıp kalçasından tutuyorum. Sırtını duvara yaslayana kadar onu dürtüyorum, sonra başımı eğerek dipsiz gözlerine bakıyorum.

Çok güzel. Çok etkileyici.

Genellikle, seçtiğim kadını büyüleyene kadar flört ederdim, sonra onu en yakın motele götürür ve onu anlamsızca becerirdim.

Ama bu kızla öyle bir şey olmayacak. Bütün gece ona bakabilirim.

Bakışları gözlerime geri dönmeden önce ağzıma iniyor.

"Merhaba." Yumuşak sesinde dikkat ve şaşkınlık karışımı bir his var. "Merhaba."

Ona bakmaya devam ettiğimde, bir kez daha gözlerini indiriyor ve ardından garip bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Bu hiç de garip değil."

"Ne?" Bakışlarını tekrar yakalamak için başımı eğiyorum, o yeşil gözlerin üzerimde olmasını istiyorum.

Çantasının askısıyla oynuyor, sonra tekrar kıkırdıyor. Görünmez saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıp bana bakıyor. "Bana bakıyorsun."

"Çünkü daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bir sanat eserini hayranlıkla seyretmek için zaman ayırmayı seviyorum."

Yanaklarındaki pembe lekenin rengi derinleşiyor ve dudakları gururlu bir gülümsemeyle flört ediyor.

Ondan dalga dalga yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyorum ve normalde kadını rahatlatırken, bu benim küçük geyiğime yapmak istediğim son şey.

Onun üzerinde bıraktığım etkiyi seviyorum, yanaklarında çiçek açan rengi, gözbebeklerinin kararmasını.

Bakışlarım yavaşça dudaklarının mükemmel kıvrımına, dilimin ve dişlerimin teninde bırakacağı lekeleri şimdiden hayal edebildiğim ince boynuna iniyor. Gümüş kumaşın altından görünen hafif göğüs dekoltesinin görüntüsünü içime çekerek aşağı doğru inmeye devam ediyorum.

Gözlerim açıkta kalan karnında durduğunda, parmaklarım yan tarafını sarana kadar elimi yukarı kaydırıyorum, avucum teninin sıcaklığını emiyor.

Çok yumuşak.

Tüyleri diken diken oluyor ve vücudundaki titremeyi hissediyorum.

"Ben de hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek, "Cazibe" diye açıklıyorum.

"Öyle mi?" diye nefes alıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Dikkatim ısı güdümlü bir füze gibi ağzına odaklanıyor ve onu tatmak için eğilmeye başlıyorum.

"Evet," diye mırıldandım, sesim aramızdaki yoğun çekimden boğuk çıkıyordu.

Biz.

"Normalde yabancılarla rastgele koridorlarda durmam." Sesi samimi bir fısıltıya düştü.

Küçük geyiğim geri çekilmiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor. Bunun yerine parmak uçlarında yükseliyor, avuç içleri göğsüme yerleşiyor ve ağzını bana uzatıyor.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldanıyorum, ses tonum alçak ve derin.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda zemin ayaklarımın altında sarsılıyor ve bedenim onunkine çarparak başını duvara vurmasına neden oluyor.

Zemin tekrar titrer, m z k kesilir ve yerini hızla çığlıklar alır.

      lerim devreye giriyor ve ne tür bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden küçük geyi imin kolundan tutup vücudunu arkama çekiyorum, böylece onu koruyabiliyorum.

Silahlı olmayabilirim ama bir insan  öldürmenin yüzlerce farklı yolunu biliyorum.

Ve  ld recekim, çünkü ne olursa olsun  p c   m  alacağım.

Bölüm 3

Aurora

Tüm bunlar benim için bile çok gerçeküstü. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, ağzım kupkuru ve onun bana bu kadar yakın olmasından dolayı neredeyse delirecekmişim gibi hissediyorum.

Sanki gezegende onun için önemli olan tek kadın benmişim gibi bana bakıyor.

Daha önce hiçbir erkek bana bu şekilde bakmamıştı ve başını eğdiğinde sanki manyetik bir güç beni ona doğru itiyor gibi hissediyorum.

Kalbim gittikçe daha hızlı çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor ve dudaklarımız birbirine değdiği anda dünya etrafımda titriyor.

Vay canına.

Hiç bu kadar yoğun bir an yaşamamıştım. Kesinlikle bir erkekle değil.

Özel bir yatılı kız okuluna gitmem bakire kalmamı sağladı. Bu an, ilk öpücüğümün olmasını umduğum her şeydi. Hayallerim gerçek oldu.

Her şey yeniden titriyor, ağzı benimkini terk ediyor ve bir saniye sonra duvara çarpıyorum, başımdan aşağı acı akıyor.

Çok irkildim ve arkasından çekilmeden önce kendimi toparlayacak zamanım olmadı.

Panikle atılan çığlıkları duymam ve havanın korkuyla gerildiğini hissetmem birkaç saniye daha alıyor.

Ne oluyor?

Dudaklarım emin olmadığım bir soru sormak için ayrılıyor, sonra sağır edici bir patlama havayı titretiyor ve konuşma yeteneğimi elimden alıyor.

Bana dönüp kollarını boynuma doladığında ve beni koridorun derinliklerine doğru ittiğinde kulaklarımda bir tıslama sesi duyuyorum. Ayaklarım yere bile değmiyor ve vücudu görüş alanımı engellediği için hiçbir şey göremiyorum.

Başımı çeviriyorum ve duvarın sarsıldığını, sivri çatlakların sıvayı yırttığını görüyorum.

Göğsümde bir çığlık yükseliyor ama asla dudaklarımdan kaçmıyor. Kolları etrafımda sıkılaşıyor, sonra düşüyoruz. Düşüş sonsuzmuş gibi geliyor, ve etrafımızdaki enkaz ve kaosla birlikte, "Blyad" diye küfrettiğini duyuyorum.

Karanlığa gömülüyorum ve sert ve acımasız bir şeye çarpmadan hemen önce toz boğazımı tırmalıyor.

Acı yan tarafıma doğru yayılıyor, sonra sanki vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

O kadar şaşırdım ki çığlık bile atamıyorum.

Korku beni sarıyor, hayatım boyunca bildiğim koruyucu balonu patlatıyor. O kadar yoğun ki, zihnim dehşetin pençelerini akıl sağlığıma batırmasını engellemek için çabalıyor.

Gözlerimi kırpmaya çalışıyorum, toz gözlerimi tahriş ediyor. Dakikalar önce yattığım yerden yüksek bir çarpma sesi geldiği sırada yana doğru çekildiğim için hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Vücudunun altına sürüklendim ve başım göğsüne bastırıldı.

Etrafımızda cehennem yağarken, aklım sersemlemiş durumda, ama bir düşünce parlak bir ışık gibi parlıyor - bu adam en romantik fantezilerimden fırlamış gibi - sadece ölümcül derecede çekici değil, aynı zamanda koruyucu.

Mio principe.

İşte böyle hissettiriyor. O beni kurtarmaya, hayat kurtaran bir öpücükle

ayaklarımı yerden kesmeye gelen bir prens.

Tonlarca beton tarafından ezilirken düşünmek aptalca bir şey. Şu anda hayatım gözlerimin önünden geçiyor olmalıydı. Korku içinde boğuluyor ve son duamı ediyor olmalıydım.

Bunun yerine, sanki bir binanın bizi diri diri gömmesini engelleyebilecek güce sahipmiş gibi ona sarılıyorum.

Yıkılan yapı etrafımıza yerleşirken gümbürdüyor ve inliyor ve yoğun şoktan titrediğimi ancak göğsünü avuçlarımda sabit hissettiğimde fark ediyorum. Kalp atışları hızlı ama benimkine hiç benzemiyor. Bana kıyasla daha sakın.

Keskin bir nefes alıyorum ve vücudunu yavaşça yukarı itip nefes almam için bana biraz alan açmadan önce saniyeler geçiyor.

Nefes almak istemiyorum. Hiçbir şey canımı yakamasın diye bedenini bedenime bastırmasını istiyorum. Onun sıcaklığının kemiklerimin derinliklerine işleyen soğuğu kovalamasını istiyorum.

Zihnimdeki sersemlik yavaşça kalkıyor, ancak şok içime doluyor.

Betonun iniltisi ve gıcirtısından başka bir şey duymuyorum, birkaç saniyede bir beni sarsan bir patlama sesi.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi tehlikeli ve öfkeli çıkıyor.

"I..." Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama göğsümü alevler içinde bırakan bir öksürük nöbetiyle son buluyor.

Gözyaşlarım gözlerime sıcıyor ve yanaklarıma döküldüklerinde buz gibi tenimde sıcak bir his uyandırıyorlar.

Birdenbire karanlık, titremeye başlayan kırmızı bir ışıkla kırıldı. Onu görebilmem için yeterince parlak.

Mio principe.

Her nasılsa üzerini kaplayan kalın toz tabakasıyla daha da yakışıklı görünüyor ve gözlerinin mavisi şimdiye kadar gördüğüm tüm ışıklardan daha parlak. Neredeyse kör edici.

O da beni görebiliyor olmalı çünkü yer değiştiriyor, sonra eli yanağımı kavırıyor ve başparmağı bir damla gözyaşını siliyor.

"Neresi acıyor?" diye soruyor, yüz ifadesi ölümcül.

"Her yerde," diye inliyorum, fısıltının üzerinde konuşamıyorum çünkü üzerimize bir şey düşmesinden çok korkuyorum.

Eli yüzümden ayrılıyor ve kendini tamamen itmeye başlıyor.

Ben.

Parmaklarım artık mavi olmayan ama gri ile kaplanmış ceketini kavırıyor ve kahverengi toz.

"Yapma!" Panik kelimeyi bağlar, ipliksi ve savunmasız olana kadar gerer. "Sakın kalkma."

"Şşş." Ses rahatlatıcı ama beni sakinleştirmeye yetmiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum." Etrafımıza bakarken onu izliyorum. "Bizi çıkarana kadar olmaz."

Gözlerimi daha hızlı kırpmaya başlıyorum ve nefes almak çok zorlaşıyor. Titreyerek başımı çeviriyorum ve kırmızı ışık uğursuzca yanıp sönerken etrafımızdaki kırık beton duvarı görüyorum.

Canlı canlı gömüldük.

Hayır.

Kulaklarımda yüksek sesle duyana kadar nefeslerim hızlanıyor.

Hayır, hayır, hayır,

hayır. Beton. Her yerde.

"Hey," diye bağılıyor.

Hayır.

Sert bir el çenemi kavırıyor ve ona bakmak zorunda kalıyorum. "Panik yapmanın bir faydası olmaz. Sakin ol."

Hayır.

Ciğerlerime hava ulaşmayana kadar nefeslerim hızlanmaya devam ediyor. Sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Bir kolunu başımın iki yanına koyarak bana o kadar yakın eğiliyor ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Benimle nefes al, *malen'kiy olen'.*"

Yüzüm parçalanıyor ve sıcak gözyaşları şakaklarıma yayılıyor. "Ben...yapamam."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, patlayacakmış gibi hissediyorum. Basınç kaburgalarındaki ağrının on kat artmasına neden oluyor, ta ki cehennem çukurlarına doğru spiral çiziyormuşum gibi hissedene kadar.

Ağzını benimkine bastırıyor. "Nefes al." Sıcak havasını içime üflediğini hissediyorum ve içgüdüsel olarak onu ciğerlerime çekiyorum.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve çok daha açık mavinin etrafındaki koyu mavi halkaya odaklanmaya çalışıyorum.

Onun verdiği her nefeste ben de nefes alıyorum ve bir şekilde beni sakinleştirmeyi başarıyor, ta ki kalbim göğsümden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissetmeyene kadar.

"Ben... klostrofobik biriyim," diye fısıldıyorum, sesim korkudan boğuk çıkıyor. "Canlı canlı gömülmek en büyük korkum."

Bunu hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim. Abbie'ye bile. Sadece küçük yerlerden korktuğumu biliyor.

Küçükken kuzenimle saklambaç oynuyorduk ve çamaşır kanalına saklanmanın iyi bir yer olacağını düşünmüştüm. Çamaşır odasının yarısına kadar sıkıştım ve beni oradan çıkarmaları saatler sürdü.

"Canlı canlı gömülmediniz. Yakında kurtarılacağız." Gözlerinde o kadar büyük bir güç var ki kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Kendimi toparlamaya ve tekrar çıldırmamaya çalışarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ne olduğunu zaten bilmesi gereken insanlar var ve burada olduğumuzu biliyorlar. Bizim için gelecekler."

Aksanı daha kalın ve ben de buna takılıyorum. "Rus musun?" Başını sallıyor, dikkati etrafımızdaki betonda.

"Seyahat mi?" Sanki şimdi onu tanımanın tam zamanıymış gibi soruyorum. Ama en azından bu bana odaklanacak başka bir şey veriyor.

"Öyle de denebilir." Gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor ve göğsümde fokurdayan kaos biraz yatışıyor. "Yaralarını kontrol edebilmek için kalkacağım."

Başımı sallıyorum, ama yine de parmaklarım ceketinin üzerinde sıkışıyor, ta ki elini benimkinin üzerine koyup onları giysisinden çekene kadar.

"Buradayım," diye beni rahatlatırken kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru itiyor. Kalçalarının üzerine çıkarak etrafımıza bakıyor ve küçük alanı inceliyor.

Gözlerim kırık bir beton bloktan diğerine geçiyor, sonra kırık bir çelik çubuktan sarkan gümüş bir kumaş parçası görüyorum.

Gözleri çıplak ayaklarımdan başlayarak vücudumda geziniyor. *Jimmy Choo* topuklularımın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bakışları yan tarafımda durduğunda eğildi, parmakları buz gibi tenimin üzerinde.

Kendimi yukarı itebilmek için elimi yere bastırmak üzere hareket ettiriyorum ama o "Kıpırdama" diye tersliyor.

Nedenini sormadan ceketini silkiyor ve gömleğinin düğmeleriyle uğraşmadan gömleğini yırtarak açıyor, düğmeler etrafa saçılıyor.

Sol kolunda karmaşık bir dövme var. Bir kartalın kanatları omzunun üzerine işlenmiş, ardından yılanlar pazusundan aşağıya doğru iniyor.

dua eden elleriyle bir haçı çerçevesiyor. Sağ kolu yıldızlarla kaplıdır. Bazılarında Rusça yazılar var ama çoğu boş.

Dövmeleri ve çıplak göğsü ne kadar seksi görünse de, o anın ciddiyeti beni çok etkiliyor. Damarlarıma kurşun doluyormuş gibi hissediyorum.

Gömleğinin kollarını yırtıyor ve kalan kumaşı katlayarak yan tarafıma bastırıyor, kolları belime bağlamak için kullanıyor.

"Nasıl..." Bu soru karşısında yutkundum. "Ne kadar kötü?"

Derme çatma bandajın sıkı olduğundan emin olduktan sonra gözlerimin içine bakarak yalan söylüyor: "Hiç de fena değil."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum, panikten boğazım düğümleniyor.

Daha yakına eğilerek sağ eliyle yanağımı okşuyor. Dokunuşu neredeyse sevgi dolu hissettiriyor.

"Burada ölmeyeceksin. Anladın mı?"

Varlığımın her zerresi ona inanmak istiyor, ama her ne kadar bir tanrı gibi görünse de, her şeye gücü yeten biri değil.

Gözlerinde parlayan mutlak bir eminlikle, sesi alçak ve talepkâr, "Çok daha kötülerini atlattım. Bu yüzden ölmeyeceğini biliyorum. Güven bana, *malen'kiy olen*."

Başımı sallıyorum ve haklı olması için dua ediyorum.

Dikkatimi dağıtmak için "Bu kelimeler ne anlama geliyor?" diye sordum.

Etrafımız moloz ve betonla çevriliyken ağzının köşesi sıcak bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Küçük geyik."

Gözlerimin arasında bir kaş çatma çizgisi oluşuyor. "Neden?" "Çünkü sen de öyle ürkeksin."

Dudaklarım gülümsemekle tehdit ediyor ama bir başka patlama sesi beni ürpertiyor ve korku tekrar ön plana çıkıyor.

"Benim de senin için bir ismim var," diye itiraf ediyorum titrek bir sesle. Endişemi ve korkumu saklayamıyorum ama onunla konuşmak sinir krizi geçirmememe yardımcı oluyor.

Elini başımın altından geçiriyor ve kaldırarak rulo yaptığı ceketini yastık olarak kullanabilmem için altıma yerleştiriyor. Yavaşça, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi, beni tekrar yatırıyor.

"Ne?" diye soruyor, yanıma uzanıp başını koluna yaslarken.

"*Mio principe.*"

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Benim bir prens olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum." Farkına varmam için bir saniye daha geçmesi gerekti. "Bekle. İtalyanca mı konuşuyorsun?"

Başını sallıyor.

Zihnim hâlâ bulanıkken, "Yaralandın mı?" diye sormayı ancak şimdi akıl edebiliyorum. Başını sallıyor. "Sadece birkaç sıyrık ve çürük."

Ona inanıyorum çünkü acı çektiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Sanki bir şey hatırlamış gibi daha yakına eğiliyor ve başımı kaldırarak parmaklarıyla sırtımı inceliyor.

Endişelenmemesi için ona "Başım iyi," diye güvence veriyorum.

Gözleri yine benimkileri buluyor. "Başka bir yerinde ağrı var mı?"

Dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar verip itiraf ediyorum, "Göğsüm. Nefes aldığımda acıyor."

Bir elini kaburgalarımın indirip göğsümü kontrol ediyor.

Aşağıya baktığımda *Dolce and Gabbana* payetli üstümden geriye hiçbir şey kalmadığını görüyorum. En azından siyah sütyenim göğüslerimi kapatıyor ve sonbaharda onu da kaybetmedim.

"Kaburgaların kırılabilirdi." Dikkatini tekrar yüzüme veriyor. "Nefes almanın zorlaştığı anı bana söyle."

Başımı salladım. "Sadece acıyor ama nefes alabiliyorum."

Bir elini başımın yan tarafına dolayarak ve alnıma bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor.

Saatler geçmiş gibi gelse de, muhtemelen sadece on dakika olmuştur.

Zihnim biraz berraklaşıyor ama anında yeni endişelerin bombardımanına uğruyor. "Arkadaşım!"

"İyi olduğuna eminim," diyor.

Abbie arkadaşıyla birlikteydi. Umarım birlikte dirler.

Belki de bina çökmeden önce dışarı çıkmayı başarmışlardır.

Tanrım, umarım öyledir. Yardım

çağırarak. "Sence ne oldu?" diye

sordum. "Bir patlama."

Ona bakınca gözlerim büyüdü. "Bomba gibi mi?"

Başını salladığında, bedenim korkuyla ağırlaşıyor.

Abbie ve beni öldürme girişimi miydi?

Kahretsin, eğer bu çileden sağ çıkarsam, ailem muhtemelen beni öldürecek.

Kolunu dikkatlice boynumun altına itiyor. Ona yaklaşmaya çalışıyorum ve kolları beni sardığında ve şakağımı sıcak göğsüne bastırdığında gözlerimi kapatıyorum.

"Sakın uyuma," diye uyarıyor beni.

"Tamam." Gözlerimi açıp karın kaslarının belirgin çıkıntılarına bakıyorum. "Spor yapıyor musun?"

"Evet."

Göğüs kafesimde küçük acı alevlerinin yalamasına neden olan mizahsız bir kıkırdama çıkarıyorum. Acının geçmesini bekliyorum, sonra mırıldanıyorum, "Egzersizden nefret ediyorum. Terlemeyi sevmiyorum."

"Mmh..." Gmbrt göğsünün derinliklerinden geliyor. "Bana tüm sırlarını anlatacak mısın?"

Kırık betona bakıyorum ve kalbime amansız bir umutsuzluk çkyr.
"lmeden önce bir kişiye bile anlatabilirim."

Dudaklarını saçlarıma bastırıyor, sonra mırıldanıyor, "Söz veriyorum lmeyeceksin.

Benim gzetimimde olmaz."

Başımı arkaya yatırarak gözlerinin derinliklerine bakıyorum, yanıp sönen kırmızı ışıık her birkaç saniyede bir bağılantımızı kesiyor.

Adını bilmiyorum ve açıkçası böyle olmasını tercih ediyorum. Kim olduğunu bilmemek her şeyi bir şekilde kolaylaştırıyor.

Ben onun küçük geyiği olacağım ve o da benim prensim olabilir çünkü tüm bu dehşetin ortasında bir fantezi örmek beni bu içten canlı ıkacağımıza inandırıyor.

Çünkü kabul edelim ki acı gerçek şu ki ikimiz de bu gece burada ölebiliriz ve ben bu korkunç gerçekle başa çıkamıyorum.

Bu yüzden acı gerçekle yüzleşmek yerine fanteziye sarılıyorum. Prensım güçlüdür ve beni ölmekten koruyacaktır.

Bölüm 4

Misha

Görünürde hiçbir yardım belirtisi olmadan dakikalar acımasızca geçip giderken, endişem göğsümü kemirecekmiş gibi hissedene kadar artıyor.

Küçük geyiğim yavaş yavaş kan kaybından ölüyor ve sesinden gücünün azaldığını duyabiliyorum. Ayrıca kaburgalarının kırıldığından ve iç organlarında da yaralanmalar olduğundan eminim.

Düşüş sırasında onu ne kadar korumaya çalışsam da, beton parçalarının onu parçalamasını engellemek için hiçbir şey yapamadım. Metal çubuk ona saplanıp üstünü parçaladığında vücudunun darbeyi aldığını hissettim.

Sırtıma büyük bir darbe almış olmama ve birkaç kaburgamın kırıldığını bilmeme rağmen, acıyı görmezden gelip küçük geyiğime odaklanıyorum.

Daha kötüsünü çektiğimi söylerken yalan söylemedim. İşkence gördüm, vuruldum ve öldüresiye dövüldüm ve bu sadece bratva'ya kabul edilme sürecimi hesaba katıyor. İnisiyasyon, sizi bir infazcı olarak hayata hazırlamak için acımasızdır, böylece düşman tarafından yakalandığınızda baskı altında kırılmazsınız.

Bu gece, yaşamayı seçtiğim hayatla kıyaslandığında parkta bir yürüyüş gibi.

Bunu kız kardeşim için yaptım. Ailelerimize ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Aslanhovlar bizi o cehennemden kurtarana kadar bir yetimhanede büyüdük. Alek'le böyle tanıştım. Ailesi kız kardeşimi ve beni yanına aldı ve bize bir ev verdi. Bizim için bir aile oldular.

Alek'in babası Bay Aslanhov, Bratva'da üst düzey bir görevdedir ve Viktor Vetrov için Moskova'nın bir bölümünü kontrol etmektedir.

Bratva'ya katıldım çünkü kız kardeşim Tiana'yı Bay Aslanhov'un ailesini koruduğu gibi korumak istedim.

Günün sonunda, yaptığım her şey Tiana için.

Endişemin yüzüme yansımaları engelliyorum ve küçük geyiğimin şakağına bir öpücük daha konduruyorum.

Onu panik ve korkudan uzaklaştırmak ve aynı zamanda uyanık tutmak için, "Sen bana sırlarını anlattıysan ben de sana anlatırım" diyorum.

Zayıf bir kıkırdama çıkarıyor. "Kulağa... bir anlaşma gibi geliyor."

Bir elimle saçlarını okşarken, onu kendime bastırma isteğimle savaşıyorum.

Tanrım, keşke bu beton mezardan pençelerimle çıkabilsem ve onu güvenli bir yere taşıyabilsem.

"Sebzeleri severim," diye itiraf ediyorum.

"Hah," neredeyse gülecekti ama acı onu durdurdu. "Sebzeleri seven tanıdığım ilk erkek sensin."

"Yetimhanede büyüdüğün için boş midene girebilecek her türlü yiyeceğe minnettar olmayı öğreniyorsun" diyerek ona bir sır daha veriyorum.

Gözlerimin içine bakmak için başını arkaya yatırıyor ve aramızdaki görünmez kıvılcımları hissediyorum. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve gözleri şefkatle doluyor. "Bu korkunç bir şey. Böyle büyüdüğün için üzgünüm."

Başımı sallıyorum ve yüzündeki tozu temizlemeye çalışıyorum. "Senin sıran."

Bir an düşünüyor, sonra gözleri benimkilere kilitlenerek, "İlk öpücüğüm sen olurdun," diye itiraf ediyor. Burnunu kıvrarak kendini düzeltiyor, "Şey, öpüştük. Bir nevi."

İçimdeki şok ürperiyor ve alnımda bir kaş çatılıyor. "Neden beni durdurmadın?"

"Çünkü senin olmanı istedim."

Memnuniyet göğsümü dolduruyor ve ağzımın köşesi kalkıyor. "Neden? Beni tanı mıyorsun ki."

Omuz silkiyor ve hareketin neden olduğu acıdan irkiliyor. "Muhteşem gözlerin var ve mavi benim en sevdiğim renktir."

"Muhteşem," diyorum, kendimle ilişkilendireceğim son kelimenin bu olduğunu düşünerek.

"Evet. Saatlerce gözlerinin içine bakabilirim."

Sözlerinin ardından gelen sessizlik, patlamadan önce hissettiğim çekimin tüm gücüyle geri dönmesine neden oluyor.

"Hâlâ öpüşmek istiyor musun?" Ses tonum derin ve alçak, soruyorum.

Yüz hatları geriliyor ve gözlerinde bir hüznün parıltısı gördüğüme yemin edebilirim, sonra fısıldıyor, "Lütfen. Eğer öleceksem, en azından düzgün bir öpücük istiyorum."

Başımı sallıyorum, sesim kararlılıkla dolu, "Ölmeyeceksin. Bu şekilde değil."

Gözyaşları gözlerini parlatıyor ve aramızdaki çekim canlı bir tel gibi vızıldayınca kadar ona bakıyorum.

Tiana nazik davrandığım tek kadın. Kız kardeşime bir hazine gibi davranıyorum.

Yani bir kadına şefkatli bir öpücük vermek daha önce yaptığım bir şey değil. Ama bu benim küçük geyiğimin ilk öpücüğü.

Ve bu onun sonuncusu olabilir.

Bu düşünceyi bir kenara iterek başımı eğiyorum ve dudaklarına yapışıyorum.

Göründükleri kadar yumuşak ve dolgunlar ve dilim ağzına girdiğinde, sanki sihirli bir şekilde onu iyileştirecekmiş gibi onu öpüyorum.

Dilim onunkine saldırırken ve dişlerim dolgun alt dudağını çekiştirirken, vücudunun titrediğini hissediyorum.

Sağ eli omzumu kavırıyor ve parmakları yavaşça boynuma doğru ilerliyor, orada bana tutunuyor.

Tatmin ve ihtiyaç dolu bir inilti çıkıyor ağzından ve ağzının kadife tadı aklımı başımdan almakla tehdit ediyor.

"*Khristos, moy malen'kiy olen*.'" Göğsümden yükselen bir hırıltıyla, onun her santimini yutmak istememe rağmen öpüşmeyi kesiyorum.

Ama o yaralı ve biz de tonlarca betonun altına gömüldük.
Bunun ne yeri ne de zamanı.

Gözlerimiz buluşuyor ve onun gözlerindeki hülyalı ifadeyi görünce öpücüğü sevdiğini anlıyorum.

Titreyerek nefesini içine çekiyor ve "Vay canına" diye fısıldıyor.

Vay canına, yüzyılın en hafif deyimini. Küçük geyiğimin tadına bakmak, onun her şeyini istememe neden oluyor.

Zümrüt gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyor ve "Teşekkür ederim, *prens*" derken her kelimesinde ciddi olduğunu görebiliyorum.

Hafifçe başımı sallıyorum. Duygusal bir adam değilim, ama koşullar duygularımı su yüzüne çıkardı. "Hayır. Bana ilk öpücüğünü verdiğin için teşekkür ederim, *moy malen'kiy olen*'. Bunun değerini bileceğim."

Şaşkınlık yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

Keşke çoğu kişi için bir kabus olduğumu bilseydin.

Ben.

"Bana başka bir sır daha söyle," diyor, sesi daha zayıf çıkıyor.
öpüşmeden önce.

"Şefkatle öptüğüm tek kadın sensin."

Ağzının köşesi sırıtmayı deniyor ama başaramıyor ve onun gücünün tükenişini görmek, katlanmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri.

Gözleri çırpınarak kapanıyor ve derin nefesler almakta zorlanışını izliyorum. Sonra gözlerini açıyor ve dipsiz yeşil gözleri tekrar bana odaklanıyor. "Bakire olarak öleceğim. Değil mi?" Kıkırdamaya çalışıyor.
"Melek olacağımı mı düşünüyorsun?"

Sen zaten bir tanesin.

Düşüncelerimi dile getirmek yerine başımı sallıyorum, "Bakire olarak ölmeyeceksin. Buradan çıkacağız ve ben seni bozacağım."

Bu kez yüzüne çarpıcı bir gülümseme yayılıyor. "Seni bu konuda tutacağım."

Aniden çarpma sesleri duyduk ve kafamı kaldırdım. "Aşağıdayız!" diye bağırmakta tereddüt etmedim.

Küçük geyiğim "İmdat!" diye bağırmaya çalışıyor ama sesi fazla uzağa gitmiyor.

Onu bırakıp en yakındaki beton parçasını tutuyorum ve açığındaki boruya vurmaya başlıyorum.

İnsanların kazdıklarını duyabiliyorum ve bu kalbimde umut patlamasına neden oluyor.

Yaşayacak.

"Misha!" Alek'in bağırdığını duyuyorum, bu da bana yaklaştıklarını söylüyor. Beton inerken üzerimize toz yağmaya başlıyor.

Küçük geyiğimin üzerine çömelıyorum, böylece enkazdan hiçbir şey düşmeyecek.

On

u. Sonra gözlerim onun hareketsiz yüzüne kilitleniyor ve kalbim göğsümde tekliyor. "Net!" Daha aşağı çömelerek nefes alışını kontrol ediyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

sığ nefesler, korku beni sarıyor. "Net, moy malen'kiy olen'."

Hayır, benim küçük geyiğim. Ölmene izin vermeyeceğim. Yaşayacaksın!

Daha fazla moloz düşüyor, sonra aniden parlak projektör ışıkları sıkıştığımız küçük alanı dolduruyor.

"Gel, Misha!" Alek kırık bir beton parçasının kenarına uzanmış, elini bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum ve kollarımı küçük geyiğimin gevşek bedeninin altından geçirerek onu kaldırıyorum. "Al onu!"

Alek'in yüzü tiksintiyle bozulur. "Kaltığı bırak ve elimi tut.

O D'Angelo'nun kızı."

Kelimelerin aklımda yer etmesi biraz zaman alıyor.

"Tanrım, Misha," diye bağıyor Armani, Alek'e çıkıntıda katılırken. "Caruso D'Angelo az önce geldi. Kıçımızı kaldırıp buradan gitmeliyiz, yoksa onaylanmamış bir savaş çıkacak."

Küçük geyiğime bakıyorum ve onu öylece bırakıp gidemeyeceğimi anlayınca kardeşlerimle yüzleşiyorum. "Alın onu."

"*Mat' Khrista*," diye tükürüyor Alek, sonra çıkıntıya doğru eğilip onu benden alıyor.

"Dikkatli ol," diye çıkışıyorum ona, zıplayıp kırık bir beton parçasına tutunarak çukurdan çıkarken.

Tam boyuma gelebildiğim anda etrafıma bakıyorum ve yıkılmış gece kulübünü inceliyorum. Lanet bir savaş alanına benziyor.

Gözlerim bir grup adama kilitleniyor ve muhalif bir İtalyan grubunun lideri olan Caruso D'Angelo'yu tanıyarak kızı Alek'ten alıp molozların üzerine doğru ilerliyorum.

Caruso kızını tanıyor ve aceleyle bana doğru geliyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve bratva ve mafyanın düşmanımla yüzleşirken göğsümde bir hırıltı oluşuyor.

Şiddetli gerilim havayı yoğunlaştırıyor ve vücudumdaki her kas yüksek alarmda.

"Petrov," diye hırlıyor bana.

Kızı ona doğru itiyorum. "Bunu profesyonel bir iyilik olarak düşün. Bir dahaki sefere onu öldüreceğim."

Kızını göğsüne bastırırken burun delikleri şişiyor. "Gitmeniz için size beş dakika izin veriyorum." "Bunu profesyonel bir iyilik olarak kabul et." diye ısırırken çenesi sıkılır.

Şerefsiz.

Kızına son bir kez bakma dürtüsüne direniyorum, ellerim iki yanımda yumruk oluyor.

Arkamı ona döndüğümde, Alek ve Armani'nin yüzlerinde gök gürültüsünü andıran ifadelerle hemen arkamda olduğunu görüyorum.

Tek kelime etmeden ve gözlerimizi düşmandan ayırmadan, yavaşça moloz yığınının çıkıp Aziz Monarch'tan bir grup muhafızla birlikte bir arabanın beklediği yere doğru ilerliyoruz.

Monarch'ın müdürü Carson Koslov, gözlerini D'Angelo'dan ayırmadan bize bakmıyor.

Kahretsin, onun üzerinde bırakmak istediğim ilk izlenim bu değildi. Carson'ın kardeşi Viktor Vetrov'un vaftiz babası ve bu haberin onlara ulaşacağından hiç şüphem yok.

Müdür Koslov "Atlayın" diye emrediyor ve ancak hepimiz zırhlı bir cipin arkasına oturduğumuzda yolcu koltuğuna geçiyor.

Korumalar aceleyle içeri giriyor, bazıları başka bir cipe biniyor ve yıkılmış gece kulübünden uzaklaşırken camdan dışarı bakıyorum ve D'Angelo'nun kızıyla birlikte aceleyle ambulansa gittiğini izliyorum.

Küçük geyiğim küçük bir yılanı dönüştü.

Düşmanla birlikte bir delikte sıkışıp kaldığım gerçeğini kabullenirken yorgunluk kemiklerime kadar işliyor.

Başımı sallıyorum, beni kandırmayı başarmış olmasından nefret ediyorum.

Benim kim olduğumu bilmemesi mümkün mü?

Hayır, kollarımdaki yıldızları gördü ve ellerimin arkasındaki dövmele de görmüş olmalı. Ne anlama geldiklerini biliyor olmalı.

Bilmiyor olsa bile, bu bir şeyi değiştirmez. O bir D'Angelo ve bu yüzden benim düşmanım.

Dilimin arkasında acı bir tat var ve bir an için sadakat ile ona duyduğum çekim arasında kaldım.

Ama sadece bir anlığına, sonra duygularımı bastırıyorum ve kardeşlerime bakmak için başımı çeviriyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Kırık lanet kol," diye homurdanıyor

Armani. "Sadece çarptım," diye cevap

verir Alek. "Sen mi?"

"Birkaç kırık kaburga. Ciddi bir şey yok." Dikkatimi Müdür Koslov'a yönelttim. "Bizi almaya geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Sadece başımı sallıyor.

"Kulübe kimin saldırdığını biliyor musun?" Ben soruyorum.

"D'Angelo," diye cevaplıyor Müdür Koslov. "Kızının ve arkadaşının orada olduğunu bilmiyordu."

Dudaklarımdan acı bir kıkırdama kaçarken başımı sallıyorum. "Yani hedef biz miydik?"

"Evet. Viktor bununla ilgilenecek. Senin eğitime odaklanmanı istiyor."

Bombalamanın hedefinin biz olduğumuzu duyduğumda şaşırmadım ama bunu bilseydim D'Angelo'ya kızının cansız bedenini teslim ederdim.

Yeşil, iri gözler intikam dolu düşüncelerimin arasına giriyor ama acımasız bir hamleyle onu hafızamdan siliyorum ve bana hissettirdiği her duygu kırıntısı öldürdüğüm ruhların çığlıklarının arasına gömülüyor, bir daha asla gün ışığını görmüyor.

O bir hatadan başka bir şey değil. Bir daha asla yapmayacağım bir hata.

Bölüm 5

Aurora

İki yıl sonra.

Misha Petrov; 24. Aurora D'Angelo; 21.

Abbie'yle birlikte özel jette otururken küçük pencereden dışarı bakıyorum. Ne zaman zamanım olsa, düşüncelerim patlama gecesine ve prensime dönüyor.

Bugün hâlâ kim olduğunu bilmiyorum.

Yalan söylemeyeceğim. Hastanede beni ziyarete gelmediğinde yıkıldım ve iletişime geçmeyeceği belli olduğunda hayal kırıklığına uğradım.

Ancak zamanla hayal kırıklığı azaldı ve geriye güzel bir anı kaldı.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı gizemli erkeğim sonsuza dek prensim ve öptüğüm ilk erkek olacak. Onu düşündüğümde midem her zaman kelebeklerle doluyor ve umarım bu hiç bitmez.

Evet, neredeyse ölüyordum ama o gece etrafında kurduğum fantezi travmadan çok daha ağır basıyor. Bir bakıma, her şeyle başa çıkmama yardımcı oldu.

Ailem Abbie'yle kaçtığım için o kadar üzgündü ki, babamdan adamı bulmasını istemeye asla cesaret edemedim. İçten içe, onunla bir yerlerde karşılaşma umudumu korudum.

Abbie de patlama sırasında yaralandı. Bacağı kırılmıştı ama neyse ki prensimin arkadaşlarından biri onun sağ çıkmasını sağladı.

Şimdi prensime adının ne olduğunu sormadığım için pişmanım. Ve dürüst olmak gerekirse, ondan prensim diye bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Beni düşünüyör mu?

Beni hatırlıyor mu ki?

"Ne düşünüyörsün?" Abbie beni düşüncelerimden uzaklaştırmak için soruyor.

Beni öptüğünü ona hiç söylemedim. Bunu onunla paylaşmayı kendime yediremedim. O romantik an kalbimin derinliklerinde, kimsenin bozamayacağı bir yerde gömülü.

"St. Monarch's hakkında," diye yalan söyledim.

"Harika bir dört yıl olacak." Abbie'nin heyecanı her zaman bulaşıcıdır ve kalbimi hafifletir. "Beş yıldızlı bir şatoda yaşamak," diye iç geçiriyor hayalperestçe, "ve eğitim yapmadığımız zamanlarda şımartılmak harika olacak."

"Evden çıktığım için mutluyum," diye mırıldanıyorum.

Evet, ailem beni gece kulübüne gittiğim için ceza olarak hapse attı ve sonunda babam dört yıl boyunca St.

Monarch's, suç dünyasında yeterli parası olan herkes için seçkin ve elit bir tatil ve eğitim merkezine dönüştürülmüş bir kaledir. Burası aynı zamanda dünyada öldürmenin hoş görülmediği tek tarafsız bölge.

St. Monarch'ın babamın düşmanları tarafından yönetildiğinin tamamen farkındayım, ancak kurum katı kurallara bağlı olduğu için güvende olacağım. St. Monarch's dost ya da düşman herkese açıktır.

Bratva'nın bir önceki başkanı Alexei Koslov'un St. Monarch's'ı devralmasından bu yana, tesislerde kimsenin öldürüldüğüne dair bilinen bir olay yaşanmadı.

İster inanın ister inanmayın, suçlular arasında bir onur kuralı vardır ve St. Monarch'ın kapısından içeri girdiğinizde, ödeme yapan bir müşteri olarak görülürsünüz

ve bir dūřman deęil.

"Sence eğitim zor olacak mı?" Abbie soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Arkadaşımla gözlerimi kilitliyorum. "En iyileri St. Monarch'ta eğitildi, bu yüzden muhtemelen acımasız olacaktır."

Bu bir yalan değil. En iyi suikastçılar, muhafızlar (koruyucular ve korumalar), kaçakçılar... Tanrım, suçla ilgili aklınıza gelebilecek her şey bu kurumda eğitilmiştir.

Bu yüzden St. Monarch'a gidiyoruz. Babalarımız aile işlerimizi öğrenmemizin zamanının geldiğini düşünüyor. Ayrıca silah kullanmayı öğrenmemizi ve bir kavgada kendimizi savunabilmemizi istiyorlar.

Önümüzdeki dört yıl boyunca, kendimizi gerçek mafya prensesleri olarak nasıl taşıyacağımız öğretilecek.

Endişeli ve heyecanlıyım ama en azından artık evde tıklılıp kalmayacağım.

Abbie bana sırttı. "Umarım seksi erkekler vardır. Orada geçireceğimiz zamanı muhteşem kılacak birkaç göz alıcı şey."

Abbie hayattaki her şeye karşı hep pozitifdir. Onu bu kadar çok sevmemin bir başka nedeni de bu. Her zaman her durumdan en iyisini çıkarır.

Ona sadece gülümsediğimde devam ediyor: "Müstakbel kocalarımızla orada tanıştığımızı düşünsene?" Gözlerini deviriyor ve iç geçiriyor: "Gece kulübü faciasından sonra babalarımız bizi görücü usulü evliliğe zorlamadığı için şanslıyız. Önümüzdeki dört yılın özgürlüğümüzün son yılı olacağını hissediyorum. St. Monarch'ta işimiz bittiğinde artık evlenmekten kaçınamayacağız."

"Doğru," diye hayıflandım.

Görücü usulü evliliğe karşı olduğum bir sır değil. Kendim için kurduğum peri masalı hayali bu değil.

Dışarıda sadece bulutlar olsa da, küçücük pencereden tekrar bakıyorum ve "Keşke hayaller gerçek olsa" diyorum.

"Evet," diye onaylıyor Abbie. Çenesini kaldırıyor. "Sadece kendi hayallerimizi gerçeğe dönüştürmemiz gerekecek. Kıçımızı yırtarcasına çalışacağız ve dünyayı yöneten belalı sürtükler olacağız."

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor ve Abbie'ye başımı sallıyorum. "Evet, bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

Arkadaşım ciddi bir bakışla beni iğneliyor. "*Biz*. Bunu birlikte yapıyoruz." "*Biz*," diye kabul ediyorum, Abbie'ye duyduğum sevgi kalbimi ısıtıyor.

Pilot birazdan ineceğimizi ve kemerlerimizi bağlamamızı anons ediyor.

Eve dönmeden önce bize sadece St. Monarch'a kadar eşlik edecek olan korumalarımıza bakıyorum. Bir korumanın Aziz Hükümdar'ın arazisine girmesine izin verilen tek zaman eğitim yaptıkları zamandır. Tesis güvenli ve arazide ek korumaya gerek yok.

Abbie'ye gülümsemeden önce emniyet kemerimi kontrol ediyorum. "En azından bizi takip eden gölgelerimiz olmayacak."

Hevesle başını sallıyor. "Önümüzdeki dört yıl muhteşem olacak. Sütlerimiz hemen yan yana. Eski günlerdeki gibi olacak."

"Okulu kaçırdığımı itiraf edeceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye takılıyorum ona.

Burnunu kıvırıyor. "Okulu özlemiyorum ama seni her gün görmeyi özleyorum. Son iki yıldır, her gün seninle birlikte olamadığım için yoksunluk belirtileri yaşıyorum. Yemin ederim, babam bana St. Monarch'a gideceğimi söylediğinde mutluluktan takla attım."

"Aww," diye mırıldandım. "Ben de seni özledim."

Birbirimizi sadece ailelerimiz bir araya geldiğinde görebiliyorduk. Açıkçası, ailem bana St. Petersburg'dan bahsettiğinde ben de en az Abbie kadar mutlu olmuştum.

Monarch's. Elbette orada yaşamak bir deneyim olacak ama Abbie'yi her gün yeniden göreceğim için mutluyum.

Korumalarımın biri olan Elio, "Babanın ne dediğini unutma," diyor. "St.

Monarch's beş yıldızlı bir tatil köyü değil."

Abbie gözlerini devirir ama bu Elio'nun devam etmesine engel olmaz. "En iyilerin en iyileri orada eğitilir." Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Düşmanlarınız her yerde cirit atıyor olacak. Öldürmek yasak olsa da, keşke seni öldürselerdi dedirtecek başka şeyler de olabilir. Her zaman arkanı kolla."

"Tanrım," diye mırıldandı Abbie. "Ne vızıltı ama." Elio'ya kaşlarını çatıyor. "Bu konuşmayı zaten ailemizden dinledik, bir de senden dinlememize gerek yok."

Abbie'ye başını sallıyor ve neyse ki ikisi kavgaya tutuşmadan piste iniyoruz.

Elio'nun Aziz Monarch'ın Abbie'nin anlattığı kadar toz pembe bir yer olmadığını hatırlatmasına gerek yoktu. Babam bratva ve İtalyan mafyası üyelerinin şu anda orada eğitim gördüğünü ve ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmam gerektiğini beynime kazıdı.

Ailem St. Monarch'a gitmeme izin veriyor çünkü beni gerçek dünyadan sonsuza kadar saklayamayacaklarını biliyorlar. Bir noktada, suç dünyasının nasıl işlediğini öğrenmem gerekecek ve şimdi bunun için en iyi zaman.

Korumalarımız uçaktan inmenin güvenli olduğundan emin olduktan sonra zırlı SUV'a doğru ilerliyoruz. Aziz Monarch'ın amblemi yolcu ve sürücü kapılarına işlenmiş.

Abbie'yle birlikte arka koltuğa tırmanırken içimde bir heyecan kıvılcımı hissediyorum. Bana kocaman sırıtıyor, kahverengi gözleri parlıyor.

Görevliler valizlerimizi başka bir cipe yüklerken Abbie, "Valizlerimizi boşalttıktan sonra ne yapacağız?" diye soruyor.

"Etrafta dolaşabilir ve her şeyin nerede olduğunu görebiliriz."

"Tamam, ondan sonra masaj için randevu alıyoruz." Gözlerini muzip bir bakış dolduruyor. "Umarım erkek masözleri vardır. Oyulmuş karın kasları ve sert bir dokunuş harika olurdu."

"Tanrım," diye gülüyorum. "Aziz Monarch'ın bu tür hizmetleri olduğundan şüpheliyim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak oflayıp pufluyor. "Bir kız umut edebilir."

Korumalar ciplere doluştu ve çok geçmeden Abbie ve ben Cenevre'ye dönmüş olmanın mutluluğuyla coştuk. İkimiz de karlı Alpleri, mükemmel şehirleri ve köyleriyle İsviçre'yi seviyoruz.

Aziz Monarch'ı uzaktan görebildiğimizde heyecandan ve sinirden karnıma ağrılar giriyor. Kalenin yenilendiğini biliyorum ve bir tepenin zirvesinde gururla durduğunu görünce onu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Ağaçlarla kaplı bir yoldan ilerlerken muhteşem araziye gözden kaybediyoruz ve bir an sonra büyük heybetli kapılar önümüzde beliriyor.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldanıyor Abbie.

St. Monarch's bir kaleden çok daha fazlası. Buranın ne kadar görkemli ve anıtsal olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Pinterest'ten fırlamış bir fotoğraf gibi görünüyor.

Kapıdaki görevliler kimliklerimizi kontrol ettikten ve bilgilerimizi doğruladıktan sonra kapılar yavaşça açılıyor ve bizi araziye götürüyorlar.

"Aman Tanrım," diye gülüyor Abbie. "Burayı çok seveceğim."

Mükemmel bakımlı bahçeler, kılıç dövüşüne tutuşmuş iki melek heykeli bulunan muhteşem bir çeşmeye giden araba yolunun kenarlarında sıralanmaktadır.

Her yerde siyah savaş üniformaları giymiş, ağır silahlı muhafızlar var.

Cipler girişe çıkan merdivenlerin önünde durur. "Kahretsin, balo elbisesi giymeliymişiz gibi hissediyorum," diye şaka yapıyor Abbie.

"Evet." Kapıdan bir kadının çıktığını görüyorum ve onu işaret ediyorum. "Hayır, tayt giyiyor ve üstü açık. Biz iyiyiz."

"Vay canına, çok güzelmiş," diyor Abbie.

"Ve muhtemelen ölümcül," diye ekliyor Elio. "Arkadaş edinmek için burada değilsin." "Ugh." Abbie kapıyı iterek açar ve dışarı çıkar.

Elio'nun kapımı açmasını bekliyorum ve SUV'den dışarı adımımı attığımda araziye göz gezdiriyorum.

Çok fazla alan var, eminim herhangi bir düşmandan kaçınmak kolaydır. Bir sürü saklanma yeri var.

"Gel, gidelim," diye sesleniyor Abbie. "Sütlerimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Tam Abbie'ye katıldığım sırada, kaleden dört muhafız çıkıyor, peşlerinde de Aziz Monarch'ın müdürü Carson Koslov var.

"St. Monarch'a hoş geldiniz. Ben Müdür Koslov." Adam ellisini aşmış olsa da çekici ve keskin bakışlarıyla bizi süzüyor. "Korumalarım size odalarınızı gösterecek ve saat yedide yemek salonunda eşimle birlikte akşam yemeğine katılırsanız çok memnun olurum."

Abbie başını sallar. "Bizim için zevktir."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye ekliyorum hemen.

Müdür Koslov dönüp bizi dört muhafızla bırakmadan önce bize başıyla selam veriyor.

Elio yanıma geldi ve valizlerimiz yüklendikten sonra, "Siz buradayken ben Cenevre'de kalacağım. Eğer bir şey olursa bana haber verin, sizin için geleceğim."

"Teşekkür ederim ama eve gidebilirsiniz. Bay Sartori'nin yazlık malikanesinde koca bir ordu konuşlanmış durumda."

"Ben de orada olacağım," diye homurdandı korumam bana. "Bir şey olursa ara."

Sadece onu yatıştırmak için başımı sallıyorum.

Sonunda kişisel korumalarımız tekrar ciplere bindi ve biz de onların kapılara doğru gidişini izledik.

"Tanrım, hiç gitmeyecekler sandım," diye mırıldanıyor Abbie, sonra heyecanlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Geldik bebeğim!"

Sarılıyoruz ve Aziz Monarch'ın muhafızları valizlerimizi içeri götürdüğünde onları takip ediyoruz.

Önümüzdeki dört yılın hayatımı değiştireceğine dair bir his var içimde. İyi anlamda.

Bölüm 6

Aurora

Vay canına. Kahretsin.

Abbie'nin süitine girdiğimde nutkum tutuldu.

En iyi otellerdeki başkanlık süitlerinin burası karşısında hiçbir üstünlüğü yoktur.

"Evet," diyor Abbie şaşkınlıkla odaya bakarken, "Cennetteyiz."

"Bayan D'Angelo," diyor korumalardan biri dikkatimi çekmek için.

"Süitiniz yan tarafta."

Abbie'ye baktım. "Geri döneceğim." "Acele et," diye bağırıyor.

Yandaki nöbetçiyi takip ediyorum ve odamın Abbie'ninkinden farklı bir renk düzenine sahip olduğunu görünce neşeyle gülümsüyorum. Onunki soluk mor ve altın rengi mobilyalarla yıkanmışken, benimki kraliyet mavisi ve gümüş.

Renkler bana anında Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'yı düşündürüyor. Her iki süitte de şömine, dinlenmek için kanepeler ve seksen beş inçlik televizyonlar var,

zarif bir sehpa ve bana Roma'yı hatırlatan mermer heykeller.

"Anahtar kartınız, Bayan D'Angelo," diyor güvenlik görevlisi.

Gülümseyerek elinden alıyorum. "Teşekkür ederim."

Yalnız kalır kalmaz aceleyle yatak odasına gidiyorum ve ne kadar muhteşem olduğunu görünce çığlık atıyorum. Kral yatak, zemine üç basamakla inilen bir platformun üzerinde duruyor. Basamaklar, platform ve pervazların hepsi karmaşık klasik desenlere sahip ve tüm bu lükse antika bir hava katıyor.

Bayıldım.

Tanrım, bayıldım.

Yatak örtüsü ölmeye değer, kumaşı ipekten daha yumuşak ve yastıklar pelüş. Yatağın karşısında bir çalışma masası ve tavandan tabana geniş pencereler var.

Yaklaştığımda, aşağıdaki bahçelere bakarken çenem neredeyse yere düşüyor. Arazinin sağında, ağaçların gölgesinde kaybolan bir patika görüyorum; solda ise çitlerin üzerinde minik beyaz çiçeklerin açtığı bir labirent var.

Arazinin her yerinde, her biri güzel bir çiçek yatağıyla ayrılmış patikalar vardır. Ayrıca bakımlı çim alanlar, banklar ve su fıskiyeleleri de bulunmaktadır.

Burası muazzam bir yer. Burada sıkılacağımı hiç sanmıyorum.

Abbie bunu gördüğünde ölecek. Abbie!

Odamdan dışarı fırlayıp anahtar kartımı sütyenimin içine sokuyorum çünkü dar pantolonumun cebi yok. Hızla kapısını çalıyorum ve açtığında elimi tutup beni içeri çekiyor.

"Manzarayı gördün mü?" diye bağılıyor ve beni balkona doğru sürüklüyor. Heyecanla bahçeleri göstermeye başladı. "Önce orayı boyayacağım.

Sonra şu. Ve şu. Ve aman Tanrım, o ağaçların altında ne kadar güzel olduğunu hayal edebiliyor musun!"

Gülerek kolumu onunkine doluyorum ve manzarayı seyrediyorum.

"Bunu gördüğümde resmini yapmak isteyeceğini biliyordum."

"Burası harika bir yer," diye nefes alıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Süitiniz neye benziyor?"

"Aynı düzen ama kraliyet mavisi ve gümüş dekor. Acaba annem özellikle bu renkleri mi istedi?"

Başını eğiyor, yüzünde eğlenen bir ifade var. "Tabii ki öyle." Bana göz kırparak ekliyor: "Küçük kızı için en iyisini istiyor."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Umarım ailem yakında artık küçük bir kız olmadığını fark eder."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim." Abbie kapıyı işaret ediyor. "Hadi keşfedelim!"

"Evet. Her şeyi göreceğim için heyecanlıyım." Oturma odasına doğru yürürken, "Anahtar kartınız yanınızda mı?" diye sordum.

"Kahretsin." Abbie yatak odasına yönelir ve bir dakika sonra elinde siyah ve altın renkli kartla geri döner. "Seninkini nereye koydun?"

"Sütyenim," diye kıkırdıyorum.

"İyi fikir." Abbie kendininkini, benim açmaya cesaret edemeyeceğim kadar çok göğüs dekoltesi gösteren dar bluzunun içine sokuyor.

Koridora çıkıyoruz ve pervazları gösteriyorum. "Detaylar çok çarpıcı."

"Kendimi kraliyet ailesi mensubu gibi hissediyorum," diyor Abbie.

Muhafızların giydiği siyah savaş kıyafetlerini giymiş bir adam bize doğru geliyor.

Abbie'nin tek kaşı havaya kalkıyor ve yanından geçerken mırıldanıyor: "Eğer tüm gardiyanlar böyle görünüyorsa, yumurtalıklarım patlayacak."

"Shhh..." Gülerek kolunu tutuyorum ve onu daha hızlı yürümeye zorluyorum. Kulak mesafesinden uzaklaştığımızda, ona geniş gözlerle bakıyorum. "Seni duydu."

"Fikir buydu," diye kıkırdıyor, sonra arkasını dönerek "Oda bir o' üç!" diye bağılıyor.

"Aman Tanrım, benim ölümüm olacaksın."

Omzunu benimkine doğru itiyor. "Sadece seninle biraz eğleniyorum. Yüz ifadelerin paha biçilemez."

"Booo."

Önümüzdeki dört yıl boyunca bu güzel yerde Abbie ve ben olacağımız için mutluyuz, merdivenlerden aşağı iniyoruz ve her koridoru ve odayı keşfetmeye başlıyoruz.

Saate bakıyorum ve akşam yemeği için Müdür Koslov ve eşine katılmamıza daha dört saat olduğunu fark ederek rahatlıyorum.

"Hey, sanırım burası eğitim kanadı," diyor Abbie. "Silah seslerini duyuyor musun?"

"Evet, ama günlerimizin çoğunu burada geçireceğimizi düşünürsek, bu kanattan uzak durmayı tercih ederim. Hâlâ görecektik çok şey var."

Abbie'nin dinlemek yerine başka fikirleri var, elimi tutuyor ve sağımızdaki ilk kapıya doğru çekiştiriliyorum. Kapıyı çalmadan açtı ve içeri baktık.

"Sadece bir spor salonu," diye mırıldanıyor. "Terli adamlar dövüşmüyor."

Arkadaşıma başımı sallıyorum. "Sen hiç erkekleri düşünmez misin?"

"Hayır." Yüzünde oluşan bir sırıtişla 'P' harfinin patlamasına izin veriyor. "Benim hakkımda bunu biliyorsun."

"Evet." Yan kapıya doğru yürümesi için onu şakacı bir şekilde itiyorum.

Ayak sesleri duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda, daha önce Abbie'nin flört ettiği gardiyan olduğunu görüyorum.

"Kahretsin. Sıcak koruma alarmı. Flört ettiğin kişi tam arkamızda," diye fısıldıyorum.

Abbie'nin kafası hızla döner ve adamın salona girdiğini görür.

Birden geriye doğru çekiliyorum ve kendimi spor salonuna doğru hızla ilerleyen Abbie'ye yetişmek için koşmak zorunda buluyorum.

"Sana söylememeliydim," diye yakınıyorum.

"Sadece on dakika." Ellerini birleştirip bana yalvaran bir bakış attı.

"Açlıktan ölmek üzere olan vajinamın hatırı için."

"Tanrım," diye gülüyorum, başımı sallıyorum. Kapı aralığını işaret ediyorum. "Hadi yapalım şunu."

Beni içeri sürükledi ve tipik Abbie tarzı, adama parlak bir gülümseme verdi.

Şimdi daha yakın olduğumuz için şakaklarındaki kır saçları görebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, çekici biri ama ben erkeklerimi daha genç ve kendi yaşıma yakın severim.

Adamın otuzlu yaşlarının sonunda, hatta kırklı yaşlarında olduğu gerçeği Abbie'yi caydırmıyor, aksine kolumu bırakmasına neden oluyor.

Genellikle yaramaz olan gözlerinde meraklı bir bakışla yaklaşıyor. "Muhafız mısınız?" Adam cevap vermeden önce, dişleri alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde çekiştirirken bir elini kendi üzerinde sallıyor. "Çünkü bu bedenin biraz korunmaya ihtiyacı var."

"Ciddi misin?" kelimesi ağzımdan çıkarken çenem düşüyor. Bunu söylediğine inanamıyorum.

İkinci el utanç çok güçlü, utanmayı bilmeyen arkadaşım adına yüzüm alev alev yanıyor.

Adamın gözleri kıza kayıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak kızın önünde durmaya başlıyor.

Etkilenmiş görünmüyor ve Abbie'den anında etkilenmeyen biriyle hiç tanışmadım. O muhteşem ve eğlenceli. İnsanlar onu her zaman sever.

"Bayan Sartori," diye mırıldanıyor, sesi kızgın ya da daha kötüsü gibi gergin,

"Umarım aynı coşkuyu benim sınıfımda da gösterirsiniz."

Oooh kahretsin.

"Hangi sınıf?" diye soruyor, onun soğuk tavrı karşısında bir an için oyundan kopuyor.

Ağzının kenarı kibirli bir sırıtışla kalkıyor. "Ben Nikolai Vetrov, önümüzdeki dört yıl boyunca dövüş eğitmeninizim." Bir adım daha yaklaşıyor ve hatta biraz eğiliyor. "Seni terleteceğim ve her saniyesinden nefret edeceğini söylediğimde bana güven."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Nikolai Vetrov, Viktor Vetrov'un kuzeni ve Müdür Koslov'un vaftiz oğlu. Burada olduğunu biliyordum ama... Kahretsin!

Sadece tüm lanet boklar.

Abbie'nin gidip düşmana saldırması gerekiyordu.

"İzinsiz girdiğimiz için özür dileriz," sözleri dökülüyor ağzımdan. Abbie'nin elinden tutup onu salondan dışarı sürüklüyorum.

Arkadaşımı daha iyi tanımalıyım çünkü az önce aldığı cehennemden gelen ret cevabına üzölmek yerine bana sırtıyor. "Aşık oldum."

"Hayır, değilsin." Aklını kaçırmış gibi kaşlarını çatıyorum ve onu açık bir yan kapıdan dışarı sürüklüyorum. "Sen delirmişsin."

Onu bir banka çekiyorum ve sonra yüzünü ona dönüyorum. "Nikolai Vetrov'un Bratva ile bağları var. O BİZİM DÜŞMANIMIZ." Ona başımı sallıyorum. "Bağları boş ver, onun ailesi Bratva. Ayrıca senden rahatlıkla yirmi yaş büyük."

Abbie başını sallıyor, yüzündeki muzip sırıtış geri gelmiştir. "Yaş sadece-

"Bir sayı," diye cümlesini bitirdim. "Tamam, yaş meselesini görmezden gelebilirim ama hadi ama, baban altına sıçacak. Nikolai Vetrov yasak bölge."

Bana öylece bakıyor ve dinlemediğini şimdiden görebiliyorum. Dudakları fikrini savunmak için ayrılıyor ama bir homurtu ikimizin de başını sola çeviriyor.

Beş adamın antrenman yaptığı ya da dövüştüğü açık bir çim alan var. Şu anda emin olamıyorum. Yumruklar havada uçuşuyor ve kan var, yani paramı tam bir kavgaya yatırıyorum.

"Bebek İsa, beni koru," diye mırıldanıyor Abbie. "Evet, burası cennet."

Bu sefer itiraz edemem. Terli, kaslı beş adamın dövüşünü izliyoruz. Testosteron kokusu havayı dolduruyor ve bu şeyin Abbie için uyuşturucu gibi olduğunu biliyorum.

Nikolai'yi unutarak ayakta durup ağzımızın suyunu akıtıyoruz ve adamlardan biri bize doğru bakınca donup kalıyor. Yavaşça yüz hatlarının

taşa dönüşmesini izliyorum.

"Onu daha önce nerede gördük?" Abbie soruyor.

"Ha?" Arkadaşımdan adama, sonra tekrar ona bakıyorum. "Onu tanıyamadım."

"Oh, hatırlıyorum!" diye soluk soluğa kalıyor, sonra da dünyanın tüm özgüveniyle erkek grubuna doğru yürüyor.

"Tanrım, seninle kazanamam," diye fısıldıyorum peşinden giderken.

Başka bir adam, zaten bize bakmakta olan adamın yanında pozisyon alıyor, sonra da patlıyor. "Sartori ve D'Angelo, tam da bu lanet yerin ihtiyacı olan şey. Fahişeler."

Abbie olduğu yerde durdu. "Ne oluyor be?"

Adamlardan biri sol elinin arkasını havaya kaldırarak bize dövmeli cümleleri gösteriyor. "Siktir git, kaltak."

İtalyanca kelimeleri okudum. *Sadakat seni aile yapar. Hassiktir!*

Sadece İtalyan mafyasıyla değil, Bratva'yla da birlikteler.

İleri atılıyorum ve Abbie'yi düşmanımızdan uzaklaştırmak için elinden tuttuğumda, gözlerim kale yönünden bize doğru yürüyen başka bir adama takılıyor.

Anında bacaklarım şoktan uyuşuyor ve ağzım açık kalıyor.

Premsim.

Onu gördüğümde kalp atışlarım çılgınca hızlanıyor ve ağzım kuruyor. Midemde kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop patlıyor ve hatta biraz başım dönüyor.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de, işte orada. Bize doğru yürüyor.

Bize doğru bakıyor ve gözleri bana dikildiğinde, açık mavi gözlerinin yoğunluğu ve güzelliğinden aynı yumruğu hissediyorum.

Yüce İsa. Teşekkür ederim.

Ağzım mutlu bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve yemin ederim kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Kulübün bombalandığı gecenin görüntüleri gözümün önünden geçiyor.

Beni korumak için nasıl elinden geleni yaptığını hatırlıyorum. Beni nasıl sakinleştirdiğini. Paylaştığımız sırları. Bana verdiği öpücüğü.

"*Mio principe,*" diye fısıldıyorum onu nihayet bulmuş olmanın verdiği huşu içinde.

Yüz hatları taşa dönüşüyor ve beni gördüğü **n d e** yüzünde mutlu bir şaşkınlık yok.

Beni hatırlamıyor mu?

Gözlerinin nefretle dolmasını izliyorum ve gülümsemem yavaşça kayboluyor.

Diğer iki adamın yanında duruyor ve ancak o zaman onların gece kulübünden arkadaşları olduğunu anlıyorum.

Hepsinin yüzünde benzer ifadeler var - sanki düşmana bakıyorlarmış ve bizi öldürmeyi planlıyorlarmış gibi. Sonra ellerinin arkasındaki aynı dövmeleeri görüyorum ve şimdi bunun hepsinin bratva olduğu anlamına geldiğini bildiğim için midem bulanıyor.

Hayır. Prensim Bratva'ya mı ait?

Zihnim on tonluk bir çekiç gibi üzerime gelen gerçekliği kabul etmeyi reddediyor.

Duygusuz mavi gözleri tepeden tırnağa vücudumu tarıyor, sonra tiksinti yüzünde sert çizgiler oluşturuyor.

"Görüyorum ki hayatta kalmışsın. Ne kadar utanç verici," diyor, sesi sert, sanki kalbimi kesen sivri cam parçaları gibi. "Ben de ölmeni umuyordum."

Hayır.

Dudaklarım aralanıyor ve şaşkınlıktan ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bir dahaki sefere elime fırsat geçtiğinde aynı hatayı yapmayacağım. Seni öldüreceğim, D'Angelo."

Abbie kolumdan tutup beni zorla uzaklaştırıyor. Gözlerim mümkün olduğunca uzun süre ona yapışık kalıyor.

O bratva mı?

Hayır, prensim değil.

Abbie beni kaleye geri sürüklüyor ama girişte duran bir muhafızın önünde duruyor. "Dışarıdaki adamlar kim? Üçü de bu tarafa bakıyor."

"Onlar bratva ve mafya infazcıları, Bayan Sartoni. Soldan sağa, Misha Petrov, Armani De Santis ve Alek Aslanhov," diye profesyonel bir tonda cevap veriyor gardiyan.

Misha Petrov.

Sonunda adını öğrendiğim gün, onun bratva olduğunu da öğrenmek zorundayım. Ve beni hor gördüğü çok açık.

Beni şefkatle öpen adam benden nefret ediyor.

Hayatımı kurtaran adam şimdi ölmemi istiyor.

Tüm hayallerimi onun üzerine kurdum, tekrar buluşacağımız günün hayalini kurdum ve iskambilden bir ev gibi her şey başıma yıkıldı.

Farkına varmak o kadar zor geliyor ki bir kolumu ortama doluyorum ve diğer elimi Abbie'nin elinden kurtararak kaleye doğru koşuyorum.

"Aurora!"

Abbie hemen arkamdayken koridorda koşup merdivenlerden yukarı çıkıyorum, sonra odama ulaşana kadar başka bir koridordan aşağı iniyorum. Anahtar kartımı sütyenimden çıkarıyorum ve kapının açılması için iki kez kaydırmam gerekiyor.

Abbie beni süitime kadar takip ediyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, pencerenin önünde durduğum yere doğru koşuyor.

Ne kadar uğraşsam da gözlerimin Misha'nın arkadaşlarıyla birlikte durduğu çim alana kaymasını engelleyemiyorum. Dövüştükleri diğer üç adam görünürde yok, sadece üç bratva ve mafya infazcısı var.

Misha.

İsmi bile muhteşem. Ona uyuyor.

Açgözlülükle, gözlerim onu görüyor. Son iki yıl ona iyi davranmış. Hatırladığımdan daha uzun boylu ve kaslı. Çocuksu özelliklerinden bazıları kaybolmuş ve onların yerine sertleşmiş bir adam var.

Bazı açılardan hiç de tanıdık gelmiyor.

"Onları dinleme," diyor Abbie.

Her şeyi bilmiyor.

Onun etrafında ördüğüm hayalleri bilmiyor.

Ağlama isteğimle savaşıarak gözlerimi kapatıyorum ve "O benim ilk öpücüğümüdü" diyorum.

Sertçe nefes aldığını duyuyorum, sonra kolu belime dolanıyor. "Bilmiyordum."

Tüm harika anılar küle dönerken yavaşça başımı sallıyorum. "Sana söylemediğim için özür dilerim. O kadar özel görünüyordu ki onu kimseyle paylaşmak istemedim."

Darbe vurdukça çenem titremeye başlıyor. İki yıl boyunca Misha'nın beni bulup ayaklarımı yerden kesmesinin hayalini kurdum. Hayallerim yaşayan bir güç haline geldi, her günümü aydınlattı ve geceleri beni uykuya taşıdı.

Ona bekaretimi vermeyi hayal ettim. Ona

sahip olduğum her şeyi verirdim. Şimdi

hepsi gitti.

Her rüya lekelidir.

Abbie bana bakıyor, sonra yüzüne merhamet doluyor. "Ona aşık mı oldun?" "Çok zor." Sızlanıyorum ve gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor.

"Düşündüğüm tek şey o.

o geceden beri."

En iyi arkadaşım beni sıkıca kucaklıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Özür dilerim, Ra-Ra."

Bana çocukken taktığı lakapla seslendiğini duyunca gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Mücadeleyi kaybedip kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, dayanılmaz bir acı kalbimi eziyor.

Abbie bir eliyle saçlarımı okşarken bana daha sıkı sarılıyor. "Çok üzgünüm, Ra-Ra. Şşşt. Seni seviyorum."

Duygularımı kontrol edebilmem ve ağlamayı bırakmam dakikalar alıyor.

Abbie geri çekildi ve benimle göz göze geldi. "O bir pislik."

Başımı salladım. "O mükemmeldi." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Onun bratva olduğuna inanamıyorum."

Abbie bir süre bana bakıyor, sonra bakışları daralıyor. "Veletse ne olmuş yani?"

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu savaşın ve insanların ne düşündüğünün canı cehenneme." Umursamazca omuz silkiyor. "Eğer sen onu önemsiyorsan ve o da seni önemsiyorsa, o zaman devam et."

Omuzlarım çöküyor ve neredeyse yeniden hıçkırmaya başlıyorum. "Beni umursamıyor." Bir elimi pencerelere doğru itiyorum ve ikimiz de üç arkadaşın hâlâ konuşmakta olduğu yere bakıyoruz. "Benden nefret ediyor. Fırsatını bulduğunda beni öldüreceğini söyledi."

Birden Misha'nın kafası kalkıyor ve bize doğru bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve daha önce her zaman olduğu gibi yoğun bir çekim hissediyorum ve midem bulanıyor.

Bir süre daha bakıyor, sonra görüş alanımdan çıkana kadar uzaklaşmaya başlıyor.

"O senden nefret eden bir adam değildi," diyor Abbie. "İkiniz de o gece kulüpte kıyamet kopmadan önce yaptığınız gibi birbirinize baktınız. Aranızdaki çekim hâlâ devam ediyor."

Kalbim sıkışırken başımı sallıyorum. "Onun tarafından değil. Tek gördüğüm nefretti."

Misha Petrov.

Kollarının beni sardığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi tekrar kapatarak hatırayla savaşmaya çalışıyorum ama yıllarca rüya gördükten sonra fazla çaba sarf etmeden aklıma geliyor.

Ağzının benimkinde bıraktığı his. Tadının ne kadar harika olduğunu. Avucunun yanağıma değmesi. Güç ve teselli sözleri.

Cazibe.

Gerçektir. Gerçek değil miydi?

Bölüm 7

Aurora

Bir kez daha ağladıktan sonra, Müdür Koslov ve eşiyle akşam yemeği randevumuza hazırlanabilmek için tüm duygularımı bir kutuya tıkmam gerekiyor.

Abbie süitine gitmek için ayrılıyor ve kapı arkasından kapanırken, "Bu gece Misha'yı görecek miyim?" diye düşünüyorum.

Evime doğru yürürken bu düşünceyi bir kenara itmek büyük çaba gerektiriyor.

Banyo. Kendime bir banyo hazırlıyorum ve en sevdiğim *Dior banyo* bombasını ve incileri ekliyorum. Hava en sevdiğim *Çiçek Açan Çiçekler* kokusuyla dolduğunda, kıyafetlerimi çıkarıp ılık suya giriyorum.

Nemli bir bezi gözlerimin üzerine koyarak derin derin içime çekiyorum ve yumuşak çiçek kokusunun rahatlamama yardımcı olması için dua ediyorum. Akşam yemeğinde duygusal bir karmaşa yaşamak istemiyorum.

Suyun ılık hissine odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim Misha'ya döndüğünde sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Misha.

Onun adını düşünmeden edemiyorum. İki yıl sonra nihayet öğrenmiş olmak gerçeküstü bir his.

Bu öğleden sonrayı zihnimde tekrar canlandırıyorum, agresif velet infazcıyla uzun zamandır hayalini kurduğum adamı bağdaştıramıyorum.

Tanıştığımız gece bana karşı şefkatli ve neredeyse sevgi doluydu. Aramızdaki bağ anlıktı.

Adama sırlarımı anlattım.

Bana gerçeği söyledi mi? Yetimhanede büyüdüğünü mü? Bu kadar şefkatle öptüğü tek kadın gerçekten ben miydim? Yoksa hepsi yalan mıydı?

Hayır. Kimse o kadar iyi rol yapamaz. Ayrıca, Misha beni kurtarmazdı. Ölmeme izin verirdi ya da daha da kötüsü, beni kendisi öldürürdü.

Yani çekim gerçek miydi? Değil mi?

Ugh. Keşke zihin okuma yeteneğim olsaydı.

Yine gözlerindeki nefreti, ses tonundaki acımasızlığı düşünüyorum.

Acıtıyor. Hem de çok.

Yüzümdeki bezi yırtıp atıyorum ve sinirli bir şekilde ofluyorum. Keşke karşılık olarak bir şey söyleseydim. Herhangi bir şey! Onun yerine orada öylece durdum ve sözlerinin asit gibi üzerime yağmasına izin verdim.

İçimi çekerek lifime biraz vücut losyonu döküyorum ve hızla yıkanıyorum. İşim bittiğinde, tüm duygularım hala göğsümde kaotik bir karmaşa halinde ve sorularımın hiçbirine cevap bulamıyorum.

Yorganın altına girip kalp kırıklığımın içinde debelenmek için akşam yemeğini iptal edemediğimden, kurulanıp cildimi losyonla köpürtüyorum ve gömme dolaba yöneliyorum.

Misha'dan nefret etmek yerine, zihnimde onun yatak odamda beklediği fantezisi canlanıyor.

Beni kollarına alıyor ve nefesim kesilene kadar öpüyor. Acımasız sözlerini açıklarken gözlerinde bana olan sevgisi okunuyor. Beni yatağa yatırıyor ve vücuduma tapıyor, seveceği tek kadın olduğuma dair güvence veriyor.

"Kes şunu!" Kendime çıkıştım.

Bir çift külot giyerken ve askıdan bir gece elbisesi alırken hareketlerim rahatsız edici.

Koyu yeşim rengi elbisemin içine girerken akşam yemeğinde ne giyeceğimi umursamıyorum bile. Bir çift *Dolce & Gabbana* topuklu ayakkabı ekliyorum ve saçımı tokadan kurtarıyorum.

içinden bir fırça çek.

Ah, makyaj yapmak bile istemiyorum ama tuvalet masasına oturup rutinimi uyguluyorum. Son bir dokunuş için ailemin on altıncı yaş günümde bana hediye ettiği zümrüt platin takı setini takmaya karar veriyorum.

Bu geceyi atlatalım, sonra yorganın altına girip hayallerimin yasını tutabilirim.

İşim bittiğinde, süitimin anahtar kartını el çantama yerleştiriyorum ve Abbie'nin odasına doğru yürüyorum. Kapıyı çalıyorum ve bana kapıyı açması bir dakika sürüyor.

"Her zaman nasıl bu kadar çabuk hazırlanıyorsun?" diye yakınıyor yatak odasına koşarken.

Onu takip ediyorum ve yatağının kenarına oturuyorum.

Abbie makyajına devam ediyor ve rimelini sürmeden önce aynada bakışlarımla buluşarak "Nasılsın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Kafa karıştırıcı ve kalp kırıcı. Yemeğe gitmektense yatağa girmeyi tercih ederim."

Makyajına devam ederek, "Bu gece daha sonra rahatlatıcı yiyecekler sipariş edebilir ve yatağa uzanıp konuşabiliriz, böylece içini dökebilirsin" diyor.

"Sanırım bir geceden fazlası gerekecek," diye fısıldıyorum.

Onu zihnimde ve kalbimde o kadar büyüttüm ki, tüm hayalleri yıkmak iki yıl daha sürebilir.

"İstediğin kadar zamanın var." Abbie yakut kırmızısı rujunu sürdükten sonra dönüp bana bakıyor. "Ama bence ona cehennemi yaşatmalısın. Onunla flört et ve o ne kadar çok mücadele ederse, sen de onun işini o kadar *zorlaştır*." Kaşlarını sallıyor. "Kelime oyunu yapıyorum."

"Evet, bundan emin değilim. Beni öldürürse adamla flört edemem," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, çenemi avucuma dayayarak.

"Aziz Monarch'ta olmanın güzelliği de bu," diyor Abbie muzip bir sırıtışla. "Seni öldüremez."

"Vay canına, kendimi çok şanslı hissediyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca, tüm flört becerilerine sahip olan sensin. İkinci el utançtan muzdarip olan benim." Konuyu değiştirmek isteyerek, "Nikolai Vetrov'a söylediğin o laf düpedüz saçmaydı," diyorum.

"Ah, biliyorum." Tabureden kalkıyor ve siyah elmas gerdanlığını boynuna takmam için bana uzatıyor. "Aklıma gelen tek şey buydu. Adam rahatsız edici derecede çekici."

"Oooh... Abigail Sartori eşiyle karşılaşmış olabilir mi?" Gerdanlığın mandalını yerine oturturken alay ediyorum.

Dönüp bana bakıyor, yumuşak kahverengi gözlerinde heyecan parlıyor. "Sana bir teklifim var."

"Hayır-hayır-hayır," diyorum kıkırdayarak.

"Hadi, eğlenceli olacak." Yatak odasından çıkarken, "Ben Nikolai'yi kazanmaya çalışacağım, sen de aynısını Misha ile yap. Kim erkeğini önce elde ederse diğerinden bir dilek hakkı kazanacak."

"Keşke bu meydan okumaları yapmasan," diye mırıldanıyorum. "En son kaybettiğimde beni bir uçaktan atlatmıştın."

Süitten ayrılırken Abbie bu anıya gülüyor. "Eğlenceliydi." Elimi tutuyor. "Bunu sadece o pisliğe ondan korkmayan bir mafya prensesi olduğunu göstermek için yap. Kendin için yap."

"Onunla flört etmek ona bir mafya prensesi olduğumu nasıl gösterecek? Bence sadece çaresiz biri olarak görüneceğim," diye fikrimi belirtiyorum.

"Ona geri adım atmadığını ve hiçbir şeyden korkmadığını göstereceksin." Beni çekiştirerek merdivenlerin başında durdurdu. "Erkekler söz konusu olduğuunda asla yanılmam ve yüzde yüz eminim ki

erkek seni çekici buluyor. İkinizin arasındaki kıvılcım beni aşırı ısıtacak kadar sıcaktı."

Abbie'nin sözleri bana bir umut ışığı verdi. Geçmişte, erkekler konusunda hep haklı çıkmıştı.

"Bunu bir düşün."

"Tamam," dedim.

Merdivenlerden iniyoruz ve aşağıya indiğimizde ön kapıya doğru bakıyorum. Alek'e bir sigara uzatırken bir duman bulutu üfleyen Misha'nın kilerle göz göze geliyorum.

Daha önce olduğu gibi, yoğun bakışları topuklarımdan saçlarıma kadar üzerimde geziniyor, sonra gözleri benden uzaklaşıyor ve arkadaşlarına Rusça bir şeyler söylüyor, bu da onları güldürüyor.

Tam olarak ne dediklerini anlayamayacak kadar uzaktayım ama gülüşlerine bakılırsa benim hakkımda konuştuklarını tahmin ediyorum.

"Gel, Ra-Ra," diye mırıldanıyor Abbie, beni yemek salonuna doğru çekerek.

Odaya girdiğimizde, diğer konukların çoktan yemeğin tadını çıkardığı masalara göz gezdiriyorum. Bazıları bize doğru bakıyor ve erkeklerin çoğu Abbie'nin güzelliğine hayranlıkla bakıyor.

Müdür Koslov ve Nikolai dışında kimseyi tanımıyorum.

"Şanslıyım. Romeo'mla konuşabiliyorum," diyor Abbie ve beni masalarına doğru sürüklüyor.

"Juliet'in yaptığı gibi onun için kendini öldürme," diye mırıldandım.

"Hanımlar," diyor Müdür Koslov başını sallayarak bizi selamlarken. Beklediğim tam tersi bir görünüme sahip olan karısını işaret ediyor.

Ne beklediğimden emin değilim ama dost canlısı, muhteşem bir kadın değildi. Umarım onun yaşına geldiğimde ben de onun yarısı kadar güzel olurum.

"Bu benim karım, Hailey Koslov." Sonra Nikolai'ye eliyle işaret etti.

"Daha önce tanışmıştık," diyor Abbie, Nikolai'yi hedef alan çekici bir gülümsemeyle. "Benim için bir zevkti."

"Eminim," diye mırıldandı Nikolay.

Hepimiz oturuyoruz ve ben Hailey ile Nikolai'nin yanında oturduğu için yüzü gülen Abbie'nin arasında kalıyorum.

"Babanın sağlığını düşün," diye fısıldıyorum, sadece o duysun diye. Abbie bana doğru eğiliyor. "Babamın güçlü bir kalbi var. Yaşayacaktır."

Yüzümde bir gülümseme oluşmasını engelleyemeyerek ona başımı sallıyorum.

Hailey bize bakıyor. "Size tahsis edilen sütlerden memnun musunuz?"

"Evet, odalar çok güzel. Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum Abbie ve

Be

n. Tabaklar önümüze konuyor, salatalar sanat eseri gibi görünüyor.

"Burada kalmayı dört gözle bekliyor musunuz?" Müdür Koslov soruyor içkisinden bir yudum almadan önce.

"Hem de çok," diye yanıtlıyor Abbie, sonra Nikolai'ye göz kırpmıyor. Bu gece ikinci el utançtan öleceğim.

"Güzel," diyor Nikolai. "İkiniz için sıkı bir rejim hazırladım."

Ugh. Sırf Abbie'den onunla flört ettiği için intikam almak için bana işkence edecek.

"Kalbimi hızlandırmak için biraz ter ve acı gibisi yok.

Sabırsızlanıyorum," diye karşılık veriyor Abbie.

Derin bir nefes alarak yemek salonuna göz gezdiriyorum. Bakışlarım, bana kısık gözlerle bakan Misha'ya kilitleniyor.

Müdür Koslov aramızdaki bakışmayı fark ediyor ve "Aziz Monarch'ın arazisindeyken size suikast düzenleme yetkileri yok" diyor.

"Vay canına," diye soluyorum, onun açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalanıyorum. Kendimi durduramadan mırıldandım: "Biz buradayken bize karşı bir suikast yapılmadığını duymak çok güzel. Şanslıyız."

Müdür Koslov alaycılığımdan hiç etkilenmedi ve devam etti, "Buradayken dövüş ve silah kullanma eğitimine katılacaksınız. Ayrıca kaçırılma sırasında ne yapmanız gerektiğinin gösterileceği bir ders alacaksınız."

"Nikolai tüm derslerde eğitmenimiz olacak mı?" Abbie soruyor.

Oh, Tanrım. Lütfen söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme.

"Çünkü *silahını* görmek isterim." *Tanrım, kurtar beni.*

Bölüm 8

Misha

Sakin bir daha ona bakayım deme.

Yapma!

Yapma!

Blyad'!

Gözlerim Aurora D'Angelo'ya takılınca içimi çektim. Düşman olabilirdi ama lanet olsun, yürüyen ıslak bir rüya gibi görünüyordu.

Siyah saçları onu son gördüğümünden çok daha uzun ama yine de ipeksi görünüyor ve muhtemelen hatırladığım kadar yumuşak.

Yüz hatları gençlik yıllarından kalan son izleri de kaybetmiş ve sadece enfes olarak tanımlanabilecek kadınsı bir güzelliğe b ü r ü n m ü ş t ü r .

"Dik dik bakıyorsun," diye mırıldanıyor Alek.

Gözlerim önce ona, sonra da votka bardağına kayıyor. Bardağı elime alıp içindekilerin yarısını içiyorum, kafamı toparlamak için alkolün yakıcılığına ihtiyacım var.

Kadınların önümüzdeki dört yıl boyunca St. Monarch'a devam edeceği konusunda uyarıldık. Arkadaşlarım ve benim eğitimimizi tamamlamamıza daha iki yıl var, bu yüzden önümüzdeki yirmi dört ay zor geçecek.

Uyarıya ve kendimi hazırlamak için sahip olduğum zamana rağmen, bu öğleden sonra Aurora'yı gördüğümde hala aklımı kaçırmıştım.

Kendinize düşmandan nefret etmenizi söylemek bir şeydir, ancak cazibe devreye girdiğinde tamamen farklı bir top oyunu.

Ve oradaki çekiciliği sikeyim. Hatırladığımdan daha güçlü.

Aramızdaki o lanet kıvılcım, yangın çıkaran bir el bombasıyla kendini siktirip gidebilir.

Bir de fırsatım olursa onu öldüreceğimi söylediğimde yüzünde beliren kalbi kırık ifade var. Tanrım, izlemesi acı vericiydi ve bu tehdidi dile getirerek kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

Kendime, babasının bratva ve mafyaya karşı gelmek gibi bir aptallığından dolayı kadının sorumlu tutulamayacağını söylemek istiyorum ama bizim dünyamızda işler böyle yürümüyor.

D'Angelo ve Sartori, hayatlarımıza yönelik başarısız suikast girişiminin ardından hedef olduklarını bildikleri için kızlarını son iki yıl boyunca sakladılar.

Her zaman göze göz. D'Angelo ve Sartori, bratva ve mafyanın üç oğlunu ortadan kaldırmaya çalıştı ve bu nedenle, ailemiz kızlarını alarak iyiliğe karşılık verecektir.

Bu sadece bir zaman meselesi.

Tam olarak dört yıl. Sonra hayatları sona erecek.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, aldatıcı organ Aurora'nın bratva ve mafyanın elinde ölmesi fikrinden hoşlanmıyor.

Yavaş ve acımasız olacak.

Tanrım, intikamımızı alabilmemiz için iş bize bile verilebilir.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bir kadını öldürmekle ilgili bir sorunum yok. Eğer kişi bratva veya mafyanın hedefiyse, sadece başka bir iş haline gelir.

Ama Aurora'yı öldürmek sadakatimi ve akıl sağlığımı daha önce hiç olmadığı kadar sınavacak.

Gözlerim Aurora'yı buluyor ve Müdür Koslov'la konuşurken kendini gerçek bir mafya prensesi gibi taşımasını izliyorum.

O gece ondaki mafya prensesini görmeliydim, ama bunun yerine çok sert ve hızlı bir şekilde düştüm. Onun güzelliği beni kör etmişti.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi beni şahin gibi izleyen arkadaşlarıma veriyorum.

"Tanrım, Misha," diye kıkırdıyor Armani, "boku yediğini söylemek güvenli mi?"

Sandalyemden kalkıp masadan uzaklaşırken "Bir sigaraya ihtiyacım var" diye mırıldanıyorum.

Sadece stresli olduğumda sigara içerim ve şu anda Aurora'nın varlığıyla sarsılmış durumdayım.

Kendimi kontrol altına almalıyım.

Arkadaşlarım ön merdivenlerde bana katılıyor ve Alek bir sigara yakıyor. Sigarayı bana uzatırken şöyle diyor: "Neden savaşıyorsun ki? Kadını sisteminden at, dört yılı dolduğunda en azından bakire olarak ölmez."

Arkadaşlarıma Aurora'nın bakire olduğunu söylediğim için pişmanım.

"İki yıl oldu," diye kıkırdıyor Armani. "Bekareti muhtemelen çoktan gitmiştir."

Ağızlarından çıkan kelimelerden ve daha da ötesi Armani'nin haklı olabileceği gerçeğinden nefret ediyorum.

O size ait değil, bu yüzden başka bir erkeğin onun bekaretini alacağı düşüncesiyle öfkelenemezsiniz.

Yine de göğsümü mantıksız bir öfke dolduruyor.

Alek bir sigara daha yakmak zorunda çünkü bunu paylaşmamın imkanı yok. Ellerime alabileceğim tüm nikotine ihtiyacım var.

O yaralı yeşil gözler ve dudaklarında solan çarpıcı gülümseme.

Tanrım, acısını ve ş o k u n u gizlemeye bile çalışmadı, bu da saldırı gecesi kimliğimden haberdar olmadığını doğruluyor.

"Bu kızda seni bu kadar sertleştiren şey ne?" Alek soruyor. Her şeyini.

Tavırları, güzelliği, masum koyu yeşil gözleri, göz kamaştırıcı gülümsemesi... Tanrım, liste sonsuz.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum hiç vakit kaybetmeden.

Son iki yıldır yaptığım tek şey bu. Arkadaşlarıma ve kendime yalan söylemek.

Aurora bir D'Angelo olabilir, ama bir geceliğine *benim* küçük geyiğim oldu ve o gece kalbimi inatçı pençesinden kurtarmayı reddediyor.

Tam sigaramdan bir nefes çekerken, peşimi bırakmayan meleksi ses, "Misha, seninle biraz konuşabilir miyim?" diyor.

Dudaklarından dökülen adımı duymak duygularımın tehlikeli ve kaotik bir karmaşaya dönüşmesine neden oluyor.

Aurora'nın yüzüne dönerken dumanı içime çekiyorum.

Gözlerinde korku ve acı fırl fırl dönse de çenesi dik. Arkadaşı Abbie, büyük merdivenin dibinde duruyor ve Aurora'ya zarar vermeye çalışırsak pençeleriyle kalbimizi sökmeye hazır bir kartal gibi bizi izliyor.

Alek ve Armani'ye başımla selam veriyorum, onlar da fuayeye geri dönüyorlar ama konuşmalara kulak misafiri olmak için yakınımda duruyorlar.

Aurora yaklaşır ve yüzlerce ışıkla aydınlatılmış araziye endişeyle bakar.

Onu gördüğümde kalbimin bir mil hızla atmasına çok sinirlenerek, "Bir dakikan var," diye bağıriyorum.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve ses tonumdaki sertliğin ona çarpmasını izliyorum.

Tanrım, bu zümrütler kalbimin en derin yerlerine dokunuyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, onun görüntüsünü içime çekiyorum ve en ufak bir an için, keşke doğuştan düşman olmasaydık diyorum.

"Daha önce söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor, bakışları sanki beni hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi yüz hatlarımda geziniyor.

"Her kelimesini," diye ısırdım.

Başını sallıyor, sonra derin bir nefes alarak kaşlarını çatıyor. "Yani o gece senin için hiçbir şey ifade etmedi mi? Hepsi bir yalan mıydı?"

Yalan dudaklarımdan döküldü, "Evet."

Bu sefer gözlerini bana dikti. "Yalan söylemekte hâlâ kötüsün."

Sigaramdan son bir nefes çekerek yakındaki bir bahçeye fırlatıyorum. Dumanı içime çekerek Aurora'ya yaklaşıyorum, ta ki benimle göz teması kurabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalana kadar.

Yavaşça elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı onun ince boynuna doluyorum. Bir an için yumuşak teninin hissine kapılıyorum, ama sonra nefesi kesilene ve gözleri yaşlarla dolana kadar sıkıyorum.

Onu incittiğimi bilmek kalbimi ihanet duygusuyla daraltıyor, bu da öfkemi körüklüyor çünkü sadece bratva ve mafyaya sadık olmalıyım.

Eğiliyorum ve nefeslerinin dudaklarımın üzerinde dolaştığını hissetmek içimde bir arzu fırtınası yaratıyor ve tüm gücümle bu arzuyla ve duygularla savaşmak zorunda kalıyorum.

Ses tonumu alçak ve tehditkâr tutuyorum. "Şu anda boynunu kırmamamın tek nedeni üzerinde durduğun zemin. Nefes almana izin vermemi nezaketle karıştırma."

Korkudan titrerken bile gözleri gerçeği arıyor ve bana hissettirdiği her şeyi asla bulamayacağı kadar derine gömüyorum.

Elimi kırılabilir boynundan çekip hırlıyorum, "Yolumdan çekil, D'Angelo."

Onu iterek yanından geçerken omzum dengesini bozuyor ve cilalı zemine düştüğünü duyuyorum.

Abbie hızla yaklaşıyor ve bir saniye içinde onun öfkeli bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

Omzumu itiyor, gözlerinde öfke yanıyor. "Onu bir daha incitirsen, bunu sana ödetirim, *feccia!*"

Bana pislik dediğini duymak dudaklarımda karanlık bir kıkırdamaya neden olurken ben onu aşağıya bakıyorum. "Denemeni görmek isterim, *puttana*."

Ona kendi dilinde fahişe demek bana büyük bir tatmin veriyor, ve onunla daha fazla zaman kaybetmeden, Alek ve Armani'nin yüzlerinde alaycı sırıtışlarla bekledikleri yere doğru yürüyorum.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum arkadaşlarıma, böylece benimle dalga geçmeye başlamayacaklar, sonra merdivenlerden süitimin bulunduğu birinci kata çıkıyorum.

Aurora'nın yerden kalkıp k a l k m a d ı ğ ı n ı kontrol etmek için arkama bakmamak için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor.

O bir düşman. Hiçbir dünyada ikiniz birlikte olamazsınız, bu yüzden onu unutun. Senin sadakatin bratva ve mafyaya ait.

Bölüm 9

Aurora

Hızla ayağa kalkıyorum ve başımı dik tutarak Misha'nın merdivenlerden yukarı çıkışını kalbim küt küt atarak izliyorum.

Misha'nın bratva ve mafyaya sadık olduğu ve beni düşmanı olarak gördüğü artık açık.

Kalbim ikiye bölündü. Misha neredeyse nefesimi kesene kadar aptal şey hâlâ umut taşıyordu. Parmaklarım onun boğucu pençesini hâlâ hissedebildiğim hassas derime doğru kalkıyor.

Beni incittiğine inanamıyorum.

"Sen iyi misin?" Abbie yüz hatları öfkeyle paramparça olmuş bir halde sorar.

Elbisemin tozunu alıyorum ve ellerimin nasıl titrediğini fark ediyorum. "Daha iyiydim."

Boynumu inceliyor, sonra tıslıyor, "Şerefsiz, üzerinde kırmızı izler bırakmış."

Arkadaşımla gözlerimi kilitleyerek itiraf ediyorum: "Kafam çok karışık. Benden hâlâ hoşlanıyor mu yoksa hayatıma son vermekten başka bir şey istemiyor mu anlayamıyorum."

Abbie bir kolunu bana doluyor ve beni fuayeye doğru itiyor. Merdivenlere doğru yürürken, "Evet, bu adamdan pek emin değilim. Bence onu görmezden gelsen daha iyi olur."

"On dakika önce bana tezahürat yapıyordun," diye azarladım onu.

Süitime ulaştığımızda kartı okutup kapıyı iterek açıyorum. "Ama adam her fırsatta sana bakıyor." Ellerini havaya kaldırdı. başını sallayarak havaya kaldırdı. "Belki de delidir? Kim bilir?"

"Bir an hayalimi kaybettiğim için kalbim kırılıyor, bir an sonra ise içimde bir umut ışığı belirliyor. Bu *beni* delirtecek." Topuklarımı tekmeliyorum ve kanepelerden birine yığılıyorum. "Mesafemi koruyacağım. Yapılacak en iyi şey bu."

"Evet," diye iç geçiriyor Abbie otururken.

Telefonun kulaklığını açıp bir numara çevirmesini izliyorum. "Kimi arıyorsun?"

"Rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacımız var, yani tatlı olan her şeye," diye mırıldanıyor, sonra lanet menünün yarısını sipariş ederken sesi canlanıyor.

Aramayı bitirdiğinde, ona "Daha yeni yemek yedik." diye hatırlatıyorum. "Nikolai ile flört etmekten yemek yiyemedim."

"Bu konuda." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Silahını mı görmek istiyorsun? Bunu söylediğinde neredeyse ölüyordum."

Abbie gülmeye başlar. "Yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

"Evet ve içimden bir ses bize dövüş dersinde işkence edeceğini söylüyor."

Topuklu ayakkabılarını çıkarırken omuz silkiyor. "Bu gece burada mı uyuyacağız yoksa benim süitimde mi?"

İçimi çektim. "Geceyi benimle geçirmek zorunda değilsin."

Abbie bana ciddi bir bakış attı. "İstiyorum. Bugün çok kötü bir darbe aldın ve ben senin yanından ayrılmayacağım."

Ayağa kalkıp Abbie'nin oturduğu kanepeye doğru yürüyorum. Oturdum ve başımı omzuna yasladım. "En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Hey, bu gezegende benim çılgınlıklarına katlanmak isteyen tek kişi sensin."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Çılgınlıklarını seviyorum. İşleri ilginç kılıyor."

Aramıza sessizlik giriyor ve Abbie elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor. Birkaç saniye daha geçti, sonra "Gerçekten nasılsın?" diye sordu.

Başımı sallıyorum ve anında duygular boğazıma hücum ediyor. Yüzümü Abbie'ye dönerek kollarımı ona doluyorum, bir erkek için ağladığımdan nefret ediyorum.

"Seni yakaladım, Ra-Ra," diye fısıldar.

"Rüyamın bu şekilde sona ermesinden nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum. "O gecedен ve onun ne kadar harika olduğundan sonra..." Yanağımdan süzölen bir damla yaşı siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Devam ederken sesim titriyor, "Ve ona ilk ve tek öpücüğümü verirken, tekrar buluşacağımızı ve kaldığımız yerden devam edeceğimizi umuyordum."

"İlk ve tek öpücük mü?" diye nefes nefese kalır.

Doğrulduğumda gözyaşlarımın arasından kıkırdıyorum. Yanaklarımı silerek mırıldandım, "Evet, sana yalan söyledim. Eduardo beni hiç öpmedi."

Bir şişe çevirme oyunu sırasında kendimi Abbie'nin kuzeniyle bir dolapta buldum. Öpüştüğümüzü söylemek için bir anlaşma yaptık çünkü o başka bir kızla ilgileniyordu ve ben hazır değildim.

Abbie'nin gözleri bana bakınca açılıyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

Tam o sırada kapı çalındı. İşaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Bu konuşma devam edecek."

Abbie sipariş ettiği yiyecekleri almak için kapıyı açarken ben de odama gidip soyunuyorum. Rahat bir şort ve tişört giyip Abbie için yatağın üzerine bir takım yerleştiriyorum.

Mücevherlerimi çıkardıktan sonra banyoya giriyorum. Abbie'nin yatak odasına girdiğini duyduğumda yüzümdeki makyajı silmekle meşguldüm. "Bu şortlar benim için mi?"

"Evet. Üstünü değiştirdikten sonra gel yüzünü yıka. Makyajla uyuyamazsın."

"Evet anne," diye sesleniyor.

Bir kıkırdama çıkarıyorum, sonra gözlerim boynuma kilitleniyor ve Misha'nın tenimde bıraktığı kırmızı izleri görüyorum.

Darbe sert ve beklenmedik bir şekilde vurdu. Uzun zamandır aşık olduğum adamın beni incittiğine inanmak çok zor.

Bu gerçeği kabullenmek acı bir haptır.

Hava kaynağımı kestiği ve beni tehdit ettiği zamanı düşünüyorum. Mavi gözlerinde sıcaklık yoktu, sadece buz gibi bir tehlike vardı.

Bu gece, yaramın kanamasını durdurmak için gömleğini parçalayan adamı değil, bratva infazcısını gördüm.

Gömleğimi kaldırarak kalçamdan kaburgalarım kadar uzanan yara izine bakıyorum. Yara beni hiçbir zaman rahatsız etmedi çünkü gecenin gerçek olduğunu ve aşırı aktif hayal gücümün yarattığı bir fantezi olmadığını hatırlatıyordu.

"İyi misin?" Abbie banyoya girip yanıma gelirken soruyor.

"Evet." Abbie makyajını temizlerken ben de toniğe uzanıp yüzüme biraz sürüyorum.

"Yani," diyor, "ilk ve tek öpücüğün mü? Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyorum ve avucuma birkaç damla serum döküyorum. Besleyici sıvıyı cildime yedirerek cevap veriyorum: "Bilmiyorum. Sen benden çok daha deneyimlisin. Bir öpücük hakkında konuşmanın aptalca olacağını düşündüm."

Abbie bana kaşlarını çattı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey." "Ah, biliyorum." Ona pişmanlık dolu bir bakış attım. "Dürüst olmak gerekirse, gece o kadar gerçeküstü. Çoğu zaman bunun gerçekten olduğuna inanmakta zorlanıyordum." "Öpücük en azından iyi miydi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Mükemmeldi." Nemlendirici kremime uzanırken oflayıp pufluyorum. "Bütün bunları bu kadar kafa karıştırıcı yapan da bu. Sanki o geceki Misha ile bugün gördüğümüz Misha tamamen farklı iki adam."

Abbie ellerini havluya silerken, "Unutmamalısın," diyor, "o Viktor Vetrov ve Luca Cotroni'ye sadık. Onu öylece

Bratva ve mafyaya sırtını dönüyorsun ve bunu kesinlikle bir kadın için yapmıyorsun."

"Haklısın."

Oturma odasına doğru ilerlerken Abbie'nin çikolata kaplı çilekler, her çeşit makaron ve kocaman bir kırmızı kadife kekle dolu tabağı doldurmasını izliyorum.

Tabağından fıstıklı bir acıbadem kurabiyesi çalarken, "Her neyse, ben onu aştım," diyorum.

Ağzımdan çıkan kelimelere inanmıyor olabilirim ama bunu gerçeğe dönüştürmeye kararlıyım. Adam boynumda kırmızı izler bıraktı ve eğer bu kırmızı bir bayrak değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Bana nasıl davrandığını düşündükçe göğsümde öfke kabarıyor.

Abbie keki ısırtıyor, bakışları yüzümü tarıyor. Yuttuktan sonra, "En iyisi bu. Tamamen farklı iki dünyadan geliyorsunuz."

"Öyle miyiz?" Ben soruyorum. "İkimiz de mafya ailelerindensiniz."

Abbie burnunu kıvrır. "Suç dünyası dışında demek istiyorum. Karşıt taraflardasınız." Ağzının köşesi kalkıyor ama gülümsemesi hüzünlü görünüyor. "Romeo ve Juliet."

İçimi çektim. "Evet, o hikâyenin nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz." Konuyu değiştirerek, "Gerçekten Nikolai'nin peşinden gidecek misin?" diye soruyorum.

Bir çilek alırken başını sallıyor. "Hayır, sadece tüylerini karıştırmayı seviyorum."

Rahatlamış bir şekilde kendime bir acıbadem kurabiyesi daha alıyorum. "Eğitimimize odaklanmalıyız. Eğer bratvalarla kafa kafaya çarpışacaksak, onlarla nasıl savaşacağımızı bilmeliyiz."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye mırıldanıyor. "Babam işi benim devralmamı bekliyor." Endişeli bir kıkırdama çıkarıyor. "Can

İmparatorluğu benim yönettiğimi mi hayal ediyorsun? Bırakın bir insanı, bir karıncayı bile öldüremem."

"Bu ikimiz için de geçerli," diye iç geçirdim.

Aramıza sessizlik çöküyor ve endişemiz havayı geriyor. Eğitim başka bir şey, yüzlerce askeri kontrol etmek ve bir suç imparatorluğunu yönetmek bambaşka bir şey.

Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama artık o kadar da pembe görünmüyor.

Bölüm 10

Misha

Eğitmen Volkov, görüntüleri ekrana getirirken "Fare işkencesi kalbi zayıf olanlar için değildir" diyor. "Gördüğünüz gibi, fareler metal bir kovaya yerleştiriliyor ve ardından kişiye bağlanıyor. Kovanın arkasını ısıtmak için alevli bir meşale kullanabilir ve fareleri kişiyi kemirmeye zorlayabilirsiniz."

"Nefis," diye mırıldandı Alek. "Kahvaltıdan sonra tam da görmek istediğim şey." Eğitmen Volkov derse dönmeden önce Alek'e kaşlarını çatarak bakıyor.

"Bu en kötü işkence yöntemlerinden biri olarak biliniyor. Sıçan pençeleriyle kişinin bağırsaklarına doğru ilerlerken, acı dayanılmazdır. Fareler tarafından canlı canlı yenme korkusu, buna başvurmak zorunda kalmadan önce kişiyi konuşturmak için yeterli olmalıdır."

"Peki ya konuşmazlarsa?" Ben sorarım.

Eğitmen Volkov omuz silkiyor. "O zaman ölürler."

İkisi de korkunç olan iki fare işkencesi videosu daha izliyoruz.

Eğitmen Volkov'un gözleri yedi katılımcıyı süzdükten sonra şöyle diyor: "Eğer kendinizi esir pozisyonunda bulursanız ve düşman bu tekniği size karşı kullanırsa, kendinizi kapatmaya çalışmalısınız. Her zaman hatırlayın, eğer konuşursanız zaten ölürsünüz. Acı ve dehşet ne kadar şiddetli olursa olsun, her şeyin bir sonu vardır."

"Ölene kadar sadık," diye fısıldıyorum.

Herkesin yüzündeki benzer ifadelerden hepimizin aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyor. Umarım bu işkence yöntemini hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmayız ya da buna maruz kalmayız.

Ekran kararıyor ve ardından Volkov Hoca hepimize ürpertici bir sırıtış atıyor. "Yarın, eğlence başlıyor."

"Eğlenceli mi?" Alek soruyor.

"Birbirinize işkence edeceksiniz."

Sikeyim.

Alek ve Armani'ye bakıyorum, sonra gözlerim diğer dört katılımcıya kayıyor.

Eğitmen Volkov, "Acı çektirmeye ve düşmanınızın acı dolu çılgınlıklarını duymazdan gelmeye ne kadar çabuk alışırsanız o kadar iyi," diye ekliyor. "Gidebilirsiniz."

Hepimiz kalktık, sonra "Yarın sabah kahvaltıyı atlamanızı öneririm" dedi.

Alek odadan çıkarken eline bakıyor ve homurdanıyor: "Daha yeni manikür yaptırdım. Bana işkence eden her kimse tırnaklarımı çekmeye karar vermese iyi olur. En son böyle bir şey olduğunda, tırnaklarımın tekrar uzaması bir yıl sürmüştü."

"İnisiyasyon," diye kıkırdıyorum. "Bunu özlemiyorum."

"Ben de öyle," diyor Armani, sonra yüksek sesle nefes veriyor. "Size bir seçenek sunulsa, hangi işkence yöntemine maruz kalmak istersiniz?"

"Hiç." Alek bir kahkaha patlatır. "Bütün vücut parçalarımaya bağlıyım."

Tam o sırada Aurora ve Abbie koridorda bize doğru yürümeye başladılar. Muhtemelen katılmaları gereken bir ders var.

Kaçınmak istediğim işkence yöntemine bakıyorum.

Armani bana bakarak "Ya sen?" diye sordu.

Aurora'nın boynundaki kırmızı lekeler gözlerimi yakalıyor ve onları hapsediyor.

Tanrım. Bunu ona ben yaptım.

Yoğun pişmanlık göğsümde kabarıyor.

"Misha," diye fısıldıyor Alek, kızların duyma mesafesine geldiğimizde.

Gözlerim Aurora'nın yüzüne kayıyor ama o bana bakmıyor. Ancak gözleri Armani'den Alek'e kayarken sinirli görünüyor.

Kimse yoldan çekilmek için çaba göstermiyor ve Aurora yanımdan geçip aniden iki eliyle omzumu sertçe ittiğinde açıkçası şaşırıyorum.

Bir an için hazırlıksız yakalandım ve dengemi sağlayamadan Alek'e çarptım.

"Pislik," diye tersliyor, tam avucu yüzümü yakmadan önce, tokat havada yankılanıyor. "Bu boynumda iz bıraktığın için."

Başı dik bir şekilde koridorda yürümeye devam ettiğinde hâlâ gözlerimi kırıştıyorum.

Armani inanılması güç bir kahkaha atarken, Alek her şeyi kaynayan bir öfkeyle izliyor.

Blyad'! Bugün tam da ihtiyacım olan şey.

Arkadaşlarımın önünde beni tokatlamasına izin veremeyeceğimi bildiğim için peşinden gittim.

Kolunu tutuyorum ve onu duvara çarpmadan önce neredeyse ayaklarından çekiyorum. Bedenim onunla birleşiyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, öfke yeşil irislerini karartıyor.

"Bırak onu!" Abbie bana doğru gelirken bağılıyor.

Alek ve Armani Abbie'yi tutup zapt ediyor ve bana da kendi iyiliği için fazla cesur olan küçük geyik Aurora ile uğraşmak kalıyor.

Çenesini kaldırıyor, sonra benimle alay ediyor, "Ne yapacaksın, Misha? Beni yine mi boğacaksın?"

Tanrım, bu kadın!

Yumruğum duvara öyle sert çarpıyor ki parmak eklemlerimin üzerindeki derinin yarıldığını hissediyorum. Darbe kafasına birkaç santim uzaklıktayken, en azından irkilecek kadar sağduyulu.

Ona doğru eğildiğimde, yüzünde korku belirliyor.

Bedenim onunkiyle birleşiyor, içimde bir sıcaklık cehennemi yaratıyor, aletim onun bu kadar yakın olmasından dolayı sertleşiyor.

Dudaklarım kulak memesine değdiğinde sesimi kontrollü ve ölümcül tutarak fısıldıyorum: "Ölmek mi istiyorsun, *moy malen'kiy olen'?*"

Anında, ona küçük geyiğim dediğim için pişman oldum. O *benim* hiçbir şeyim değil.

Yapmam gereken işe odaklanarak, kırılmış eklemlerimi yüzüne götürüyorum ve yanağını kanımla kaplıyorum.

Biraz geri çekilerek solgun yüzüne bakıyorum. "Kızıl sana çok yakışıyor." Gözlerimiz kilitleniyor ve benden korktuğunu görmek beni hem büyülüyor hem de üzüyor. "Bir dahaki sefere, senin kanın olacak."

Başparmağımı yanağındaki kanda gezdiriyorum ve çenesinden tutarak dudaklarına siliyorum. "Seninkini tatmak için sabırsızlanıyorum."

Aurora sözlerimden dolayı gözle görülür bir şekilde sarsıldı ama yine de elinin tersiyle kanı silmeden önce beni itti. "Cehenneme git, Misha."

Sesinde ateş ve buz var ve göğsümün onun için gururla dolmasına engel olamıyorum. Bana katlanmakla kalmayıp karşılık vermesine sevindim. En azından kadının bir omurgası var.

Buna ihtiyacı olacak.

Alek ve Armani'ye Abbie'yi bırakmaları için çenelerini kaldırmadan önce gözlerimiz bir dakika boyunca kilitli kalıyor.

İşim bitince Aurora'dan uzaklaşıp koridorda ilerliyorum. "Şerefsizler," diye tükürdüğünü duydum Abbie'nin.

Köşeyi dönüp duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Alek kıkırdıyor, "Dürüst olmak gerekirse, tüm o kan olayı bir sevişmeden çok ön sevişmeye benziyordu.

tehdit."

"Siktir git," diye mırıldandım.

"Bu k o n u d a Alek'e katılıyorum," diye ekliyor Armani. "Onu duvara karşı becermeni bekliyordum."

Arkadaşlarıma karşı sabrım hızla tükenirken, "*Khristos*, beni kızdırıyorsun," diye homurdandım. İkisine de ters ters baktım. "Kesin şu saçmalığı."

Armani başını sallıyor ama Alek bir kahkaha patlatarak benimle alay ediyor: "Sertleşen sensin."

Soluma dönerek Alek'in gömleğini tuttum ve onu geri ittim.

Hızla sağlam bir duruş alıyor ve yüz yüze geldiğimizde hiç korkmuyor. Sadece cesur bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"D'Angelo'ya karşı bir sertliğim yok. Anladın mı?" "Sen öyle diyorsan."

Benim için bir kardeş gibi olan adamı bıraktığımda, ona kızdığım için anında pişmanlık duyuyorum. Her zaman cesur ve eğlenceli bir kişiliği olmuştur. Çoğu kişi onun hiçbir şeyi ciddiye almayan kötü bir çocuk olduğunu düşünür ama ben daha iyi biliyorum.

Alek sevdikleri için ölür ve öldürür. Zorda kaldığında ne gerekiyorsa yapacaktır.

Armani ve ben de onun ve sevdiklerimiz için aynı şeyi yapacağız ama Alek bunu bir adım öteye taşıyacak olan kişi. Onun kitaplarında yanlış ya da doğru yoktur ve ahlaki pusulası biraz berbattır, ancak günün sonunda, işi bitirmek için başka kimsenin yapmaya hazır olmadığı şeyi yapacaktır.

Ve bu beni Aurora için endişelendiriyor.

Eğer Alek öfkesine yenik düşerse, onu Aziz Monarch'ın arazisinde öldürebilir ve bunun olmasına izin veremem.

Onu kucaklayarak fısıldıyorum, "Ben iyiyim. Her şeyi oluruna bırak." Karanlık bir kıkırdama çıkardı. "İyi olmaktan çok uzaksın, kardeşim."

Blyad'.

Geri çekilerek bir elimi boynunun yanına koyuyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Sakın Aurora'nın peşinden gitmeye cüret etme."

Ağzının köşesi sadist bir sırıtışla kalkıyor. "Yani arkadaşın adil bir oyun mu?"

İçimi çekerek başımı sallıyorum.

Armani bir adım daha yaklaşarak Alek'e uyarıcı bir bakış attı. "Kadınlar görmezden gelinecek. Ben kendi adıma Viktor Vetrov ve Luca Cotroni'nin gazabına uğramak istemiyorum. Bizim dünyamızda kadınların adil bir oyun olmadığını biliyorsun."

Alek başını sallıyor ve kuralları pek umursuyormuş gibi görünmüyor. "Saçmalık. Erkekler, kadınlar, çocuklar - hepsi adil bir oyundur. Bir *kiska* sahibi olmak sizi diğerlerinden üstün kılmaz."

Bir kolumu Alek'in omuzlarına dolayarak onu şu yöne doğru yönlendiriyorum yemek odasından. "Gelin. Yemek kana olan susuzluğunu azaltacaktır."

Armani, "Benden bir şey yememi bekliyorsan elindeki kanı yıkasan iyi edersin," diye mırıldandı.

Kıkırdarak, ellerimi yıkamak için bir tuvalette duruyorum, sonra yemek odasında açık bir masa buluyoruz.

Alek menünün yarısını sipariş ederken etrafıma bakıyorum, gözlerim kendi masalarında öğle yemeği için oturan düşmanlarımıza ve müttefiklerimize takılıyor.

Arada sırada bir kavga çıkar ama kimse Aziz Monarch'ın tek kuralını çiğnemeye cesaret edemez - binada adam öldürmek yasaktır.

Bakışlarım bir seks taciri olan Marsela Kodra'ya takılıyor. St. Monarch'ta kaldığı süre boyunca iki kadına ve bir erkeğe tecavüz etmiş. Gerçi bu olay arazide değil, Cenevre'de bir gece kulübünde olmuş. Üç kişinin kaybolduğunu duydum ve tahminim Kodra'nın adamlarının onları kaçırdığı yönünde.

Marsela, Aurora ve Abbie için bir tehdit olacak.

Bu senin sorunun değil.

Gözlerimi adamdan ayırıyorum ve Armani'nin benim için sipariş ettiği kahveyi alıyorum.

Tam o sırada Kazuo Jirocho ve Takaharu Saturo yemek salonuna girerler. Onlar yakuza üyeleridir ve herkes eğitim için burada olmadıklarını bilir. Hepsi rol çünkü yakuza kendi eğitimini kendi yapıyor.

Gerçekten neden buradalar, bilmiyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum ve daha da kötüsü, geçen hafta yeni bir stajyerleri katıldı, yani şimdi St. Monarch'ın koridorlarında dolaşan üç tane piçimiz var.

"Sence Eğitimci Volkov bu şerefsizler üzerinde işkence teknikleri uygulamamıza izin verir mi?" Alek soruyor, gözleri Kazuo ve Takaharu'nun üzerinde yanıyor. Son iki yıldır onların kanına susamıştı.

Bir kahkaha attım. "Onları altlarına işetme fırsatını elde etmek için birkaç çivi kaybetmeye razıyım."

Armani odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Çok yazık St. Monarch's her suçluya açıktır."

"Evet," diye katılıyor Alek. "Ve o şerefsizlerden tek birini bile öldüremiyoruz." "Henüz değil," diye mırıldandım. "Sadece onları izlemeye devam et. İki yıl dolduğunda onların peşine düştüğümüzde işimizi kolaylaştıracaktır."

O zamanın geleceğinden hiç şüphem yok ve düşmanı öldürmek için bana öğretilen her şeyi kullanmaktan büyük keyif alacağım.

Aurora hariç hepsi. Bunun asla olmaması için dua ediyorum ve St. Monarch'tan ayrıldığımda yollarımız bir daha asla kesişmeyecek.

Bölüm 11

Aurora

Misha ve arkadaşlarıyla tartıştıktan sonra Abbie yüzümdeki kanı yıkayabilmem için beni tuvalete sürükledi.

Bu da Eğitimci Nikolai ile ilk eğitim seansımıza geç kaldığımız anlamına geliyor.

Tek kelimeyle harika.

Misha'nın yüzüme kan bulaştırdığına inanamıyorum.

Ona tokat atarak risk aldığımı biliyordum ama gururum beni incitmesine izin veremezdi. Kavga arayan biri değilim ve dürüst olmak gerekirse, onlardan tamamen kaçınmayı tercih ederim. Ama kendimi savunmak zorundaydım.

Dün gece tepki veremeyecek kadar şok olmuştum ama sabahın erken saatlerinde kalp ağrım öfkeye yer açtı.

Ona tokat atmak iyi hissettirmediyse de yaralı gururumun bir kısmını onardı. Artık onun saçmalıklarına katlanmayacağımı biliyor.

Ne kadar korkutucu olursa olsun.

Dövüş eğitiminin yapıldığı stüdyoya girdiğinizde, sınıf zaten tüm hızıyla devam ediyor.

Lanet olsun!

Dört öğrenci daha eşleşmiş ve dövüş duruşlarını çalışıyorlar.

Eğitimci Nikolai derse devam ederken bize doğru bakmıyor bile.

"Başımız belada," diye fısıldıyor Abbie, yüzünde fazlasıyla geniş bir gülümsemeyle. Hızla yaklaşıyoruz ve diğerlerinin yaptıklarını taklit etmeye çalışıyoruz.

Hepsi dövüş pozisyonu alıyor ve ben de bacaklarımı hafifçe ayırıp dizlerimi büküyorum. Sonra birimiz yumruk atarken diğeri blok yapıyor.

Abbie ve ben aynı anda yumruk atıyoruz ve bu onun kahkaha atmasına neden oluyor.

Eğitmen Nikolai yavaşça bize doğru yürüyor, hiç etkilenmiş görünmüyor.

Hepsi.

"Önce geç kalarak bana saygısızlık ediyorsun, sonra da sınıfta huzursuzluk çıkarıyorsun."

diye mırıldanıyor, ses tonu ölümcül.

Midemi sıkıştıran gerginlikle sertçe yutkunuyorum. "Özür dilerim."

"Sadece beş dakika sürdü," diyor Abbie. "Ve ben bu kadar uzun süre gülmek yasak."

Tanrım, bu kız konusunda bana yardım et.

Ona sessizce durmasını söyleyen bir bakış atmaya çalışıyorum ama gözleri Nikolai Hoca'ya kilitlenmiş.

Başını sallıyor, sonra ikimiz için de garip hissedinceye kadar ona bakıyor.

Nikolai, "Görünüşe göre önce sizi savaşın ciddiyeti konusunda eğitmem gerekiyor," diyor. Önce katılımcılardan birini, sonra da beni işaret ediyor. "İkiniz dövüşeceksiniz."

Ne?

Hayatımı kurtarmak için savaşmam!

Abbie "Bir erkeğin bir kadınla dövüşmesi haksızlık" derken iri gözlerim ona kilitleniyor.

Nikolai açık bir minderi işaret ederken kıkırdıyor. "Bizim dünyamızda adalet diye bir şey yoktur, Bayan Sartori." Gözleri benden adama doğru kayıyor. "Dövüş ya da sınıfımı terk et."

Kahretsin.

Abbie beni ne kadar boktan bir duruma soktuğunun farkına varıyor ve soruyor, "Neden Aurora? Neden ben değil?"

Nikolay'ın ağzının köşesi kalktı. "Yakında anlayacaksın." Adama ve bana başını sallıyor, yüz hatlarını sıkılaştıran bir uyarı.

Dövüşmezsem muhtemelen beni sınıftan atacak ve babamı bu şekilde utandıracağım.

Mindere doğru yürürken midem sinirden çalkalanıyor.

Kahretsin, bu kavgaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. El sıkışacak mıyız? Adama ters ters bakayım mı?

Karşımda duruyor, gözlerini karartan sadist bir parıltı var.

Tam onu selamlamak gibi aptalca bir şey yapmak üzereydim ki vücudunu havaya kaldırdı. Ayağı başımın yan tarafına çarptığında bu hareketi takdir edecek zamanım bile olmuyor ve yere yığılıyorum.

Sanırım Abbie'nin bağırıldığını duyuyorum ama emin olamıyorum.

Lanet olsun, acıyor.

Başımı sallıyorum, kendimi yerden yukarı iterken baş dönmesinden kurtulmaya çalışıyorum. Bir tekme yan tarafıma isabet ediyor ve sırtüstü düştüğümde adam üstüme çıkıyor, yumruğu yüzüme çarpıyor.

Tanrım!

Yoğun bir acı beni sarıyor ve sanırım bir dakikalığına ya da saatlerce bilincimi kaybediyorum. Muhtemelen sadece bir saniye ama çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Bir noktada, sert bir darbeye başım sağa doğru kırılıyor. Ağzımın kenarından kan akıyor ve Misha ile gözlerimi kilitliyorum.

Açık kapı aralığında öylece duruyor, yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyor.

Benden nasıl dayak yediğimi görmesinden nefret ediyorum. Utanç ve kalp ağrısı göğsümü dolduruyor.

Bir darbe daha çeneme çarpıyor, acı tüm başıma yayılıyor. Görüşümün kenarları kararıyor, Misha'yı çerçeveleyerek canımı almaya gelen bir intikam meleği gibi görünüyor.

"Yeter!" Eğitimci Nikolai tersler.

Adam üstümden iniyor ve ancak o zaman tüm acı fark ediliyor. Çenemdeki amansız ağrıyı ve başımın zonklamasını geçip nefes almaya çalışırken dudaklarım aralanıyor.

Nikolai beni işaret ediyor ve yüzüne kazınmış bir öfkeyle Abbie'ye saldırıyor. "Bunu arkadaşına sen yaptın. Eğer dövüşebilseydin, onu koruyabilirdin. Eğer o dövüşebilseydi, kışına tekme yi yemezdi. Bir dahaki sefere stüdyoma geldiğinizde dersleri ciddiye alsanız iyi olur, yoksa biriniz sedyeye dışarı çıkarılacak. Yapın. Sen. Anladınız mı? Ben mi?"

Abbie'nin şımarıklığından eser yok, başını sallarken yüzü hayalet gibi solgun. "Anlıyorum."

"Burası bir sosyete için oyun alanı değil," diyor Eğitimci Nikolai. "Burası bir gün daha savaşmak için hayatta kalmakla ölmek arasındaki farkı öğrendiğiniz yer."

Bana doğru yürümeye başlarken tekrar başını sallıyor.

Yerden kalkmak için hiç gücüm yok. Beni burada utanç ve acıdan ölmeye bırakabilir.

Tanrım. Misha her şeyi izledi.

Lütfen yer yarılın ve beni yutsun.

Abbie yanımda diz çöküp oturmama yardım etmek için kolunu altımdan geçirdiğinde, az önce olanların büyüklüğü o kadar sert çarpıyor ki gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum.

Adam kışma saldırırken kendimi çok güçsüz hissettim. Bundan nefret ediyordum. Bana vurmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve Misha bunu gördü.

Ve bir erkek tarafından dövülmemi umursamadı.

Neden şaşırdım ki?

Abbie'nin yardımıyla ayağa kalkmayı başardım. Ona yaslanıyorum, tek başıma ayakta durabileceğimden emin değilim.

Abbie sakın bir şekilde, "Sınıftan çıkabilir miyiz?" diye sorar.

"Evet," diye mırıldandı Eğitimci Nikolai ve bize sırtını dönerek derse devam etti.

Kapıya vardığımızda Eğitimci Nikolai, "Aurora'nın dövülmesini izlemenin seni daha çok inciteceğini biliyordum. En sevdiğin kişiyi kullanarak sana asla unutamayacağın bir ders verdim. Şimdi neden dövüşmene izin vermediğimi anlıyor musun?"

Abbie omzunun üzerinden bakıyor, kolu bana sarılıyor. "Evet, efendim."

"Güzel," diye mırıldanıyor.

Abbie beni koridora sürüklemek zorunda kalıyor ve sanki hayat bugün yeterince üstüme sıçmamış gibi, Misha ve arkadaşları duvara yaslanıyorlar.

Alek bana bakarken yüzünde memnun bir gülümseme var. "Şimdi onun kanını tatma şansın var, Misha."

Onlarla yüzleşecek gücüm yok ve Abbie'nin onlarla kavga etmesini istemediğim için, "Hadi gidelim Abbie," diyorum.

Misha'ya bakmamaya çalışıyorum ama her zamanki gibi başarısız oluyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde ve bakışlarında yanan yoğun öfkeyi gördüğümde, ondan mantıksız bir şekilde korkmaya başlıyorum.

Sınıftaki adam bana bu kadar zarar verebiliyorsa, Misha bana ne yapabilirdi?

Misha muhtemelen fazla çaba harcamadan hayatımı sona erdirirdi, çünkü az önce karşılaştığım adamın iki katı büyüklüğünde.

Misha'yla dövüşmeye çalışarak aptallık ettim. Onu görmezden gelmek için ilk planımı uygulamalıydım.

Abbie beni çekiştirerek yanlarından geçiriyor ve Misha'nın bana bir kez daha saldırmak için bu fırsatı kullanmayacağı belli olana kadar nefesimi tutuyorum.

Tanrı'ya şükür.

Abbie'nin beni revire götürdüğünü fark ettiğimde, "Ben odama gitmek istiyorum" diyorum.

"İlk yardıma ihtiyacın var," diyor, sözlerine suçluluk duygusu karışıyor.

"Sadece bir buz torbasına ihtiyacım var. Odama gitmek istiyorum, böylece kimsenin göremeyeceği bir yerde mecazi anlamda yaralarımı yalayabilirim."

"Tamam."

Yönümüzü değiştiriyoruz ve nihayet odamın mahremiyetine girdiğimde Abbie'den uzaklaşıp yavaşça banyoya doğru ilerliyorum.

Musluğu açtığımda Abbie mırıldanıyor, "Üzgünüm, Ra-Ra."

Gözyaşlarıma boğulmamak için ağrıyan çenemi sıkarken sadece başımı sallayabiliyorum.

Bir yüz bezi alıyor ve yüzümdeki kanı nazıkçe silmeden önce suyun altında ıslatıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldar, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştır.

Kendimi tutamayıp hıçkırıklara boğuluyorum ve onun kollarına atılıyorum. Ben ağlarken Abbie bana sıkıca sarılıyor ama gözyaşlarımdan hiçbiri bugün maruz kaldığım utancı ve acıyı hafifletmiyor.

Ve daha ilk gün.

Burada geçireceğimiz dört yıl boyunca bizi başka neler bekliyor?

"Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık," diyorum geri çekilirken. "Dört yıl boyunca spa günleri geçireceğimizi ve dinleneceğimizi sanıyorduk. Yanılmışız." Gözlerim kalkıp onunkilere kilitleniyor. "Acımasız olacak."

Birbirimize bakarken eğlenceyi seven arkadaşımın hiçbir iz yok çünkü gerçeklerle yüzleşelim, ikimiz de eğitime hazır değiliz.

Abbie, "Ve ailelerimiz eğitimin neleri gerektireceğini biliyor olmalıydı. Bunun olacağını biliyorlardı ama yine de bizi buraya getirdiler."

Tanrım, pes edip eve dönmek yok.

Başımı sallıyorum ve önümüzdeki dört yılı doğrudan atlatmaktan başka bir yol olmadığını bilerek çenemi kaldırıyorum. "Bunu başaracağız. Birlikte başaracağız."

Abbie başını sallıyor, Nikolai Hoca'ya laf attığı için başıma gelenlerin suçluluğu hâlâ yüzüne kazınmış.

"Her şeyi öğreneceğiz ve sıkı çalışacağız," diyorum, sesim kelimeler üzerinde çatlıyor çünkü şimdi acının tadına baktığım için, derslerin hiçbirini dört gözle beklemiyorum.

Kelimelere tam olarak inanmadan fısıldıyorum, "Bunu atlatacağız."

Tanrım, cehennem gibi olacak ve hayatta kalabileceğimizden emin değilim.

Ve hayatta kalsak bile, bugün burada duran iki kadın aynı kadın mı olacağız, yoksa bu bizi geri dönülmez bir şekilde değiştirecek mi?

Bölüm 12

Misha

"Neyi bekliyoruz?" Armani soruyor.

On dakikadır Eğitimci Nikolai'nin stüdyosunun önünde duruyoruz.

"Dersin bitmesini bekliyorum," diye mırıldanıyorum.

Damarlarımda beyaz bir öfke dolaşıyor. Yakuza'dan Seijo Shinoda'nın Aurora'ya vurduğunu görmek çok zordu. Eğer Armani'nin eli omzumda olmasaydı, odaya girip Seijo'yu öldürmek gibi aptalca bir şey yapabilirdim.

Kendime Aurora ile aramda asla bir şey olamayacağını söyleyip duruyorum ama bu Seijo'nun ona zarar vermesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Kahretsin, çok acımasızdı.

Aurora'nın dövüş becerisi olmadığı çok açık. Tamamen gafil avlandı.

Babası onu buraya gönderirken ne düşünüyordu?

Alek başını sallıyor, yüzünde sana söylüyorum sırtışı var. "Misha çok kızgın çünkü Seijo onun kadını dövdü."

Alek'e çenesini kapatmasını söyleyemedim Almeida ikizleri stüdyodan çıktı. Bize olabildiğince uzak durdular.

Seijo dışarı çıktığında duvarı itip önüne geçiyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve zorlukla kontrol edebildiğim bir öfkeyle ona bakıyorum.

"Yakuza ve Bratva arasında bir oyuna ne dersin?" Sakin görünmeye çalışarak ama beceremeyerek soruyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturan herif bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Ne oyunu?"

"Laser tag."

Seijo'nun bizimle tek başına buluşmasının mümkün olmadığını bildiğinden, diğer iki piçi de dahil etmek zorundayım.

"Aynen öyle," diye kıkırdıyor Alek. "Bu...
eğlenceli olacak." Aka. Kan banyosu.

Evet, sanırım bu onun için eğlenceli.

"Saat kaçta?" Seijo
soruyor. "On dakika
içinde."

Başını sallıyor, sonra arkadaşlarını bulmak için
yanımızdan geçiyor. "Laser tag mi?" Armani
kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Onu ve arkadaşlarını o karanlık binada yalnız yakalamak istiyorum,
orada onları eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim," diye mırıldanıyorum.

"Öldürmek yok," diyor Eğitimci Nikolai stüdyodan çıkarken.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, biraz daha dik durarak.

Nikolai, Victor Vetrov'un kuzeni olduğu için dikkatli olmalıyım ama
Seijo'nun Aurora'ya zarar vermesine izin vermem mümkün değil.

Bunun bir antrenman olduğunu ve çok daha fazla canının yanacağını
biliyorum ama kalbim başka türlü bakmayı reddediyor. Onu tehdit etmek
benim için bir şey, ama başka bir adamın ona elini sürmesine izin
vermeyeceğim.

Nikolai nefes verir ve sonra sorar: "Sınıfımda onunla dövüşmek
zorunda kalan her erkeği dövecek misin?"

Gözlerimi ona kilitleyerek başımı sallıyorum. "Kısasa kısas."

Ağzının kenarı kalkıyor, sonra kıkırdıyor. "Hayatımı zorlaştırmak için
üçünüze güveniyorum."

Eğitimci Nikolai uzaklaştığında, Armani bana baktı. "Bok arıyorsun."

Alek bir kolunu omzuma atıyor. "Hey, en azından o yakuza pisliğini
dövebiliyorum."

Armani, Alek'in yorumunu görmezden gelir. "Viktor senin düşmanından hoşlandığını duyarsa ne olacağını düşünüyorsun?"

Hiçbir fikrim yok.

"Muhtemelen Misha'nın omzunu sıvazlayacaktır," diye mırıldandı Alek. İkimiz de ona bakınca omuz silkiyor, "Vetrovlar düşmanlarıyla evlenmeleriyle tanınırlar. Alexei Koslov, Isabella Terrero ile evlendi. Damien Vetrov Winter Hemsley ile evlendi. Viktor, Rosalie bilmem ne ile evlendi. Aşık olmadan önce hepsi düşmandı."

"Tanrı aşkına, Alek," diye tersliyor Armani. "Hiç yardımcı olmuyorsun." "Gerçek bu," diye haykırıyor Alek omuz silkerek.

"Kimseyle evlenmeyeceğim," diyorum. "Geçmişteki ve şimdiki bratva patronlarının aşk hayatları yerine oyuna odaklanabilir miyiz?"

"Ah evet," Alek ellerini birbirine sürterek fazla hevesli görünüyor, "Bunu nasıl yapıyoruz? Her birimiz bir tane mi seçeceğiz, yoksa herkese açık mı olacak?"

Armani bir iç çeker ve başını Alek'e doğru sallar.

"Seijo benim. Diğerlerine ne yaptığınız umurumda değil," diyorum.

Koridordan cephaneliğe doğru yürüyoruz ve silah eğitiminden sorumlu Eğitimci Grigory ile selamlaşıyoruz.

Eğitime "Sadece bir lazer oyunu oynayacağız," dedim.

Raftan üç lazer silahı alırken "Sadece üçünüz mü?" diye soruyor.

Yakuza üyeleri geldiğinde "Altı kişiyiz," diye cevap verdim.

"Endişelenmeli miyim?" Eğitimci Grigory soruyor.

Alek geniş bir sırtıyla, "Hiç de değil," diye yanıtlıyor.

"Doğru," diyor Eğitimci Grigory sert bir şekilde. Her birimize birer silah ve yelek veriyor. "Sigara ve müzik?"

"Lütfen." Yeleği giydikten sonra silahın kayışını omzuma atıyorum, sonra diğer adamlara bakıyorum, "Hazır mısınız?"

Üç yakuza cevap verme zahmetine girmez ve binaya doğru yürürler. "Hadi yapalım şu işi," der Alek, aksiyon sırasında genellikle sahip olduğu çılgın parıltıyla zaten gözlerinde.

Seni uzaklaştırabilirim, moy malen'kiy olen', ama bir adamın seni incitmesine ve bundan kurtulmasına izin vermeyeceğim.

Hepimiz binaya giriyoruz ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz karanlığa gömülüyoruz, gölgeler ve dumandan başka bir şey göremiyoruz.

Yanıp sönen ışıklar ve kulakları sağır eden ritim devreye giriyor ve üç yakuza binanın derinliklerine doğru koşuyor. Gözlerim Seijo'yu merdivenlerden yukarı çıkarken takip ediyor.

Birinci katta.

Kırmızı ve mavi ışıklar her saniye etrafımızı aydınlatırken, yakuzanın peşinden yola koyulduk.

Merdivenlere ulaştığımda Alek ve Armani'den ayrılıp Seijo'nun peşinden gidiyorum.

Tepeye ulaştığım anda, bir sandığın arkasına saklanana kadar düşüp yuvarlanıyorum.

Gürültülü vuruş bir şey duymamı imkânsız hale getiriyor ve beni yalnızca içgüdülerime güvenmeye zorluyor.

Hazırlanıyorum, sandığın yanına gidiyorum. Silahın kayışını omzumdan çekiyorum ve silahı bir sopa gibi tutuyorum. Derin bir nefes alarak siperimin arkasından fırlıyorum ve Seijo'nun saklandığını düşündüğüm yere doğru koşuyorum.

Tam düşündüğüm gibi, Seijo başka bir sandığın arkasından çıkıp bana ateş ediyor. Yeleğim titriyor ama umurumda değil.

Şerefsizin yüzünde bir sırıtış belirdiğini görüyorum ve ben üzerine gelmeye devam edince sırıtışı kesiliyor. Çabucak lazer silahını atıyor ve tam silahı kafasına indirdiğim sırada dövüş pozisyonu alıyor. Dayanaksız silah ortadan ikiye ayrılıyor ve çömelip herifin ayaklarını altından çekerken silahı yere düşürüyorum.

Seijo düşüyor ama yumuşak bir hareketle hemen ayağa kalkıyor.
Dediğim gibi, bu piçler antrenman için burada değiller.

Bana bir yumruk attı, yumruğu çeneme saplandı. Bratva'da geçirdiğim yıllardan sonra acıyı pek hissetmiyorum. Ama altı yaşımıdayken yediğim ilk yumruğu hatırlıyorum. Çok acımişti ve beni bayıltmıştı.

Aurora'nın hissettiği buydu.

Şerefsizi yere yatırdım ve üzerine çıkarak yumruklarımı suratına indirdim.

Patlamış dudağından damlayan kanı, zümrüt gözlerindeki şaşkınlığı ve acıyı, mutlak çaresizliği görüyorum ve hepsi çok fazla. Vurmaya devam ediyorum, öldürmeme kuralı unutulmuş bir düşünceden başka bir şey değil.

Birden eller omuzlarımdan tuttu ve baygın Seijo'nun üzerinden çekildim.

Işıkların yandığını ya da müziğin durduğunu bile fark etmedim.

Eğitmen Nikolai beni bir gardiyana doğru iterek, "Bu kadar yeter, Misha!" Gardiyana, "Onu Carson'a götür." dedi.

Kanlı Seijo'nun görüntüsünü içime çekiyorum ve ağzımın kenarı kalkarak muhafızı binanın dışına kadar takip ediyorum.

Gün ışığına çıktığımda Armani ve Alek bana doğru geliyor. Alek'in dudağı patlamış ve kaşının üstünde bir kesik var, ama bir kulaktan diğerine sırtıyor.

Muhafızı kalenin içine ve koridora kadar takip ediyoruz. Armani başını bana doğru sallıyor. "Buna değdi mi?"

Evet.

Cevap vermeyip kanlı ellerime bakıyorum. Parmak eklemlerim mahvolmuş.

"Kazuo'nun kışına tekme bastığımda yüzündeki ifadeyi görmeye değdi," diyor Alek, hâlâ dövüşün heyecanıla.

Armani, "Viktor bunu duyduğunda hâlâ aynı şekilde hissedecek misin göreceğiz," diye mırıldandı.

Üçümüz arasında her zaman akli başında olan o olmuştur. Alek'in seri katil olma ihtimali yüksekken, Armani çok hesaplıdır.

Ben mi? Ben ikisinin arasında bir yerdeyim. Ne Alek kadar çılgın ne de Armani kadar hesaplı.

Direktör Koslov'un ofisine götürölüyoruz ve masasının önünde bir sıra halinde duruyoruz. Müdür Koslov kafasını kaldırmadan önce bir şeyler yazmayı bitiriyor.

Sandalyesinden kalkmadan önce yoğun bir dakika boyunca sadece bize baktı. "Aziz Monarch'ın arazisinde cinayet işlenmeyeceğinin neresini anlamıyorsunuz?"

"Onları biraz hırpaladık," diye mırıldandı Alek.

Müdür Koslov'un gözleri Alek'e kayar. "Kanepeye oturun Bay Aslanhov." Sonra Armani'ye bakar. "Siz de arkadaşınıza katılabılırsınız, Bay De Santis."

Alek ve Armani yerlerine oturduktan sonra, Müdür Koslov dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Onu öldürmeyecektim," diye cevap verdim.

"Doğru." Başını sallarken kıkırdıyor. "Görüntüleri izleyelim mi?"

Dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum.

Kardeşinin yerine burayı yöneten eğitimli suikastçı bana yaklaşıyor. "Bir dakika daha geçseydi, sırtında bir hedef olurdu." Elini kaldırıp omzuma koyuyor ve daha da yaklaşıyor. "Her şeyi görüyorum" diye mırıldanırken sesi kısık.

Tartışmanın faydası olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Yaptığım şeyi yaptım ve pişman değilim. "Eğer ölürsen onu hayatta tutamazsın."

Gözlerim ona kayıyor, kalp atışlarım anında hızlanıyor.

Tepkimi gören Müdür Koslov gülümsüyor. "Size söyledim, St. Monarch'ta olup biten her şeyi görüyorum."

Başımı sallayarak, "Anlıyorum efendim." diyorum.

"Bugün yaptığın numara için seni cezalandıracağım."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Ama ben kimseyi öldürmedim. Geri kalan her şey serbest."

"Yine de Viktor'un doğrudan emrine itaatsizlik ettin. Sen sadece eğitim için buradasın, kavgaya karışmak için değil." Masasının arkasına geçti, sonra gözlerini benimkilere dikti. "Bu dünyanın ihtiyacı olan son şey, onların askerlerinden birini dövme karar verdiğin için bratva ve yakuza arasında bir savaş çıkması."

"Anladım," diye mırıldandım.

Müdür Koslov bir süre bana baktıktan sonra şöyle dedi: "Yeni katılımcıların eğitiminde Eğitimci Nikolai'ye yardımcı olacaksın. Bu yıl sadece beş kişi var ve eğitim seansları için bir beden eksikliğimiz var. Bayan D'Angelo ile dövüşmek için eşleştirileceksin."

Yüce İsa. Hayır. Hayır.

"Efendim?" Küçük bir sürtük gibi nefes nefese kaldım.

"Bir eğitim seansından sonra onu kanlar içinde bırakmayacağınıza inanıyorum."

"Ah... hayır mı?" Verilen ceza karşısında o kadar afalladım ki düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum.

"Gidebilirsiniz."

Aurora'yı eğitmek zorunda mıyım?

Onu incitmeden bunu nasıl yapacağım?

Yüce İsa. Bu hiç iyi değil.

"Efendim," diyorum ve Müdür Koslov bana baktığında soruyorum, "Neden beni D'Angelo ile eşleştirdiniz? Düşman olduğumuz için bizi ayrı tutmak isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Öyle misin?" diye sorar.

"Düşman mı?" Soruyu yanlış anlamadığımdan emin olmak için kontrol ediyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Başımı salladım. "En son kontrol ettiğimde."

"O zaman tekrar kontrol etme zamanın geldi, Misha. Sana kızını eğitmeni emrediyorum. Bu pazarlığa açık değil."

"Evet, efendim."

Hâlâ sersemlemiş bir halde masadan uzaklaşıp ofisten çıkıyorum. Koridorda yürürken Alek ve Armani hemen arkamda.

"Anlamıyorum," diyor Armani, en az benim kadar kafası karışmış bir sesle.

"Size daha önce de söyledim. Vetrov'lar ve Koslov'lar yıldız kesişmesi yaşayan aşıklara karşı zaafı var. Bana sorarsanız, bu ya sadakatinizi test etmek için ya da sizi Aurora'ya ayarlamaya çalışıyorlar."

"Kapa çeneni," diye bağıyor Armani. "Bratva ne zamandan beri aşklara karışıyor?"

"Görücü usulü evlilikler icat edildiğinden beri," diye kestirip atıyor Alek. "Tanrım, ikiniz de çok yavaşsınız. Belki Viktor, D'Angelo ve Sartori ile bir barış anlaşması yapmayı düşünüyordur."

İnanılmaz bir kahkaha patlattım. "Kavga sırasında kafanı mı çarptın? Aurora ve Abbie'nin hayatlarına kastedenler var. Bu, bratva'nın bir barış anlaşması için çalıştığına benzemiyor."

Armani, "Her ne oluyorsa olsun, arkanızı kollayın ve kadınla ilişkiye girmeyin," diyor. "Bize söyleneni yapalım ve önümüzdeki iki yılı tek parça halinde atlatalım."

Bütün bu konuşmaların bir faydası
olmadı. Yarın Aurora ile antrenman
yapmam gerek.

Ona dokunup da nasıl ereksiyon olmayacağım? Daha da önemlisi, ona zarar vermeden onunla nasıl dövüşeceğim?

Tanrım, bu destansı boyutlarda bir berbatlık.

Bölüm 13

Aurora

Eğitim ve Misha hakkında düşündükten sonra neredeyse hiç uyumadığım bir gece daha geçirdim.

Misha konusunda yapabileceğim pek bir şey yok, bu yüzden onu görmezden gelmeye karar verdim. Umarım ona karşı beslediğim hisler, artık onun bir bratva olduğunu ve benim Beyaz Atlı Prensime olmadığını bildiğim için hızlı bir şekilde ölür.

Eğitim kaçamayacağım bir sorun. Ailemi aradım ve babama dövüşü anlattım. Endişelenmek yerine bana sineye çekmemi ve sıkı çalışmamı söyledi. Dört yıl içinde onunla çalışmaya başlamaya hazır olmamı istiyor.

Bu istediğim son şey, ama bu konuda fazla seçeneğim yok.

Evet, aptalca bir şekilde sosyetik olacağımı ve bir noktada babamın seçtiği bir adamla evleneceğimi düşünmüştüm. Bunu sorun etmiyordum çünkü bizim dünyamızda işler böyle yürüyordu.

Babamla birlikte aile şirketini yönetecek belalı bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bu delilik.

Bir çift siyah kargo pantolon ve tişört giyerek odamdan çıkıyorum ve Abbie'nin kapısını çalıyorum. Kapıyı açtığında o da en az benim kadar bitkin görünüyordu.

"Uyumadın mı?" Ben soruyorum.

Koridora adım atıp kapıyı arkasından kapatırken başını sallıyor.

Sessizce yürüyoruz ve ancak merdivenlere ulaştığımızda "Babanla konuştun mu?" diye soruyor.

"Evet. Sen?"

"Evet," diye nefes alıyor.

"Sanırım konuşma benimkiyle aynı şekilde geçti," diye mırıldandım, gerçekten de antrenmanı dört gözle beklemiyordum.

Yüzüstü duvara çarpmış gibi görünüyorum ve ne zaman konuşsam kırık alt dudağım acıyor.

Bütün gün yatakta kalmayı tercih ederim.

"Evet," diye cevap verir Abbie, sonra babasını taklit eder, "Sıkı çalışmalısın Abigail. İşin başına zayıf birinin geçmesine izin veremem. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Evet," diye iç geçirdim. "Benimki de aşağı yukarı böyle geçti." "Berbat bir şey."

Dünkü acımasız ifşaattan sonra ikimizin de iştahı yok, bu yüzden doğrudan savaş eğitimine gidiyoruz.

Dehşet midemde dönüyor. Umarım Nikolai Hoca bizi bugün dövüştürmez.

Stüdyoya girdiğimde ikizler çoktan çalışmaya başlamıştı. Portekizli olmaları dışında haklarında hiçbir şey bilmiyorum.

Kıçımı tekmeleyen Asyalı adamdan hiç iz yok.

Biz geldikten kısa bir süre sonra Eğitimci Nikolai, hemen arkasında Misha ile birlikte odaya giriyor.

Eğitmen Nikolai, "Bay Shinoda birkaç gün bize katılamayacak," diye bilgi verdi. "*Biri* onu fena dövmüş, o yüzden rahatsız."

Ne?

Eğitmen Nikolai bana eliyle işaret etti. "Bayan D'Angelo, Bay Petrov ile eşleştiniz. Bayan Almeida, siz Bay Almeida ile eşleştiniz. Size öğretilenleri uygulamaya devam edin. Bayan Sartori, siz benimlesiniz."

Ne. Ne. Cehennem mi?

"Ah, efendim?" Bir adım öne çıkıyorum, sinirlerim tepemde dönüyor. İsteyeceğim son şey Nikolai'yi kızdırmak. Dün benim lehime çalışmadı. Ama Misha? Cidden mi?

"Evet, Bayan D'Angelo." Nikolai Hoca bana baktığında neredeyse geriye doğru bir adım atacaktım ama tam zamanında kendimi durdurdum.

Tanrım, adam korkutucu.

"Sizi sorgulamıyorum. Sadece neden Bay Petrov'la dövüşmek zorunda olduğumu bilmek istiyorum. O iki yıl eğitim aldı, ben ise..." Tanrım, yüksek sesle "...yok" demek utanç verici.

"Bu yüzden sizinle eşleşti. Bay Petrov sınıfının en iyisi. Derslere devam edebilmemiz için sizin ve Bayan Sartori'nin diğer katılımcılarla aynı seviyede olmanız gerekiyor, yoksa ikiniz de her gün kanlı ve yarı ölü olacaksınız."

Sanki Misha'yla kavga etmek beni hastanelik etmeyecek. Tanrım.

Abbie ve ben birbirimize baktık ve onun da en az Abbie kadar gergin görüldüğünü gördüm.

Be

n. *Doğru ya, Öğitmen Nikolai ile dövüşmek zorunda. Kahretsin.*

Duygular göğsümde savaşıyor, umutsuzluktan hayal kırıklığına kadar her şey. Misha sınıfının en iyisi.

Yüce Tanrım, neden beni böyle sikip atıyorsun?

Misha odanın diğer tarafına doğru yürürken, "Hadi yapalım şunu," diye mırıldanıyor. İsteksizce onu takip ediyorum. Bir sıra ağırlığın önünde durduğunda

Kaşlarını çat.

Beni dambılla mı dövecek?

"Zayıfsın a m ı n a k o y a y ı m , " diye açık açık söylüyor, sert ses tonu beni eğitmek zorunda olduğu gerçeğinden memnun olmadığını açıkça gösteriyor.

Yine de bunu duymak acı veriyor.

Bir bankı işaret ederek, "Otur ve arkana yaslan" diye talimat veriyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan banka oturuyorum. Ona güvenmediğim için baktığımı söylemek isterdim ama ne yazık ki bakışlarımın ona yapışmasının nedeni bu değil.

Bu kadar çekici olmasından nefret ediyorum. Ve o lanet mavi gözler...iç çekiyorum.

"Ne yapacağız?" Ben soruyorum

Misha sorumu duymazdan geliyor ve uçlarında ağırlıklar olan bir çubuğu eline alarak bana çıkışıyor, "Arkana yaslan ve kollarını yukarı kaldır."

"Göt herif," diye mırıldanıyorum barın ağırlığını kaldırırken. "Tanrım," diye inliyorum, barı üzerime düşürmemek için mücadele ediyorum.

Misha bir bacağını üzerime atıyor ve çubuk ellerimden kayarken, bir eliyle onu tutarak beni ezmesini engelliyor.

Oh, Tanrım.

Hayır. Şu anda seksi görünmesi umurumda değil. Bu adam için bayılmayacaksın.

Odaklan.

Boştaki eliyle parmaklarımı ayarlıyor, sonra da "Kollarını yerine kilitle" diye emrediyor.

Tanrım, üstümde çok iyi görünüyor.

Gözlerim açgözlülükle onun tepemde dikildiğini görüyor. Her zamanki siyah kargo pantolonu ve tişörtünü giyiyor ama üzerinde porno gibi duruyor. Barın ağırlığı altında zorlanmıyor bile, bu da bana onun acayip güçlü olduğunu söylüyor.

Benim aksime.

Tanrı aşkına! Odaklan.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sesi o kadar sert değil.

Başımı sallıyorum ama bıraktığı anda kollarım bükülüyor ve tekrar barı tutmak zorunda kalıyor.

İçini çeken Misha başını sallıyor. "Kahretsin, düşündüğümden daha zayıfmışsın."

Bu bir hakaret gibi geliyor.

Barı ağırlıkların yanına taşırken ona kaşlarımı çatıyorum. Bara daha hafif ağırlıklar yerleştiriyor, sonra bana geri dönüyor.

"Eğer bunu kaldıramıyorsan, bugünlük bu kadar yeter deyip evine gidebilirsin."

Bu sefer Misha arkamda durmaya geliyor. "Kollar yukarı." Çubuğu ellerime bırakıyor ve bırakıyor.

Çok ağır olmadığında ağzımın köşesi kalkıyor. "Do I just hold Bu mu?"

"*Khristos*," diye mırıldandı. "Hayır. Çubuğu göğsüne indir, sonra it. geri çekil." Yüzü üstümde beliriyor. "Egzersizden nefret ettiğini söylerken yalan söylemiyormuşsun."

Neredeyse ağırlığı bırakacaktım ama tam zamanında kollarımı düzelttim. "Hatırlamadığını sanıyordum?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Çubuğu göğsüme indirerek ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Benim için önemli olmadığını söyledim," diye düzeltiyor beni.

"Doğru," diye mırıldanıyorum setleri

yapmaya devam ederken. "Tanrım!"

Abbie'nin öfkeyle ağladığını duyuyorum.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve Nikolai Hoca'nın onu bir mindere sıkıştırdığı yerden kurtulmak için verdiği mücadeleyi izliyorum.

"Odaklan," diye tersliyor Misha.

Kollarım yorgunluktan titreyene kadar dikkatimi tekrar yaptığım işe veriyorum.

"Daha kaç tane var?"

Nefes nefese kaldım. "Sana ne zaman duracağını

söyleyeceğim."

"Bu bir cevap değil," diye soluyorum ağırlığı yukarı iterken. "Beş mi? On mu?"

"Konuşmaya devam edersen elli yaparım," diye tehdit ediyor. "Canın cehenneme," diye mırıldanıyorum nefes nefese.

Misha yan tarafa geçip bir bacağını üstüme atıyor, böylece üstüme çıkmış oluyor. Ağzının kenarından ateşli bir sırtıma geçiyor ve alçak bir sesle, "Bekaretini almamı isteme şeklin bu mu, *moy malen'kiy olen'?*" diyor.

Kollarım gevşedi ve bar bana çarpmadan önce Misha beni yakaladı. tut.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama yalan dudaklarımdan dökülüyor: "Bana on metrelik bir sopayla dokunmana izin vermezdim ve artık bakire değilim."

Kapa çenen, Aurora!

Çubuğu göğsüme indirip beni olduğum yerde sabitledikten sonra eğildiğinde gözlerim açılıyor. "Bakın şimdi kim yalancı oldu."

Üzerimdeki ağırlığı itmeye çalışırken "Yalan söylemiyorum," diye tıslıyorum.

Misha benim yanımda inanılmaz bir hulk gibi kalıyor ve ben öfkeli bir huffla pes ediyorum. "Bırak beni."

"Neden? Durduğum yerden, pozisyonu seviyorsun gibi görünüyor," diye alay ediyor b e n i m l e . "Her zaman vanilya olduğunu biliyordum."

Vanilya mı? Bu da ne demek şimdi?

Yüzümdeki soruyu görüyor ve alaycı bir şekilde açıklıyor, "Sen bir adam seni sikerken öylece yatan kadınlardansın. Muhtemelen adamın işini bitirmesi için orgazm taklidi yapman gerekir. *Vanilya.*"

Hiç seks yapmamış olmama rağmen, bu sözler canımı yakıyor. O düpedüz

Yatakta sıkılıyorum.

Tüm gücümle ağırlığı iterken, "Bırak beni," diye tıslıyorum.

Gözlerinde sıcaklık parlıyor ve bu beni bir an için sersemletiyor, sonra başını eğiyor. "Belki de yanıliyorumdur ve yatakta her şeye rağmen alingansındır."

Ölüm tuzağını üzerimden çektiği anda oturur pozisyona geçip ona ters ters bakıyorum. "Merak etmeye devam etmen gerekecek çünkü bunu öğrenmenin hiçbir yolu yok."

Misha karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, sonra bir minderi işaret ediyor. "Antrenman zamanı, *moy malen'kiy olen'.*"

"Bana öyle demeyi kes," diye çıkışıyorum mindere doğru yürürken.

Misha'yla yüzleşmek için döndüğümde, bacaklarım altımdan çekiliyor ve bir ton tuğla gibi düşüyorum. Ben daha inleyemeden üstüme çıktı ve kollarım başımın üzerinde sıkıştı.

Yüzünü bana yaklaştırarak homurdandı, "Asla. Hâlâ *küçük* bir *geyik* gibi ürkeksin."

"Evet, ama ben *senin* değilim." Başını eğdiğinde kıkırdıyorum, "Bu Doğru. Rusça konuşmayı öğrendim." Beni tutmasına karşı zorlanarak başımı kaldırıyorum ve tıslıyorum, "*Ya nikogda ne budu tvoyey.*"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve benden tahrik olmuş görüldüğüne yemin edebilirim.

Ona asla onun olamayacağımı söyledim.

Nefesini dudaklarımda hissedene kadar yaklaşarak, "Bu bir cesaret mi, *moy malen'kiy olen'?*" diye soruyor.

Tanrım, onunla kazanamıyorum.

Ya da bacaklarımın arasında sıcaklık birikirken deli gibi çırpınan karnım.

Bu delilik.

Dizimi kaldırıp sırtına vuruyorum, ama bu adamı neredeyse hiç kımıldatmıyor ve bana sadece eğlenen bir kıkırdama kazandırıyor.

"Hadi ama D'Angelo," diye alay ediyor benimle. "Eğer bu gerçek hayatta olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdun."

"Ugh," Tutuşuna karşı zorlanıyorum, serbest bırakmak için bileklerimi büküyorum. "Berbatsın."

Aferin Aurora. Bu ona söylemeli.

Sanki yarım saat boyunca mücadele etmişim gibi geliyor ki Misha aniden ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Bana dik dik bakarken gözlerindeki tüm mizah kaybolmuştu.

"Dersten bir saat önce burada olmanı istiyorum. Elli kiloluk bir ağırlık setini kaldırabilene kadar ağırlık çalışması yapacaksın."

Gözlerim büyüdü. "Bu çok fazla!"

Başını bana doğru sallıyor. "Önemli değil prenses. Çok daha güçlü olmalısın, yoksa dayanamazsın." Benden uzaklaşmaya başladı, sonra ekledi, "Yirmi kiloya ulaşmak için bir haftan var, sonra her birini kırk kiloya çıkarıyorum."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Arkasından bağıriyorum ama beni görmezden geliyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Kaldırdığım bara doğru yürüdüm ve ağırlıkların üzerindeki rakamları kontrol ettim. Her biri 10 pound mu? Yüz kilo gibi geldi.

Kahretsin. Boku yedim.

Bölüm 14

Misha

Kelimeler ağzımdan asla çıkmayacak ama antrenman seansından çok keyif aldım.

Ben lanet olası bir piçim çünkü Aurora'nın altımda zayıf olması çok tahrik ediciydi. Tanrım, gözleri öfkeyle parlıyordu ve alınganlığı damarlarımdaki kanın daha da ısınmasına neden oluyordu.

Eğitmen Volkov'un sınıfına doğru yürürken kargo pantolonumdaki ereksiyonu düzeltiyorum.

İşkence zamanı.

Odaya girdiğimde Alek ve Armani'nin yanına oturuyorum.

Armani bana bakıyor. "Eğitimden sağ çıktığını gördüğüme sevindim."

Alek, "Dostum, çıkıntıyı bırak," diye mırıldanıyor. "Yaklaştık ama aletin dış hatlarını görmeme gerek yok."

"Siktir git." Aletimi tekrar ayarlıyorum ama işe yaramıyor.

Yere yat, pislik.

Eğitmen Volkov odaya giriyor. "Hepiniz kızlar gibi çığlık atmaya hazır mısınız?"

"Getir onu," diye alay ediyor Alek.

"Kapa çeneni," diye tıslıyor Armani nefesinin altından.

"Bu kadar hevesli olmanıza sevindim Bay Aslanhov," diye kıkırdıyor Eğitmen Volkov. "İlk sen kalkıyorsun." Dünkü dövüşten dolayı gözü morarmış olan Kazuo'yu işaret ediyor. "Bize katılın Bay Jirocho."

Eğitmen Volkov masasının çekmecesinden bir kutu dikiş iğnesi çıkardığında rahatladığımı hissediyorum.

Tüm işkence yöntemleri arasında en azından bu yöntemde vücut parçaları çıkarılmıyor.

"Sadece sol eller." Eğitimci Volkov sırtıyor. "Ne de olsa hâlâ başka eğitimleriniz var ve sizi tamamen etkisiz hale getiremem."

"Şanslıyız," diye mırıldanıyor Armani.

"Taş, kağıt, makas?" Alek başlamak için çok hevesli görünürken soruyor.

"Elbette," diyor Eğitimci Volkov.

Kazuo kâğıt ambalajı taş karşı kazanır ve kutudan bir iğne alır. Alek'in bileği masaya bağlanırken sağ kolu sandalyeye sabitlenir.

Eğitimci Volkov ona bir tahta parçası uzatıyor. "Bunu ısırman gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," diye sırtıyor Alek.

Başımı sallıyorum, zaten bunun nasıl gideceğini biliyorum. Alek bir ton acıyla başa çıkabilir.

Kazuo iğneyi yavaşça Alek'in serçe tırnağının altına batırıyor ve ben de en iyi arkadaşımın yakuza askerine kaşlarını kaldırışını izliyorum.

"Çiviği çıkarın," diye emrediyor Eğitimci Volkov.

Blyad'.

Adam penseyi Eğitimci Volkov'dan alırken Alek gözlerini Kazuo'dan ayırmıyor.

Kazuo Alek'in tırnağını sökmeye başlamadan hemen önce Eğitimci Volkov, "Durdurmak için tek yapman gereken teslim ol demek," diye ekliyor.

Kendimi izlemeye zorluyorum çünkü Alek k a f a m ı çevirdiğim anda anlayacak ve bu onu kızdıracak.

Dürüst olmak gerekirse, daha kötülerini de gördüm ve hiçbir tepki göstermediğinde Alek'le gurur duyuyorum.

Çivi kopup kan masaya damladığında Alek, "Düşmanın sınırlarını dökmesini bekliyorsan bundan daha iyisini yapmalısın," diye mırıldanır. Sonra Kazuo'ya sırtıttı. "Sıra bende."

"Sar şunu. Sınıfımın her yerinde kanamanızı istemiyorum," diyor Eğitimci Volkov Alek'e bir bandaj atarken.

Alek onun parmağıyla ilgilendikten sonra adamlar yer değiştiriyor ve Alek iğneyi Kazuo'nun tırnağının yatağına batırmaya başlarken sadistçe görünüyor. Yarı yolda durur ve sivri ucu oynatarak tırnağı yavaşça etten ayırır.

Kazuo'nun şakağından bir damla ter süzülüyor ama kendini çelikleştirmek için çenesini sıkıyor.

Alek yakuza askerinden dört homurtu almayı başarır ve sıra çiviye sökmeye geldiğinde Kazuo isteksizce "Teslim ol" diye homurdanır.

"Aww," diye yakınıyor Alek. "Eğlencemi mahvetmek zorundaydın." "Bay Petrov ve Bay Kodra, sırada siz varsınız."

Oturuyorum ve masadaki kanın silinmesini izliyorum. Bileğim bağlandığında derin bir nefes çekiyorum ve yavaşça nefes veriyorum.

Marsela iğneye uzanırken ben de acının o kadar kötü olmaması için güvenli yerime gidiyorum.

Aslanhov'larla ilk Noelimiz. Tiana'nın elini tutuyorum ve merdivenlerden aşağı inerken parıldayan ağaç görünüyor. O kadar çok hediye var ki, ağacın tabanının etrafındaki alanın çoğunu dolduruyorlar.

Marsela iğnenin keskin ucunu tırnağımın yatağına batırıyor.

Tiana'nın yüzü mutlulukla parlıyor.

Kız kardeşimin zihnindeki görüntüsüne odaklanıyorum.

Onu ilk kez mutlu gördüm ve bu benim en değerli anılarımdan biriydi.

Acı artıyor ve Bayan Aslanhov ona kurabiye pişirmeyi öğrettiğinde attığı kahkahanın sesini hatırlıyorum. Tiana hepsini yaktı ama bir tanesini yedi ve ona bunun şimdiye kadar tattığım en güzel şey olduğunu söyledi.

Eğitmen Volkov "Çiviği çek" diye emrediyor.

"Misha," diye fısıldar

Tiana. "Evet.

Yanıma sokuldu, hâlâ yalnız uyumaktan çok korkuyor. "Sence bizi tutacaklar mı?

Dürüst olmak gerekirse, emin değilim.

Küçük kardeşime yalan söyleyemeyerek, "Söylemeseler bile ben hep yanında olacağım," diyorum.

"Ya ayrılırsak?" diye soruyor, sesi küçük ve savunmasız. Kolumu ona daha sıkı sarıyorum. "Bu asla olmayacak.

'Ama ya olursa,' diye ısrar ediyor.

"O zaman seni bulup geri çalacağım. "Söz ver, Misha.

"Söz veriyorum, Tiana.

"Seni bugün aldığım tüm hediyelerden daha çok seviyorum.

Onun bu sözleri karşısında kalbim sıkışıyor çünkü bu hediyelerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Seni daha çok seviyorum.

Aniden acı dramatik bir şekilde artar ve anı beklenmedik bir şeye dönüşür.

"Sen bana sırlarını anlatırsan ben de sana anlatırım.

Küçük geyiğim zayıf bir kıkırdama çıkardı. "Kulağa... bir anlaşma gibi geliyor.

"Sen benim ilk öpücüğüm olurdun" diye itiraf ederken parlak zümrüt gözleri bana bakıyor. Burnunu kıvrarak kendini düzeltiyor: "Öpüştük. Bir nevi.

"Neden beni durdurmadın?"

"Çünkü sen olmanı istedim."

"Hâlâ öpmek istiyor musun? Evet demesini umarak soruyorum."

Sesi yumuşak, "Lütfen" diyor. Eğer öleceksem, en azından düzgün bir öpücük istiyorum.

Başımı sallıyorum, sesim kararlılıkla dolu, 'Ölmeyeceksin. Bu şekilde değil.

Başımı eğerek dudaklarına yapışıyorum ve onu daha önce hiç kimseyi öpmediğim gibi öpüyorum.

Öpmeyi isteksizce bitirdiğimde gözlerinde yaşlar parlıyor. "Teşekkür ederim, prensim."

"Misha!" Eğitimci Volkov omzumu dürtüyor.

Güvenli yerimden çıkarken başımı sallıyorum ve tırnağımın koptuğu yerden gelen acıyla derin bir nefes alıyorum.

Tanrım. Bu ilk defa oluyor. Nasıl olur da Aurora'nın anısı kız kardeşimin anısından daha güçlü olabilir?"

Eğitmen Volkov bana bakarken gözlerinden gurur fışkırıyor. "İşte böyle yapılır. Eğer sana dokunamazlarsa, seni konuşturmak için hiçbir şey yapamazlar."

"Sıra sizde Bay Kodra," diyor Eğitimci Volkov bana bir bandaj uzatırken.

Aurora'yı öptüğüm anın beni bilinçaltımın derinliklerine götürmesi ve hiçbir şey hissetmemem hâlâ aklımdan çıkmıyor. Genelde hâlâ bir şeyler hissederim. Tiana'yı düşünmek bunu katlanılabilir kılıyor.

Ama Aurora ağrıyı tamamen ortadan kaldırdı.

Ne. Ne. Lanet olsun. Sikeyim mi?"

Dikkatimi elimdeki konuya vermek zorundayım ve kutudan bir iğne alarak Arnavut seks taciriyle gözlerimi kilitliyorum.

*Tecavüz ettiği ve adamlarını kaçırdığı üç kişiye düşün. Tiana olabilirdi.
Aurora olabilirdi.*

Marsela'nın koyu renk gözleri bana bakarken bomboş.

Serçe parmağını tutarak iğneyi tırnağının altına yerleştiriyorum. Lanet şey uzun ve sarı, onu soymak için sabırsızlanıyorum.

Mümkün olduğuunca yavaş bir şekilde iğneyi derisine batırıyorum ve keskin ucun tırnağı yırtmaya zorlamasını izliyorum. Gözlerim tekrar Marsela'nın kilere kayıyor ve onun çenesini sıktığını, dudaklarının inceldiğini fark ediyorum.

Daha derine ittiğimde elini geri çekmeye çalışıyor ama kayış onu yerinde tutuyor.

"Tecavüz edip kaçırdığın üç kişi nerede?" diye homurdanırken ona duyduğu nefretin ortaya çıkmasına izin verdim.

"Kahretsin -" İğneyi daha derine batırıyorum ve çenesini sıkamak için duraklıyor, sonra da "Siktir git" diye tıslıyor.

İğne daha derine batıyor, sonra acının hissedilmesi için duraklıyorum.
"Neredeler?"

Bu kez alnında boncuk boncuk terler belirirken sessiz kalır.

"Sadece iki yılınız kaldı. St. Petersburg'a ayak bastığın an Monarch'ın topraklarında bekliyor olacağım," diye alay ediyorum onunla.

İğne yarı yolda ve adam maraton koşmuş gibi terliyor. "Fareleri senin üzerinde denemek istiyorum. Bunun uygun bir ölüm olacağını hissediyorum." İğneyi itiyorum

keskin ucu tırnak yatağının beyazına değene kadar. "Farelerin derinizi yırttığını, midenizi kemirdiğini, omurganızı tırmaladığını hayal edin..." Sonuna kadar itiyorum. "Vücudunuz canlı canlı yenmenin şokuyla sarsılırken sırtınızdan akıyor."

Marsela tekrar çekmeye çalışıyor ve iğnenin ucu tırnağının arkasındaki deriyi delip geçerken, lanet bir kız gibi ağlıyor.

İğneyi çekip çıkarırken Rusça "*Kiska*," diye *mırıldanıyorum*. "Çiviği al," diye talimat veriyor Eğitimci Volkov. "Onu konuştur."

İğneyi masanın üzerine bırakıyorum ve penseyi alıyorum. Marsela'ya kendini beğenmiş bir gülümseme vererek, "Son şansın. Grubunuzun kaçırdığı üç kişi nerede?"

Marsela başını sertçe sallıyor ve ben sarı çiviği tutarken sert nefesler alarak kendini çalmaya çalışıyor. Kerpeteni kullanarak çiviği oynatıyorum, acele etmeden.

"Neredeler?"

Marsela'nın vücudu geriliyor, ben çekmeye başladığımda parmakları yerine kilitleniyor.

"Neredeler?" Sorunun onu yıprattığını bildiğim için tekrarlamaya devam ediyorum.

Çivi sökülmeğe başladığında, "Öldüler!" diye bağırır. Öldüler amına koyayım."

Tırnağını çekmeyi bıraktım ve kaşlarımı çatarak sordum: "Neden? Nekrofil ile uğraşmıyorsan, üç cesetle ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

"Onlar avlanmak için kullanılırdı." diye homurdanırken Marsela bana mutlak bir öfkeyle bakıyor.

Kaşım kalktı. "Oh. Bu yeni." Başımı sallayarak salyangoz hızıyla tırnağını koparmaya başladım.

Ağzından tükürükler saçarak birkaç kez homurdanıyor, ardından "Teslim ol!" diye bağırmadan hemen önce acı veren bir iniltiye dönüşüyor.

Onu görmezden gelerek çiviği tamamen söküyorum, sonra sırtarak, "Tüh.

Seni zamanında duymadım."

Sırf yapabildiğim için yumruğumu serçe parmağına indiriyorum ve ondan bir çığlık koparıyorum.

Daha da yaklaşarak sesim alçak ve ölümcül bir şekilde hırlıyorum: "Bundan iki yıl sonra, seninle bir kova fare ve bir kaynak makinesiyle

randevumuz var."

Sandalyeden kalkıp Alek ve Armani'ye doğru yürürken gözlerindeki gururu görüyorum.

Alek'in yanına oturduğumda omzunu benimkine dayıyor. "Gösteriş yap."

Bölüm 15

Aurora

Cehennemde geçirdiğim haftaların ardından kendimi o kadar mutsuz hissediyorum ki tek yapmak istediğim yorganımın altına girip uyumak.

İstediğimi yapmak yerine, Abbie ve ben kaçma ve kaçırılma derslerimizin yapılacağı odaya giriyoruz.

Tanrım, eve gitmek istiyorum.

"Umarım bu derste dayak yemeyiz," diye mırıldanıyorum, vücudum yaptığım tüm antrenmanlardan dolayı ağrıyor.

Misha'nın her hafta benim için belirlediği hedef ağırlıklara ulaşmak için var gücümle çalışıyorum. Çok yorucu ama güçlendiğimi hissediyorum. Ama yaptığım hiçbir şey Misha'yı etkilemiyor. Hala soğuk ve kapalı bir şekilde emir vermeye devam ediyor.

Acıtıyor. Her lanet gün.

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına." Abbie etrafına bakınır, sonra kaşlarını çatır. "Sadece ikimiz mi varız?"

Tam o sırada Almeida ikizleri odaya giriyor, arkalarından da otuzlu yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan bir kadın geliyor. Tıpkı Abby ve benim gibi, Almeida ikizleri de kendi içlerine kapanıktı.

Monarch's'ta hiç arkadaş edinemeyeceğimizi çabucak öğrendik. Çoğu gece, Abbie ve ben akşam yemeğini sütlerimizden birinde yemeyi tercih ediyoruz. Ne zaman duvarlar üzerimize geliyor gibi hissetsek, bir piknik sepeti istiyoruz ve bahçelerde sessiz bir yer buluyoruz.

Bahçeler mükemmel bir görüntü sergiliyor. Arazinin arka tarafında, yaşlı ağaçlarla çevrili bir yol var ve bu yol bir şelaleye çıkıyor. Haftada en az bir kez

orada biraz zaman geçirmeye çalışıyorum, böylece nefes alabiliyorum ve kendimi yeniden merkeze koyabiliyorum.

Sürpriz bir şekilde daha fazla katılımcı geliyor ama Misha ve iki arkadaşı da bize katılınca midem bulanıyor. Bunun onu görmek zorunda kalmayacağım bir ders olmasını umuyordum.

Neden her konuda bana yardım etmek zorunda olduğunu hala anlamıyorum ve ne zaman nedenini sorsam, en iyisi olduğu için olduğunu söylüyorlar.

Sinirlerimi bozmakta en iyisi. Bu çılgınlığı çoktan aştım.

"Yaşasın, eğitmenin odaklanabileceği daha fazla insan," diye fısıldıyorum. "Herkes burada, değil mi?" diye sesleniyor otuzlu yaşlarındaki kadın. "Güzel.

Ben Eğitimci Yelena ve size bir kaçırma olayından nasıl kurtulacağınızı ve kaçacağınızı göstereceğim."

Abbie sol eline bakıp fısıldıyor: "Maniküre çok ihtiyacım var. Yarın Cumartesi, değil mi?"

Daha iyi günler görmüş kendi tırnaklarıma bakıyorum.

"Evet." "Beni takip edin," diyor Yelena Hoca.

Abbie ve ben sıranın en arkasına düşmeden önce herkesin yürümesini bekliyoruz.

"Hatırlat da spa'dan bir randevu alayım. Yarın rahatlatıcı bir günü hak ediyoruz," diyor Abbie.

"Tamam." Vücudumdaki tüm ağırları hissediyorum. "Bir masaj harika olur."

"Evet!"

"Burada eğitim yapacağız," diyor Eğitimci Yelena'nın sesi, bir deponun içi gibi görünen yerden duyuluyor.

Sol tarafımda çeşitli sandalyeler, zincirler, ipler ve tavandan sarkan kelepçeler var. Esaret eşyalarıyla dolu yataklar da var. En arkada yığın yığın sandıklar ve sağda da dövüş minderleri var.

Ugh. Lütfen bu sınıfta dövüş eğitimi yapmamıza izin verme. Ara vermem lazım.

"Tanrım. Bize BDSM mi öğretiliyor yoksa bir kaçırlma olayından nasıl kurtulacağımız mı?" Abbie mırıldanıyor. "Benim zevkime göre biraz fazla sapıkça."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum.

"Abbie, Aurora, Paula, Duarte ve Seijo, ne çıkın," diye emrediyor Eğitmen Yelena.

"Neden sadece biz?" Grubun önüne doğru ilerlerken soruyorum.

Eğitmen Yelena açıkladığında cevabımı alıyorum: "Sadece beşiniz eğitim görüyorsunuz. Diğer adamlar yardımlarını sunacak kadar nazık, bu yüzden dersler mümkün olduğunca gerçeğe yakın."

Şanslıyız.

"Sahte bir kaçıрма yapacağız, böylece neler olacağını hissedebileceksiniz. Daha sonra, kaçmak ya da kurtulmak için yapabileceğiniz her şeyin üzerinden geçeceğiz." Bir grup adamı işaret ediyor. "Yerlerinizi alın."

Yakuza, Arnavutlar ve Bratva üç gruba ayrıldı.

Eğitmen Yelena, "Bu seçim yapabileceğiniz tek zaman," diyor. "Kaçıran grubunuzu seçin."

Seijo, tabii ki onlardan biri olduğu için yakuzaları seçer.

İkizler Arnavutları seçer.

"Bayanlar?" Eğitmen Yelena seçim yapmamız için

bize baskı yapıyor. "Ben bratvayı alacağım," diyor

Abbie, bana bir iyilik yapıyor.

Üç grubun da alındığını görünce, "Bir sonraki dersi bekleyeyim mi?" diye sordum.

Eğitmen Yelena bana kuşkulu bir bakış attı. "Bir grup seçin, Bayan D'Angelo. O kadar zor olamaz değil mi?"

Tanrım.

Yanaklarım alev alev yanarken üç gruba bakıyorum.

Arnavutlar için zor bir pas. Bratva'ya da hayır.

*Kahretsin, geriye yakuza
kalıyor. Ugh.*

Ayaklarımı sürüyerek Asyalı erkeklerin olduğu gruba doğru yürüyorum.
Erkeklerin hiçbirini bana bakmıyor, bunu takdir ediyorum. Seijo'nun ilk
gün beni dövmesi dışında, sınıfta oldukça disiplinli. Belki arkadaşları da
öyledir.

Eğitmen Yelena bir el sallıyor ve daha eli algılayamadan arkamdan
yakalanıp sandık labirentinin içine sürükleniyorum.

Savaşmak zorundasın!

Kendimi onun elinden kurtarmak için çekiştirmeye ve kıpırdanmaya
başlıyorum ama adam çok güçlü. Bir sandığın arkasına çekildim, etrafımda
döndüm ve sert bir tokat dilimi ısırma nenden oldu.

Tamam, gerçek gibi hissetmeye başladım.

Ellerimi bağlamaya başladığında hâlâ tokadın etkisindeydim. Tutuşuna
karşı savaşıarak bir elimi kurtarmayı başardım ama bu bana sadece bir
yumruk kazandırdı.

Körü körüne adama bir yumruk salladım ve çenesine geldi.

"Tanrım," diye inliyorum başım dönerken, ama bir yumruk daha atmayı
başarıyorum ve Japonca küfretmesine neden oluyorum.

Kolları etrafımda kilitleniyor ve ayaklarım yerden kesiliyor, sonra
sandık labirentinin derinliklerine sürükleniyorum ve bir tanesinin içine
itiliyorum. Bir saniye sonra karanlık etrafımı sarıyor.

Hayır.

Kahretsin hayır, bu çok gerçekçi.

Diz çökmüş bir pozisyonda debeleniyorum, ellerim ahşap bir duvara
değiyor.

"Çıkarın beni," diye bağıriyorum, işlerin böyle yürümediğini bilsem de,
öfkem bir dakikalığına da olsa alev alev yanıyor.

Hiçbir şey duymadığımda, gerçekler ortaya çıkmaya başlıyor.

Bir sandığın içindeyim ve çıkmam gerek.

Tanrım, eğer bu gerçek bir senaryo olsaydı, bir tekneye bindirilip cehennemin dibine gönderilirdim.

Sakin ol.

Ellerimi etrafımda gezdirirken kalbim göğsümde çılgınca atıyor, alanın ne kadar küçük olduğunu hissediyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Oh. Tanrım.

Aldığım bir sonraki nefes, damarlarıma sıcak lav gibi akan korku tarafından boğuluyor. Panik atağı durdurmak mümkün değil.

Tahtaya vurmaya başladığımda aklım başımdan gidiyor, "Çıkarın beni" diye yalvarıyorum. Lütfen! Çıkarın beni." Nefes nefese kalıyorum ama kalbim göğsümde şiddetle çarparken ciğerlerime hiçbir şey ulaşmıyor. "Lütfen!"

Kollarımı kendime dolayarak, gözlerimi kısıtıp ileri geri sallanmaya başlıyorum.

Küçük bir alana sıkışmış değilsiniz.

Öleceğim! Öyleyim ve öleceğim!

Nefes almakta zorlanırken elim boğazıma gidiyor, içimden yükselen hıçkırıklar durumu daha da kötüleştiriyor.

Küçük bir alanda sıkışıp kalmanın dehşetinden aklımı kaybediyorum, klostrofobi kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettiriyor. Göğsüm şiddetli bir şekilde ağrıyor ve ciğerlerim hava almak için yanıyor.

Aklım sağlığını beni tamamen terk ediyor ve kendimi zihnimin en derin yerine gömülmüş hissediyorum.

Merhaba.

Mavi gözlerine bakmadan duramıyorum. Kahretsin, çok çekici.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, sesi derin ve sert, tüylerim diken diken oluyor.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyor.

*"Bu hiç de tuhaf değil," diye gergin bir
şekilde kıkırdıyorum. "Ne?"*

"Bana bakıyorsun.

*'çünkü daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Bir sanat
eserine hayran olmak için zaman ayırmayı seviyorum.*

*Elini yan tarafıma koyuyor ve teninin sıcaklığını hissetmek vücudumda
bir titreme yaratıyor.*

*"Ben de hissediyorum," diye itiraf ediyor ve yemin ederim kendimi
onun gözlerinin mavi derinliklerinde kaybediyorum. "Cazibe.*

Öyle mi?

*Eğilmeye başlıyor ve karnımda bir beklenti patlaması yaşıyorum.
Dudaklarımız birbirine değdiği an, o kadar doğru bir his ki göğsümde
duygular patlıyor.*

Ben mutluyum.

*Korku beni karanlık sandığa geri çekiyor ve yumruklarımı tahtaya
vurarak kırık bir çığlık atıyorum.*

Nefes alacak hava yok!

Tanrım, leceğim.

Hayır.

Kahretsin, nefes

alamıyorum. Yardım

edin.

Bu şekilde değil. Bu şekilde lemem.

*Nefes almaya çalışıyorum ama tek duyduğum boğazımın kapanırken
ıkardığı boğucu ses.*

Bölüm 16

Misha

Armani ve ben onu bir sandalyeye bağlarken Abbie, Alek'in tutuşuna karşı vahşi bir kedi gibi mücadele ediyor.

"Görünüşe göre sert seviyorsun," diye alay ediyor Alek onunla ve ellerinin kızın pazularına sertçe **g i r d i ğ i n i** fark ediyorum.

"Şerefsiz," diye tükürüyor Abbie ona, gözleri alev alev yanıyor.

Armani egzersizden sıkıldığı belli olan bir sesle, "Elleri bağlı," diye mırıldanıyor. Alek karanlık bir şekilde kıkırdıyor, "Bakalım kendini kurtarabilecek misin?"

Abbie sanki kurtulmasına yardım edecekmiş gibi iplere doğru geriliyor.

İlgimi kaybederek yakuzaya doğru bakıyorum. Ne sikiklerden ne de Aurora'dan bir iz var.

Alek, Abbie'ye "Bebeğim, eğer kendini özgür bırakmazsan, burada sıçar, yer ve uyursun," diye sataşıyor.

İçimden bir ses kasalara doğru yürümemi söylüyor ve ben bir adım atarken Armani "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Sorusuna cevap vermeden deponun arka tarafına doğru ilerliyorum. Seijo ve Takaharu'ya rastladım, orada rahatlayıp sigara içiyorlardı.

"Kazuo nerede?" Ben soruyorum.

Seijo başını bana doğru sallıyor, sonra da "Kızı mı arıyorsun?" diye soruyor. Başını öne eğiyor. "Beni bu yüzden mi dövdün?"

Benimle uğraşmaması için onu uyaran bir bakış atarak kasaların derinliklerine doğru yürüyorum. Şerefsizler Aurora'yla ilgilendiğimi düşünürlerse, Seijo'ya attığım dayanın intikamını almak için ona zarar verebilirler.

İçimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his var ve dinlemek için iki kasanın arasında duruyorum.

Abbie'nin Alek'e küfrettiğini, Arnavutların ikizlere ne yapıyorlarsa güldüklerini duyuyorum ama başka bir şey duymuyorum.

Aurora'yı duymuyorum.

İçgüdülerimi takip ederek sandık labirentinin derinliklerine doğru ilerliyorum ve sola döndüğümde Kazuo'nun bir sandığa yaslandığını görüyorum ama Aurora'dan iz yok.

Neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Onu sandığa mı koydun?" Ona doğru yürürken bağırdım.

Kazuo bir adım öne çıkıp bana sinirli bir bakış attı. "Siktir git, Petrov."

Gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Nerede. Nerede.

O mu?"

Dudakları zalim bir sırtışla kıvrılıyor, sonra kasaların arasından el sallıyor. "Hatırlayamıyorum."

Ben daha düşünmeden yumruğum suratına çarptı.

Aurora'yı bir sandığın içine tıktı. Klostrofobisi var!

Kazuo sendeleyerek geri çekilirken, gömleğini sıkıca kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve yumruğumun çenesine çarpmasına izin veriyorum.

Darbe o kadar sertti ki onu bayılttı. Şerefsizi bıraktım, sonra da "Aurora!" diye seslendim.

Bir sandığı açmaya çalışıyorum ama levye olmadan bu mümkün değil.

Blyad'!

"Ne oluyor lan?" Armani, Seijo ve Takaharu'nun hemen arkasında olduğu bir sandığın etrafından dolanırken şöyle diyor. Kazuo'nun yerde baygın yattığını görür ve mırıldanır: "Tanrım. Yine mi?"

Armani tam Seijo ve Takaharu harekete geçerken arkasını döner. Seijo'yu tekmeler ve elinin düz kısmını Takaharu'nun göğsüne vurarak onu kış üstü düşene kadar sendelemeye zorlar.

"Alekl!" Bağıriyorum. "Levyeye ihtiyacım var."

Armani Seijo'ya odaklanırken ben ileri atılarak Takaharu'yu alıyorum. "Burada ne haltlar dönüyor?" Eğitimci Yelena tersliyor.

Dördümüz de donup kalıyoruz ve Kazuo başını sağa sola çevirirken bir inilti çıkarıyor.

"Aurora'yı bir sandığa tıktılar," diye açıklıyorum.

"Ne olmuş yani?" Eğitimci Yelena bana ters ters baktı. "Bırakın kadın kendi başına çözsün."

"Klostrofobisi var."

"Yine de. Bunu kendi başına yapmalı," diye karşı çıkıyor Yelena Eğitimci.

Alek elinde levyeyle bir sandık yığınının etrafından koşarak geliyor. Levyeyi ondan aldım ve Kazuo'nun yaslandığı sandığı açmaya başladım.

Aurora'dan gelen üzücü bir çığlık daha hızlı çalışmamı sağlıyor ve ön paneli kapattığımda onun yan tarafa yığıldığını görüyorum.

"*Khristos!*" Çömelerek kollarımı vücudunun altından geçiriyorum ve onu lanet kutudan çıkarıyorum. Onu yere yatırırken kalbim bir mil hızla atıyor, sonra nefes alıp almadığını kontrol ediyorum.

Nefesleri çok sık ve hızlı.

"Haydi, *moy malen'kiy olen'*, aç gözlerini," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

Yüzü hayalet gibi solgun ve kirpikleri titrediğinde, "Uyan Aurora," diye bağıriyorum.

Kendine geldiğinde nefes alışları inanılmaz derecede hızlıdır ve gözleri açıldığında panik ve korkudan kararmıştır.

Tıpkı o geceki gibi.

"Nefes al, *moy malen'kiy olen'*."

Tüm vücudu titriyor ve oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken kontrolsüzce hıçkırmaya başlıyor. Elleri göğsünü tırmalıyor ve başını çılginca sallıyor.

Onu kendime çekiyorum ve yüz yüze geldiğimizde nefesimin titreyen dudaklarında gezinmesine izin veriyorum. Bir kez işe yaramıştı ve tekrar işe yaraması için dua ediyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor, onunki dehşet, benimki kararlılıkla dolu. "Nefes al," diye emrediyorum, dinlemesini isteyerek.

Kulağa acı veren bir nefes çekiyor ve bu ses bende yakuzanın her bir üyesini öldürme isteği uyandırıyor.

"İşte böyle. Benimle birlikte nefes al," diye mırıldanırken bir elimi yüzüne götürüp yanağını avuçluyorum.

Ciğerlerine yeterince hava girer girmez, kırık bir hıçkırık patlar. Onu.

Başımın belaya gireceğini umursamadan Aurora'yı gelin gibi kaldırıyorum.

onu kollarıma alıp depodan çıkaracağım.

"Ne oldu?" Abbie hâlâ sandalyeye bağlı olduğu yerden çılgılık atıyor.

Aurora bana yaklaşıırken hıçkırarak inliyor, kolları boynuma sıkıca sarılıyor.

"Şşş... iyisin," diyorum koridora çıkıp odama doğru ilerlerken.

Kalbim hâlâ Aurora'ya ulaşmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarım çarpıyor.

Etrafımda olup bitenlerin hiçbiri kayıtlı değil, sadece kollarımdaki kadın var.

Onu eğitmek zorunda kaldığım son haftalar düpedüz işkenceydi. Ona karşı olan hislerimle sürekli savaşmak zorunda kaldım ve lanet olası duygularım artmaya devam etti.

Ne zaman bir şey başarsa göğsüm gururla doluyor. Ne zaman zorlansa, koruyucu tarafım devreye girip yardım etmek istiyor. Her günümü onunla geçirmek zorunda kalıyorum ve geceleri rüyalarım giriyor. Beni delirtiyor.

Süitime ulaştığımda ayaklarını yere indiriyorum ve cebimden anahtar kartını çıkarırken bana yaslanmasına izin veriyorum. Kapıyı açtığım anda onu odaya götürüyorum ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Kontrolsüzce ağlarken kollarım Aurora'yı sarıyor.

"İyi olacaksın," diyorum, bu sözlerin onu sakinleştireceğini umarak.

Aniden benden uzaklaşıyor, titreyen eliyle ağzını kapatırken başını sallıyor. Yönünü değiştirip bana dönmeden önce pencereye doğru yürüyor.

Ancak yanımdan geçip gittiğinde kapıya doğru gittiğini fark ediyorum. "Hayır!" Onu tuttum ve yatak odama doğru çektim.

"Bırak gitsin."

Tutuşuma karşı mücadele ediyor, ama onu fazla çaba harcamadan odaya sürüklüyorum. Kapıyı kapatıp kilitledim ve anahtarı cebime attım.

"Neden?" diye bağılıyor elimden kurtulurken.

Bir cevabım yok, sadece gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. Soruyu geçiştirerek, "Sakinleşmen gerek." diyorum.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde öfkeyle yanmaya başlıyor. "Sakinleşmek mi?" diye soluk soluğa kalıyor. "Buraya geldiğimden beri cehennemde yaşıyorum ve bunun üstüne bir de senin boktan tavırlarınla uğraşmak zorundayım. Ve sonra..." yüzü çöküyor ve gözlerini kapatıyor, sonra da kelimeleri zorlayarak çıkarıyor: "Ve sonra bir sandığa kapatılıyorum." Başını iki yana sallıyor. "Yeter artık. Bunu yapamam."

"Yapabilirsin," diye bağıriyorum, ses tonum makul olmayan bir şekilde sert.

Vazgeçemez.

Kollarını ortasına doluyor ve kapıya yaklaşarak "Kilidi aç" diye sesleniyor.

"Hayır."

"Misha!" diye o kadar çaresizce bağıriyor ki neredeyse aklımı kaybedeceğim.

Gözlerindeki vahşı bakış kalbime endişenin dolmasına neden oluyor ve onu nasıl sakinleştireceğimi bilemediğim için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Bir adım öne çıkıp kollarımı ona doluyorum ve onu göğsüme bastırıyorum.

"Bırak gitsin," diye bağılıyor tutuşuma karşı zorlanırken.

Neredeyse vücudunu kendi vücudumla yutuyorum ve kollarımı sıkarak kurtulmasını engellersem canını yakacağımı bildiğimden, "Lütfen dur. Sadece bir dakikalığına. Nefes al."

Aurora'nın parmakları gömleğimi yumrukluyor ve içinden sessiz bir çığlık yükselirken vücudu sarsılıyor.

Bu manzara beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve cilalı fayansların üzerine yığıldım, onu kucağıma çekerek kucaklayabildim.

"Sadece nefes al, *moy malen'kiy olen'*."

Sonunda çırpınmayı bırakıyor ve bana yaslanırken vücudundaki mücadelenin tükendiğini hissediyorum.

"Güzel," diye övüyorum onu. "Sana sarılmama izin ver."

Tanrım, gitmesine izin verebilecek miyim?

Ona ne zaman bir şey olsa, kendimi kaybediyorum.

Daha ne kadar kendime yalan söylemeye devam edeceğim? Evet, biz düşmanız ama kalbimin onu umursamasını engelleyemiyorum.

Önemsemek mi?

Haftalar önce bakıcılıktan geçtin.

Kollarım onu sıkıca sarıyor ve ağzımı saçlarına bastırarak çiçek kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Sikeyim.

Bölüm 17

Aurora

Bu yerden bıktım artık.

Denedim. Gerçekten denedim. Ama
bu delilik. Tüm bu kavgayla başa
çıkamam.

Misha benden nefret ederken, benim ona karşı hislerim artmaya devam ediyor ve bu artık başa çıkılamayacak bir hal almaya başladı.

Ve kesinlikle tekrar bir kasada kilitli kalmaya dayanamam.

Benden bu kadar.

Misha'dan uzaklaşıp ayağa kalktığımda, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Boyu uzayınca gözlerim ona kayıyor. Yüzünde endişeyi gördüğümde kafam çok karıştı.

Başımı sallayarak, "Umursamadığımı sanıyordum." diye mırıldandım.

Bana öylece bakıyor ve bu zaten yıpranmış olan duygularımın yeniden kaosa sürüklenmesine neden oluyor.

Kendimi kaybettim ve "Burada ne işim var Misha?" diye bağırdım.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Buraya geldiğimden beri bana bok gibi davranıyorsun. Beni tehdit ettin ve unutmayalım, neredeyse beni boğdun."

Başımı ona doğru sallıyorum, kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

Yine sadece bana bakıyor, ama gözleri duyguyla dolarken yüzündeki ifade gerginleşiyor.

Umutsuzca başımı sallıyorum. "Hayır." Bir adım geri atıyorum. "Bana öyle bakmaya cüret etme."

Tanrım, hayır. Şu anda duygularımla oynamasını kaldıramam. Bu ölümcül bir darbe olacak.

Misha bana doğru bir adım atıyor ve elim aramıza giriyor. "Hayır, Misha," diye yalvarıyorum, ıstırap sesimi zorluyor.

Bana ilk öpücüğümü veren adama bakana kadar yüz ifadesi yumuşuyor.

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. "Eğer senin istediğin gibi olsaydı, çoktan ölmüş olurum. Bunu bana açıkça belirtmiştin. Şimdi bana gerçekten umursuyormuş gibi mi bakıyorsun?" Başımı sertçe sallıyorum. "Hiç katılmadığım bu savaşla işim bitti."

İki büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve avuç içleri yüzümü çevreleyerek beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri milyonlarca güneşin yoğunluğuyla gözlerime kilitleniyor.

Olan biten her şeyin baskısı altında yüzüm parçalanıyor, ama hıçkırıklarıma engel olamadan Misha homurdanıyor: "İşte bu yüzden."

Ağzı benimkine çarpıp ruhumu sızlatan bir öpücük konduruyor.

Zihnim onunla savaşmam için bana bağılıyor, ama kalbim unutulmaya yüz tutuyor.

Ellerimi kaldırıp onu itmeye çalışıyorum, ama bu sadece bir kolunu bana dolayarak vücudumu onunkine hapsetmesine neden oluyor.

"Misha," diye inliyorum ağzına karşı.

Beni ayağımdan kaldırıyor ve yatağına götürüyor, orada düşüyoruz, ağırlığı beni yatağa itiyor.

Yüzümü ondan çevirmeyi başardım ve "Dur!" diye bağırdım. Tanrım, lütfen dur."

Yüzünü saçlarıma bastırıyor ve ikimiz de nefesimizi tutarken hareketsiz yatıyoruz.

Sanki dakikalar geçiyor ve ben pencereye bakıp olanları sindiremiyorum.

"Yalan söyledim," diye fısıldıyor sonunda.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerime sıçrayan yaşları zorlukla yutuyorum.

"Hâlâ hissediyorum," diye itiraf ediyor Misha. Bir nefes çekiyorum.

"Ne?"

"Bu her zaman var olan kıvılcım." Başını kaldırırken bir kıkırdama çıkarıyor ve gözlerinin yüzümde yandığını hissediyorum. "Bu bir kıvılcımdan çok daha fazlası. Bir duygu cehennemi."

Gözlerimiz kilitlenene kadar yavaşça yüzümü çeviriyorum. "O zaman neden bana bok gibi davrandın?"

Başını sallıyor. "Çünkü sen düşmansın."

"Düşmanın olmak istemiyorum" diye fısıldarken çenem titriyor.

Onun yoğun mavi gözlerine bakarken, benden sakladığı duyguların bakışları kalbimi kıracak kadar hassas olana kadar onları doldurduğunu görüyorum.

"Bratva'dan ayrılamaz mısınız?" Ruhumun derinliklerinde yeşermeye cesaret eden bir umut fidesiyle soruyorum.

Misha başını sallar. "Bu benim senden aileni terk etmeni istemem gibi bir şey." Aptalca, "Kaçabiliriz." diyorum.

Karanlık bir kıkırdama duyulur. "Bratva'dan ve mafyadan öylece kaçamazsın."

Fide solmaya başlar. "O zaman ne yapacağız?"

Başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu kadar mı?" Kaşlarım yürek acısıyla birbirine yaklaşıyor. "Düşman olmaya geri mi döneceğiz?"

"Hiç durmadık."

Kendini üzerimden itmeye başlıyor ve ben de çaresizlik içinde ellerimle çenesini kavrayıp ağzımı onunkine bastırıyorum.

Misha tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor, sonra tüm ağırlığıyla tekrar bana vuruyor.

Bu sefer öpücüğü derinleştirdiğinde onu durdurmuyorum.

Adamı tüm duygularımla öpüyorum. Hayal kırıklığı. Kalp acısı. Yorgunluk. Umutsuzluk. Ve onun dili benimkini okşarken, göğsümde sevgi ve umut çiçek açıyor.

Kontrolümüzü kaybediyoruz, ağızlarımız birbirini yutarken ellerimiz birbirini kavıyor ve okşuyor. O kadar yoğun ki öpüşmekten başım dönüyor.

Misha'nın eli göğsümü kaplıyor ve dokunuşu neredeyse ısıyor.

"*Iisus Khristos!*" Öpüşmeyi kesiyor ve bana ihtiyaç ve öfke karışımı bir bakışla bakıyor. "*Trakhni moyu zhizn'.*"

'Hayatımı sikeyim' dediğinde, sesindeki azabı duyabiliyorum - bratva'ya olan sadakati ile bana olan arzusu arasındaki mücadelesini.

Bir avucumu çenesine koyuyorum ve gururumu feda ederek yalvarıyorum, "Beni seç." *Lütfen.* "Bizi seç."

Misha'yı tanıdığımdan beri ilk defa yüzünde acı vardı. gözlerini kapatıyor. Üzerimden yuvarlanıyor ve sırt üstü düşerken, iliklerime kadar hissettiğim bir inilti çıkarıyor.

Bratva'yı seçiyor.

Başımı sallayarak yatağından kalkarken gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü harcıyorum.

"Lütfen kapıyı açın," diye fısıldıyorum.

Ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum ve Misha kalkıp kapının kilidini açtığında çenemi kaldırıp yatak odasından çıkarken gururumun kalıntılarına tutunuyorum.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde onun süitinden çıkıyorum, ancak benimkiyle aynı koridorda olduğunu görüyorum. Titreyen bir nefes çekiyorum ve cebimden anahtar kartımı çıkararak odama yürüyorum ve kilidi açıyorum.

Bu kadar. Ailemin hoşuna gitse de gitmese de St. Monarch'la işim bitti.

Tam kapıyı kapatmak için döndüğümde, Misha bir elini tahtaya vuruyor ve içeri adım atarken diğer eliyle enseme kavırıyor.

Ona doğru çekiliyorum ve gözleri beni yakarken hırlıyor: "Gitmene izin veremem. *Khristos*. Boku yedim çünkü seçim yapamıyorum."

Geri çekilmeye çalıştığımda, kapıyı çarparak kapattı ve Ben. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma, Aurora."

"Sana seçim yaptıran ben değilim," diye ağlıyorum. "Eğer bana kalsaydı, ailem ve seninki arasında savaş olmazdı."

"Babanla konuşabilir misin?" diye sorar imkânsızca. "Bratva ve mafyaya kârından pay vermeyi kabul ederse savaş sona erer."

İnanılmaz bir kahkaha patlattım. "Babamın beni dinleyeceğini sana düşündüren nedir?" Elimle odayı işaret ettim. "Beni bu bok çukuruna, nasıl bir şey olacağı konusunda uyarmadan gönderdi. O inatçı ve sert bir adam." Misha'dan uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Tıpkı hepiniz gibi. Hiçbiriniz uzlaşmaya istekli değilsiniz."

"Ben lanet olası bir infazcıyım," diye tersliyor Misha. "Bratva'da uzlaşmak ölümle yaşam arasındaki farktır." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarımdan tutarak sarsıyor. "Ben bir hedefi ortadan kaldırmak için gönderdikleri kişiyim. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Bildiğim halde başımı sallıyorum.

"Baban borcunu ödemedi ticaret yapmaya devam ederse, aileni öldürmek zorunda kalacağım." Dayanılmaz acı yüzünde derin çizgiler oluşturuyor. "Seni öldürmek zorunda kalacağım. Pazarlık yok, uzlaşma yok. Bana emir verilecek ve ben de itaat edeceğim."

Ya da itaatsizlik ettiği için

öldürülecek. Bu savaşın kazananı

yok.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. Onunla gözlerimi kilitliyorum ve kelimeleri anlamlandırarak, "Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Kim olduğunu bilmiyordum."

tanıştığımızda öyleydi."

Misha başını sallıyor, yüzünde karşı konulmaz duygular savaşıyor. "Seni bırakmadan nasıl sadık kalabilirim?"

"Bilmiyorum." Çenem titremeye başlıyor, kalbimin nasıl kırıldığını gizleyemiyorum. "Eğer yeterince sıkı çalışırsam, babamın imparatorluğunu ele geçirebilir ve tüm bunlara bir son verebilirim, ama o zamana kadar... belki arkadaş olabiliriz?"

"Senin lanet arkadaşın olmak istemiyorum," diye bağırıyor, açıkça sakinliğini kaybediyor ve bu benim geri adım atmama neden oluyor.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor ve beni öldürmek üzereymiş gibi görünerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kolları etrafımda kilitleniyor ve ağzı benimkini esir almadan hemen önce, gözlerinin derinliklerindeki mutlak kalp ağrısını görüyorum.

O da en az benim kadar acı çekiyor.

Bölüm 18

Misha

Kahretsin, kaçınmak istediğim şey buydu. Çok mücadele ettim ama bugün bir şekilde kontrolü kaybettim.

Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum.

Dilim Aurora'ninkine çarparken, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü duygu göğsümde öfkeleniyor.

Tadı hatırladığım kadar tatlı.

İkiye bölündüm - bratva'ya sadakat yemini eden asker ve sadece bir kadını sevmek isteyen adam.

Tanrım, bana yardım et. Bu bizim için sonsuza dek mutlu sonla bitmeyecek.

Yine de gitmesine izin veremem. Kollarımda çok mükemmel hissediyor.

Dişlerim onun dolgun alt dudağını çekiştiriyor ve dilim onunkini hissediyor.

Bana yaklaşmak için parmak uçlarına kalkana kadar kalbim ikiye bölünüyor ve elleriyle gömleğimi yumruklayarak inliyor, sesi içimde yanan aynı ihtiyaçla dolu.

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Ateşle oynuyorum ve ikimiz de öleceğiz.

Süitinden çıkmak yerine elim gömleğinin altına kayıyor ve susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi ipeksi tenini içime çekiyorum.

Varlığımın her zerresiyle onu istiyorum.

Avucum göğsünü kapladığında ve ondan bir inilti çıkardığımda, son gücüm güneşin önündeki sis gibi kayboluyor ve kalbimde büyüyen aşka teslim oluyorum.

Öpüşmeyi keserek boştaki elimi çenesine götürüyorum ve başparmağımı şiş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Hâlâ bakire misin, *moy malen'kiy olen'?*"

Yanaklarına ikiz pembe lekeler yayıldı ve sanki-
cevap vermeden önce. "Evet."

Şükürler olsun!

Gözlerim onunkilere kilitlenirken avucum yanağını kavırıyor. Bunu düşünmek bile küstahlık ama yine de soruyorum: "Benim için mi sakladın?"

Aurora'nın bakışları yüzümü tarıyor ve "Bunu yapmış olmam üzücü mü?" diye sorduğunda bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini düşünmeye başlıyorum.

"Siktir," diye nefes alıyorum şok içinde.

İki lanet yıl boyunca, bu kadın paylaştığımız tek geceye sarıldı.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Katıksız memnuniyetin göğsümü doldurması bir anımı alıyor, sonra "Hayır, üzücü değil" diyorum. Kendimi tutamadığım bir sırıtışla ekliyorum: "Ben de benim olanı aldığı için bir puşta işkence edip öldürmek zorunda kalacağımı düşünüyordum."

"Çok mu kibirlisin?" diye dalga geçiyor benimle.

"Hayır, sadece sahiplenici ve kıskanç," diye itiraf ediyorum. Aurora'nın kıkırdaması havayı dolduruyor ama kulağa üzücü geliyor.

İkimiz de bize ait olmayan zamanı çaldığımızı biliyoruz. Bir noktada, ben bratva'ya dönmek zorunda kalacağım, o da ailesine dönecek.

Ama şimdi var.

Ciddileşerek, "Sana nasıl davrandığım için özür dilerim. Bizim için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum."

İşimi kolaylaştırmadan itiraf ediyor: "Acıdı. Hem de çok." "Biliyorum." Ona indirdiğim her darbeyi hissettim.

Gözlerim yüzünde geziniyor ve güzelliğinin her santimini ezberliyorum.

Tanrım, çok zarif.

"Bakıyorsun," diye fısıldıyor.

"İki yıl oldu. Seni takdir etmeme izin ver."

Ağzı, gözlerini aydınlatan muhteşem bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Beni geçen ay gördün."

"Ama sana *gerçekten* bakamadım."

Aurora'nın gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor ve karşılaştığımız tüm engeller, sadece biz kalana kadar ortadan kalkıyor. Aramızdaki çekim havadaki her molekülü doldurana kadar alevleniyor.

O benim için tek kadın. Onsuz hayatım bomboş olacak.

Zümrüt rengi gözbebeklerinde sadece aramızdaki güçlü duygular yansıyana kadar yüzündeki kalp ağrısının akıp gidişini izliyorum.

Beklenti artıyor, tıpkı tanıştığımız geceki gibi ve yavaşça başımı eğiyorum.

Kokusundan derin bir nefes alıyorum ve ağzım onunkine değdiğinde dilim dolgun etinin üzerinde geziniyor. Dudakları ayrılıyor ve dişlerim alt dudağını çekiştirirken başımı eğiyorum.

Kıvılcım o kadar yoğun ki, kalbim göğsümde patlarken midem takla atıyor gibi hissediyorum.

"Misha," diye fısıldıyor, kelimenin içinde o kadar büyük bir sevgi var ki vücudumda bir titreme dalgası gönderiyor.

Ellerim başının yanlarını buluyor ve onu yerinde tutarak kendimi ona teslim ediyorum ve onu öpüyorum.

Nefes alıyoruz, dillerimiz okşuyor, dişlerimiz ısırıyor.

Bizi bratva'nın olmadığı bir dünyaya götürme yeteneğine sahip olan öpücüğe her şeyimizi döküyoruz. Aile yok. Savaşın olmadığı.

Yoğun açgözlülüğün damarlarımı doldurduğu bir dünya. Aurora D'Angelo'nun her santimini istiyorum ve hiçbir şey beni durduramayacak.

Öpüşmeyi kesip homurdanıyorum, "Seni tatmak istiyorum." Kıkırdıyor, sesi hafif ve özgür.

"Öylesin."

Başımı sallayarak kargo pantolonunun düğmesini açıyorum.

Aurora'nın gözleri açılıyor ama fermuarı indirirken beni durdurmuyor. Ses odadan duyuluyor ve onun güzel yüz hatlarını gerginliğin kapladığını görebiliyorum.

Ellerimi kalçalarının üzerinden siyah kumaşın altına doğru itiyorum. "Sana bir erkek dokundu mu?"

Başını sallıyor, dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

"*Moy malen'kiy olen'* tamamen benim," diye mırıldanıyorum, yoğun memnuniyet kelimelerimi boğuklaştırıyor.

Aşağı inip kargo pantolonunu ve külotunu yere itiyorum, sonra da "Kanepeye otur" diye emrediyorum.

Aurora o kadar emin görünmüyor, ama tartışmadan oturuyor ve amını benden saklamak için hemen bacak bacak üstüne atıyor.

Üzerine eğilip tişörtünü kavrayıp başından çekiştirirken ağzımın kenarı sırtarak kalkıyor. "Saklanmanın faydası yok, *moy malen'kiy olen'*. Vücudunun her parçasını göreceğim, tadacağım ve becereceğim."

"Tanrım, Misha," diye soluk soluğa kalıyor. Seçtiğim kelimelerden dehşete düşmekle tahrik olmak arasında kalmış gibi görünüyor.

Koyu bir kahkaha atarak, "Seni yoldan çıkaracağıma söz verdim," diyorum. Sütyeninin düğmelerini açıyorum ve kumaşı pencerenin yakınında bir yere atıyorum. "İşte sözümü tutuyorum."

Ayaklarının dibinde diz çökerek ellerimi dizlerinin üzerine koyuyorum. Gözlerim diri göğüslerinde ve yumuşak karnında gezinirken, uğruna hayatımı riske attığım amını görene kadar bacaklarını açıyorum.

"Kusursuz," diye nefes alıyorum mutlak bir saygıyla.

O bir tanrıça ve ben onun ayaklarına kapanmaya hazırım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Avuçlarım uyluklarının iç kısımlarına doğru ilerliyor. Gözlerim yüzüne kayıyor ve o kadar geriliyor ki nefesini tuttuğunu görüyorum.

"Nefes al, *moy malen'kiy olen'*," diye emrediyorum.

"Siz kadınlık organlarıma bakarken bacaklarım açık oturmak çok garip hissettiriyor," diye itiraf ediyor.

Bir kahkaha attım. "Uzun süre garip olmayacak." Ellerim kalçalarının tepesine ulaşıyor ve başparmağım klitorisine hafifçe dokunduğunda vücudu sarsılıyor ve tüyleri diken diken oluyor.

"Bir şeye tutun," diye uyarıyorum onu öne doğru eğilirken. Ellerim kıcının arkasına kayıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Desteğe ihtiyacın olacak."

Başımı eğip dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeden hemen önce gözlerini açması benden karanlık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Misha," diye tıslıyor, kelimeleri utanç ve belirsizlikle dolu.

Sonra açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amına yapıştım.

"Tanrım!" diye haykırıyor. Elini kanepeye vuruyor ve tırnakları kumaşa batıyor, kıcı minderden kalkıyor.

Dişlerim klitorisini sıyırdığında çenesi öne düşüyor ve kaşları birbirine dolanıyor. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor ama bunun yerine dudakları aralanıyor ve muhtaç bir inilti dudaklarından süzülüyor.

Vücudu gerilene kadar amını yalarken gözlerimiz kilitleniyor ve "Misha... Tanrım. Yardım et."

Kıcı tekrar kanepeden kalkana ve vücudu kasılmaya başlayana kadar klitorisini emip ısırırken başparmağımla açıklığını daire içine alarak onu kızdırıyorum. Kalçaları devralıyor, amcığı ağzıma ve çeneme sürtünürken açgözlülükle dönüyor, alabileceği tüm sürtünmeyi arıyor.

Boştaki elim karnının üzerinden göğsüne doğru ilerliyor, dokunuşum sahiplenici ve sert. Meme ucunu parmaklarımın arasında sert bir tomurcuğa sürtmeden önce şımarık memesini sıkıyorum. Onu çektiştirirken, orgazmdan inmeye başladığında ondan bir inilti daha alıyorum.

Bacaklarının arasındaki yumuşak kısa buklelere, karnına ve karnına bir öpücük konduruyorum.

Sonra düşüş sırasında yaralandığı zamanki yara izini görüyorum. Parmaklarımı hilal şeklindeki yara izine götürerek mutlak bir saygıyla dokunuyorum. Öne doğru eğilip vücudunda yukarı doğru ilerlemeden önce sivri çizgiyi öpücüklere boğuyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor sonunda orgazmdan inerken huşu içinde.

Diğer meme ucuna yapışıyorum ve etini ısırıp emiyorum, kendime onun mükemmel vücudunda ziyafet çekmek için bir an veriyorum.

Aurora'nın elleri saçlarımın arasına giriyor, parmakları kısa telleri çektiştiriyor. Onun uyarılma kokusundan, çıkardığı seslerden kafayı buluyorum,
ve onun vücudunu hissetmek.

Tanrım, o kadar uçmuşum ki bir daha gerçekliğe dönebileceğimden şüpheliyim. Ölmek istediğim yer burası.

"Tanrım, Misha," diye mırıldanıyor zevkten sersemlemiş bir halde. "Bu inanılmaz bir his." "Kendini hazırla, *moy malen'kiy olen'*. Seninle işim daha bitmedi."

Bölüm 19

Aurora

Cennet var, sonra Misha'nın elleri ve ağzı üzerimde.

Bu tarif edilemez.

Kalbim bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı çırpınıyor ve nefeslerim soluk soluğa kalıyor.

Bu şımarık infazcıyı önümde diz çökmüş görmek, doğrudan kalbime giden bir afrodizyak.

Parmaklarım koyu renk saç tellerini taradığı için saçları dağınık. Gözleri baştan çıkarma ve günahla dolu.

Ve ben onun ellerinde oyuncak oldum.

Yüce Tanrım.

Misha'ya olan güçlü duygularım beni ele geçirdiğinde, o an o kadar yoğun ki doğru düşünemiyorum.

İki yıl boyunca bu anın hayalini kurdum. Kaybettiğim için yas tuttum ama hayalimden vazgeçemedim. Artık gerçek olduğuna ve bu deneyimi Misha ile paylaşabileceğime göre, birlikte olmamız için bir yol bulmaya kararlıyım.

Gitmesine izin veremem. İçimde öyle bir güç yok.

Misha'nın dili göğüs ucuma saldırıyor ve onun önünde çıplak olmanın verdiği utanç çoktan yok oluyor.

Gömleğini çekiştirerek kumaşı başının üzerine çekiyorum, böylece gözlerim göğsünün sert düzlemlerinde ziyafet çekebiliyor.

Birdenbire omzuna alınıyorum ve dudaklarımdan kahkahalar dökülürken beni yatak odama taşıyor ve yatağıma atıyor.

İnanılmaz mutlu bir gülümseme dudaklarımı bükerken vücudum zıplıyor. Misha pantolonunun düğmesini açıyor ve fermuarı indirirken gözlerim bana yaptığı gösteriye yakınlaşıyor.

Pantolonunun ve boxerının kumaşını aşağıya doğru ittiğinde dudaklarım aralanıyor ve kaşlarım saç çizgime doğru havalanıyor.

Ahh...tamamyyy. Bu acıtacak.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Doğrudan sorduğu soru yüzünden yanaklarım kızardı. Yine de itiraf ediyorum, "RİA'm var."

"Neden hap değil?"

Tuhaf sorusu karşısında kaşlarımı çattım.

İnsanlar genellikle seksten önce böyle ayrıntılı konuşmalar yapar mı?

Ben cevap verirken Misha dizini yatağın üzerine koyuyor, "Babam daha kalıcı bir şey istedi. Kaçırılmam ve -"

Öne doğru atılıyor, cümlemi bitirmemi engellemek için eliyle ağzımı kapatıyor.

"Anladım," diye homurdanıyor, hiç de mutlu görünmüyor.

İkimizin de çıplak bedenlerimizin birbirine değdiğini fark etmemiz bir saniye sürüyor. Sert uzunluğunu kalçamda hissediyorum ve karnım sanki benimle bütünleşmesi için onu çağırıyormuş gibi sertçe sıkılıyor.

Misha'nın ifadesi şefkatli ve sahiplenici bir hal alıyor ve kendimi onun mavi gözlerinde kaybediyorum.

O gözler benim çöküşümdü. Hiç şansım olmadı.

Avuç içi ağzımdan uzaklaşıyor, sonra parmakları boynumdan aşağı iniyor. Eli göğsümün üzerinde kenetlendiğinde, ağzı çeneme iniyor ve aç öpücüklerle tenimi tüylendiriyor.

Misha bacaklarımı aralarına yerleşmeden önce açmaya zorluyor. Sertliğinin yarığıma sürtündüğünü hissedince vücudum ihtiyaçtan titremeye başlıyor.

Beklediğim şey buydu. Bekaretimi ona vermeden önce bir erkekle bu güçlü bağı kurmak istedim.

Özel bir şey istedim.

Sert boyu kadifeye sarılmış çelikten yapılmış gibi hissettiriyor ve beni okşamaya devam ettikçe, içimde inanılmaz bir güç oluşuyor.

Ellerim omuzlarını buluyor ve geniş sırtına açgözlülükle sürtmekten önce tırnaklarımı tenine geçiriyorum. Yüz yüze gelene kadar yukarı doğru hareket ederken kaslarının dalgalandığını hissediyorum, ağzı benimkine yapışıyor.

Dili acıyı hafifletmeden önce dişleri alt dudağımı çekiştiriyor, sonra beni adeta yutarken tenini pençeliyorum. Öpücük o kadar yoğun ki başım dönüyor ve sadece daha fazlasına olan ihtiyacımı inleyebiliyorum.

Onun hepsini istiyorum.

Misha öpüşmeyi kestiğinde, onaylamadığımı inliyorum ve o da kıkırdıyor. Sonra "Gözler benimkilerde, *moy malen'kiy olen'*" diye emrediyor.

Onun dipsiz mavi gözlerine bakıyorum ve o kendini Bacaklarımın arasındaki giriş, vücudum beklentiyle titriyor.

İşte bu kadar. Hayalini kurduğum an.

"Derin bir nefes al," diye mırıldanıyor Misha, sesi yumuşak.

Ne kadar duygusal hissettiğimden gözlerim yaşarmaya başlıyor ve ben derin nefes alırken, Misha sikinin başını içime sokmaya zorluyor.

Yanma anlık ve bunu tüm kalbimle istememe rağmen, vücudum yaklaşan acıdan uzaklaşmak için hareket etmeye çalışıyor.

Eli kalça kemiğimin üzerinde kenetleniyor ve beni zorla yerimde tutuyor. "Derin nefes al, *krasivaya.*"

Bana küçük geyiğim demesini seviyorum, ama güzel kelimesini kullandığı dil midemde kıpırtılar yaratıyor.

Bayıldım.

Misha diğeri elini başımın yanına koyuyor ve göğsünü göğsümden iterek aşağı bakıyor ve içime bir santim daha girmesini izliyor.

"*Iisus Khristos*, beni nasıl sardığını görmek aklımı kaçırmama neden olacak."

Aşağıya bakıyorum ve o içimde daha derine iterken mükemmellik duygusuyla doluyorum.

Başımın yanındaki kolunu tutmama neden olan keskin bir acı var.

"Isır beni," diye emrediyor.

"Ne?" Aklını kaçırmış gibi kaşlarımı çatıyorum.

Çenesini koluna doğru salladı. "Isır beni. Sertçe iteceğim."

Başımı çevirip derisinin altında kıvrılan damarlara bakıyorum ve dudaklarım ayrılırken Misha'nın sertliği içimi dolduruyor. İtiş o kadar sert ve acı verici ki, içimden bir çığlık koparken dişlerim derisine ve kaslarına batıyor.

Tanrım.

Oh.

Tanrım.

Acıtıyor.

"*Blyad'*," diye hırlıyor Misha sıkılmış dişlerinin arasından.

Kolunu ısırığımdan kurtararak dişlerimin bıraktığı izleri yalıyorum ve sonra fısıldayarak "Özür dilerim" diyorum.

Sonra çılgınca daha derine itiyor. Gözlerim kapanıyor ve keskin yanık yüzünden inliyorum. Cidden beni ikiye ayırıyormuş gibi hissediyorum ve aletin nefes almakta zorlanan ciğerlerime çarpmak üzere olduğundan eminim.

"Üzgünüm, *krasivaya*." Beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi elini kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Gözlerimi açtığımda, sanki beni gerçekten seviyormuş gibi tam bir bağlılıkla bana baktığını görüyorum.

Duygu her santimimi dolduruyor ve çenem titrerken Misha eğilip ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Kolunun ön kısmına yaslanıyor ve hâlâ ona tutunmaya çalışan elimi yorgana sıkıştırıyor.

İçimden çıktığında, yanma hissinden irkiliyorum ama hiçbir şey beni tekrar içeri girdiğindeki yoğun keskin acıya hazırlayamaz.

"Misha," diye sızlanıyorum ağrı çok fazla olduğunda. "Acıyor."

"Biliyorum, *moy malen'kiy olen'*," diyor gergin bir sesle. "Daha yavaş gidemem."

"O zaman daha hızlı git," diye gözyaşlarımın arasından soluk soluğa söylendim. "Sadece hızlı git."

Ağzı benimkine değiyor ve nefesleri benimkilerle çarpışırken, çekiliyor ve resmen içime giriyor.

Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülürken çenemi sıkıyorum. Misha yüzümdeki acıyı görmüş olmalı çünkü kollarını altıma itiyor ve beni vücuduna kilitliyor, ağzını kulağımın yanında hissediyorum, "Çok üzgünüm, acıyor."

Hızını yavaşlatıp tembelce dalıyor ve sanki etrafına sarılmış halimi zihnine kazımaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Kendimi tamamen tok hissediyorum ve daha yavaş bir tempoyla, acı katlanılabilir olana kadar azalıyor.

Bedenim gevşemeye başladığında Misha başını kaldırıp yüzüme bakıyor. "Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımda titrek bir gülümseme oluşuyor. "Çok daha iyi."

"İyi," diye homurdanıyor, "çünkü bu yavaş tempo beni öldürüyor."

Boştaki elim çenesini kavriyor ve parmaklarımda uçları teninde oluşan saat beş gölgesini hissetmekten zevk alıyor.

"Ben iyiyim. Daha hızlı gidebilirsin," diyorum onu cesaretlendirmek için.

Misha bacaklarımın arasında diz çökme pozisyonuna geçerken benden uzaklaşıyor. Sertliğini içimden sonuna kadar çıkarıyor ve öfkeli görünen sikini kaplayan kanı gördüğümde kaşlarım havaya kalkıyor, gözlerim açılıyor ve ağzım açık kalıyor.

Misha'nın sikinde kanımın görüntüsünü seksi bulduğum için bende bir sorun mu var?

Misha tepkimi görüyor, ağzının kenarı hınzırca bir sırıtışa dönüşüyor, sonra parmağını kanda gezdirip ağzına götürüyor.

Parmak ucundan kanımı emişini izlerken nefeslerim hızlanıyor, sonra *"Tvoya krov' na vkus sladkaya, malen'kiy olen"* diyor.

Kanımın tadının tatlı olduğunu söylediğini duymak içimi ateşle dolduruyor,

Keşke kalçalarımı birbirine sürtebilseydim de çok ihtiyacım olan sürtünmeyi yaratabilseydim.

Sonra, sanki adam beni kendiliğinden yakmaya çalışıyormuş gibi, parmaklarını sikinin etrafına sarıyor ve yavaşça yumruğunun içine pompalıyor.

*Vay
canına.
Kahretsin.
Ben
öldüm.*

"Bu çok ateşli," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle, ne kadar tahrik olduğumu gizleyemiyorum.

Misha kanlı elini yüzüme götürüyor ve dudaklarımı, çenemi ve yanağımı bekaretimin kalıntılarıyla kaplıyor.

"Çok. Lanet. Çok güzel," diye homurdanıyor, gözleri aşırı bir sahiplenmeyle beni yakıyor.

Boynuma doğru ilerliyor ve parmakları boğazıma dolandığında bakır ve uyarılma karışımı bir koku alıyorum.

Parmakları sıkılaşıp hava kaynağımı kesmekle tehdit ederken, tekrar içime giriyor. İki elimle ön kolunu kavırıyorum, beni sertçe sikmeye

başladığında tırnaklarım derisini yırtıyor.

Acı yoğun bir zevkle karışıyor ve kulağa garip gelse de, bunu o kadar çok seviyorum ki kalçalarım Misha'nın her sert itişini karşılamak için hareket etmeye başlıyor.

Bedenlerimiz bize özgü bir ritim bulur. Hem pis hem tatlı, hem acımasız hem şefkatli, hem bağımlılık yapıcı hem de saplantılı.

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde bir oluyoruz ve sanki birbirimizin ruhunun bir parçasına sahip çıkıyormuşuz gibi hissediyorum.

Bölüm 20

Misha

Tıpkı işkence gördüğüm ve aklımın Aurora'yı ilk öptüğüm ana gittiği gün gibi, ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar onun tarafından tüketiliyorum.

Bratva yok.

Yaptıklarımın sonuçlarını düşünmedim.

Sadece onun vücudunda bulduğum zevk ve aramızda oluşan kopmaz bağ var.

Arkadaşlarımı, kız kardeşimi, bratva'yı seviyorum ama Aurora için hissettiklerim bunlarla kıyaslanamaz.

O. Sahip. Bana.

Ruhum. Bedenim. Zihnim.

Onun daracık amını sikimle doldururken, etrafımı saran sıcaklığın tadını çıkarırken, ona asla gerçekleşmeyen hayalleri olan çocuğu veriyorum. Ona düşmanına aşık olmaya cesaret eden adamı veriyorum.

Ona ruhumdaki tüm karanlığı, öldürdüğüm otuz sekiz kişinin çığlıklarını veriyorum.

Geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi onun ayaklarına seriyorum çünkü o olmadan yaşamamanın bir anlamı yok.

O, bu boktan gezegendeki yaşamın var olma sebebi. O benim büyük patlamam, dinim, tamamen saplantım.

Kalbim sadece Aurora D'Angelo için atıyor.

"*Ya lyublyu tebya.*" Kelimeler boğuk ve sert, bir aşk ilanı gibi değil, bir tehdit gibi geliyor.

Belki de artık onun tadına baktığım için gitmesine asla izin vermeyeceğimdendir.

Aurora, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldarken özgürlüğü olan tabuta çiviye çakıyor.

Kelimelerin tadına bakma ihtiyacıyla ağzım onunkine çarpıyor. Vücudum onunkini altımda eziyor ve ellerimi kıcının altına sokarak onu sıkıca kavıyorum ve acımasızca içine giriyorum.

Aramızdaki coşku artıyor ve dilim onu sikerken Aurora ağzımın içinde inliyor, dişlerim dudaklarını şişene kadar ısırıyor.

Zevk omurgamdan aşağıya doğru cızırdıyor ve orgazm olmamak için kıcımı sıkıyorum.

Başımı kaldırıp Aurora ile göz göze geliyorum. "Yaklaştın mı?" "Yaklaşabileceğimi sanmıyorum."

Lanet olsun, yapamaz.

Ondan çekilirken, orgazmımı durdurmak için sikimin tabanını sıkıştırıyorum. Dürtünün geçmesini bekliyorum, sonra Aurora'nın bacaklarını gidebildikleri kadar açmaya zorluyorum.

Avucum amına değiyor.

"Tanrım, Misha," diye nefes nefese kalıyor, sırtı kamburlaşıyor.

"Geleceksin amına koyayım," diye emrediyorum, ses tonum bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça belirtiyor.

Parmağımı sinir demetinin üzerinde gezdirmeden önce klitorisini çimdikliyorum ve bu kadınımdan istediğim tepkiyi alıyor. Elleri örtüleri yumrukluyor ve gözleri ihtiyaçla bana bakıyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyor.

O yatakta kıvranmaya başlayana kadar hareketleri tekrarlıyorum, sonra kalçalarını tutuyorum ve tekrar içine giriyorum.

Aurora'nın boğuk bir çığlık atması için sadece iki itiş gerekiyor, zevk onu parçaladıkça vücudu sarsılıyor.

"Khoroshaya devochka," iyi bir kız olduğu için onu övüyorum.

O sikimin etrafında kenetlenirken, taşaklarım sıkılaşıp ve kendi orgazmım beni ele geçirene kadar ona vuruyorum. İtişlerim anında sarsıntılı ve koordinasyonsuz hale geliyor, vücudumu tahrip eden ezici zevk yüzünden kontrolüm tamamen elimden alınıyor.

Akıl sağlığımın sonuna gelene kadar onun içine dalmaya devam ediyorum, sonra üzerine sürünüp onu vücudumun altında ezmek için aşağı iniyorum.

"*Khristos*," diye nefes veriyorum, nefesimi tutmaya çalışarak. "Vücuduna bayılıyorum."

Aurora dünyadaki tüm mutlulukla dolu bir kıkırdama çıkarıyor ve ona bakmak için yukarı iterek, cildini kaplayan kanın görüntüsünden zevk alıyorum.

"Kırmızı sana yakışıyor." Sağlıksız bir takıntıyla dolu bu sözler içimden gürlüyor.

Onu çekip çıkarırken, ırkılmasını izliyorum. "Acı nasıl?"

"Dayanılabılır."

"Yalancı."

Yataktan kalkıp onu kucağıma aldım ve banyoya taşıdım. St. Monarch'ın duşlarına bayılıyorum. Bir seks partisi için yeterince büyükler.

Aurora'nın ayağa kalkmasına yardım ediyorum, sonra muslukları açıyorum. Üzerimize soğuk su fışkırıyor, çığlık atıyor ve ısınmak için bedenime sokuluyor.

Çok tatlı olduğunu düşünerek kıkırdıyorum.

Bir şişe *L'Occitane* vücut yıkama ürününü elime alıp etiketini okuyorum ve kiraz çiçeği kokulu olduğunu görüyorum. "Demek böyle kokuyorsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Şişeyi açıp derin derin içime çekiyorum ve yüzümde oluşan gülümsemeyle sıvının bir kısmını avucuma döküyorum.

Sabunu ellerimde yeterince köpürene kadar köpürterek avuçlarımı omuzlarına ve ön tarafına sürüyorum.

"Harika göğüslerin var," diye iltifat ediyorum sabunla cildine masaj yaparken, meme uçlarının gösterdiğim ilgiden daha da sertleşmesini izliyorum.

"Uh... teşekkür ederim?" Gülüyor, sesi biraz garip geliyor.

Gözlerim yüzüne kilitleniyor. "Kendinden utanıyor musun?"

Yumuşak pembe bir kızarıklık yanaklarına yerleşmek üzere yanından yukarı doğru süzülüyor. "Evet." Buna inanmak çok zor.

"Ciddi misin?" diye sordum. "Sen bir başyapıtsın. Neden bu kadar güvensizsin?"

"Ben güvensiz değilim." Dişleri alt dudağını çekiştiriyor. "İlk kez bir erkeğin önünde çıplak kalıyorum."

Doğru.

Yüzüme fazlasıyla kibirli bir sırıtma yayılıyor. "Bunu duyduğuma sevinmemişim gibi davranmayacağım bile."

Aurora bir kahkaha patlatır. "Sanırım göğüslerim temiz."

Ellerim kaburgalarından aşağıya ve karnının yumuşaklığına doğru kayıyor. Durup diyorum ki, "Mekik çekmeyi bırak. Altılı karın kası yapmanı istemiyorum."

Gözleri karnına doğru kayıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. İsteğim karşısında şaşırılmış görünüyor. "Sarkık karnımı mı seviyorsun?"

Yüz hatlarımda ciddi bir ifade beliriyor ve "Bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma" derken sesim ısıyor. Elim yumuşak karnını sahiplenici bir dokunuşla kaplıyor. "Vücudunun bu kısmı çok ateşli. Beni çılgına çeviriyor."

Çabucak başını sallıyor. "Tamam."

Elim bacaklarının arasına kayıyor. "Ama bu benim favorim." Bana gözlerini devirmeye cesaret ediyor.

"Eminim."

Kalçalarını kavradım ve onu döndürdüm. Onu fayanslara doğru bastırdığımda Aurora irkilmiş bir ses çıkarıyor, elim sert bir tokatla kığına

iniyor.

"Bana sataşıyor musun, *moy malen'kiy olen*?"

Masumca "Hayır" derken bir şaplak daha yemek için yalvarır gibi kıcını dışarı çıkarıyor.

İki elimle kalçalarını kavıyorum ve göğsümü kürek kemiklerine bastırarak onu sıkıştırıyorum ve "Yalancı" diye homurdanıyorum.

"Uh-huh," diye mırıldanıyor, kıcını sertleşen horozumun üzerine sürterken vücudu benimkine karşı geri itiyor.

"Seni becermemi ister misin, *krasivaya*?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye inliyor sikime sürtünmeye devam ederken, "ağrım var ama tahrik oldum. Şu anda seninle başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Seni becermemin pek çok yolu var," diyorum ellerimden biri ön tarafına kayarken. Orta parmağım yarığından içeri kayıyor. "Bacaklarını aç."

Aurora duruşunu genişleterek amına ulaşmamı sağlıyor. Sadece orta parmağımı kullanarak klitorisine hızlıca dokunuyorum.

Diğer elim kıcına sertçe masaj yapıyor ve ben de ona doğru itmeye başlıyorum.

Onu.

"Tanrım," diye fısıldıyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşıyor. "Bu bir işkence." Yanağı fayanslara sürtünüyor, elleri duvarda düz bir şekilde yayılıyor.

"Becer beni, Misha."

"Ağrın var," diye hatırlatıyorum ona.

"Umurumda değil."

Kıcını geriye çekerek duruşumu genişletiyorum ama benden çok daha kısa olduğu için bu pozisyon işe yaramıyor.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldanıyorum onu döndürürken. Onu kalçalarından kaldırarak, "Bacaklarını etrafımda kilitle" diye emrediyorum.

Komutu yerine getirdiğinde, sırtını fayanslara bastırıyorum ve ıslak sıcaklığına dalıyorum. Amcığı her santimimi almak için mücadele ederken

ve acı yüzünde parlıyor, elleri duvara çarpıyor, tutunacak bir şey arıyor.

"Kollarını boynuma dola."

Aurora bana yapıştı, göğüslerimiz neredeyse birbirine yapışmıştı. Gözlerimiz kilitli ve ağızlarımız birbirine değerken, onu sertçe sikmeye başlıyorum ve vücudunu benimkine sürtmeye zorluyorum.

"Misha," diye inliyor.

Acı ve zevkin karışımını sevmesini izliyorum ve bu, damarlarımda kaynıyormuş gibi hissedene kadar kanımı ısıtıyor.

"Benim küçük geyiğim sert seviyor," diyorum, vahyin bana hissettirdiği heyecandan sesim kısık çıkıyor.

Endişe yüz hatlarını geriyor. "Bu kötü bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, bu beni dünyanın en şanslı piçi yapıyor."

Konuşmam bittiğinde onu fayanslara daha sıkı bastırıyorum ve çığlık atana kadar sikiyorum, "Misha! Oh, Tanrım. Kahretsin. Öleceğim. Siktir." Vücudu titremeye başladığında nefesi kesiliyor, sanki nöbet geçiriyormuş gibi. Ağızı açık kalıyor ve ecstasy onu yıkıyor. "Siktir. Siktir. Siktir," diye inlemeye devam ediyor orgazm olurken.

"İşte böyle, *moy malen'kiy olen'*," diyerek kontrolü tamamen kaybetmesi için onu cesaretlendiriyorum. "Çok güzel boşalıyorsun."

Kollarımdaki görüntüde kaybolurken, ikinci kez onun vücudunun derinliklerinde serbest kalıyorum.

Bölüm 21

Aurora

Yatağında uzanmış, Misha'nın uyuyan yüzüne bakıyorum.

Rüya mı görüyorum?

Birkaç dakikalığına uyukladı ve yüz hatları gevşediğinde ona iyice bakabildim. O kadar tehlikeli görünmüyor ve ağzının etrafındaki sert çizgiler gitmiş, bana kulüpte tanıştığım adamı hatırlatıyor.

Gözlerim kollarına kayıyor ve dövmelelerini inceliyorum. Kanatların, yılanların ve dua eden ellerin ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Sağ kolundaki yıldızlara daha fazla yazı eklenmiştir.

Okumakta zorlanıyorum ve parmağım bir yıldızın dış hatlarını hafifçe çizerken oflayarak vazgeçiyorum.

"Bunlar öldürdüğüm insanların isimleri," diye itiraf ediyor Misha, sesi sanki cinayetleri itiraf etmiyormuş gibi yumuşak.

Bakışlarım yüzüne kayıyor ve gözlerinin açılmasını izliyorum. Yavaşça, bana bakmak için başını çeviriyor. "Her cinayetten sonra adını ekliyorum."

"Neden?"

Misha omuz silkiyor. "Onur rozeti takmak gibi bir şey."

Tanrım.

Doğruluyorum, çarşafı göğüslerimi örtecek şekilde yukarı çekiyorum. Gözlerim ellerine takılıyor. "Sadakat sizi aile yapar," diye fısıldıyorum sol elinin arkasındaki cümleleri okurken.

Gerçek acı bir hap gibi içime çöküyor ve Misha yataktan kalkıp giyinmeye başladığında midem bulanıyor.

Yatağın benim tarafıma doğru yürürken parmakları çenemi kavırıyor ve beni başımı geriye eğip ona bakmaya zorluyor. Bir süre bakışıyoruz, benim gözlerim kalması için ona yalvarıyor, o ise ne kadar üzgün olduğunu söylüyor.

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve kokumu içine çektiğini duyuyorum, sonra bırakıp yatak odasından çıkıyor.

Süitin kapısının kapandığını duyuyorum ve göğsümdeki dayanılmaz ağrıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Sadece bir rüyaydı.

Sevişmemizin kokusundan uzaklaşmak için yataktan fırlayıp üzerime bir şort ve tişört geçiriyorum.

Anahtar kartımı alıp cebime atıyorum ve odadan aceleyle çıkıyorum. Abbie'nin kapısını çalıyorum ama cevap vermeyince kaşlarımı çatıyorum ve nerede olduğunu merak ediyorum.

Koridorda ilerliyorum ve merdivenlerden aşağı inerek yemekhaneyi ve bazı sınıfları kontrol ediyorum. Kaçma ve kaçırma derslerinin yapıldığı odaya ulaştığımda Abbie'nin "Taşaklarını koparacağım senin!" diye bağırdığını duyuyorum.

Kahretsin.

İçeri daldım ve depoya açılan arka kapıya doğru koştum.

Abbie'nin hâlâ sandalyeye bağlı olduğunu ve Alek'in ona kötü kötü sırtıttığını görünce kendimi kaybedip ileri atıyorum.

Alek'in gözleri bana kayıyor ve Abbie'yi çözmeye başlamamı izliyor. "Kurallar böyle değil," diye beni uyarıyor.

"Umurumda değil," diye çıkışıyorum ona.

Alek o kadar hızlı hareket ediyor ki sadece bir adım geri atabiliyorum. Kolu dışarı fırladı ve beni boğazımın ön tarafından yakaladı.

Çenemi kaldırıyorum ve gözlerine bakarak tıslıyorum, "Çek elini üzerimden." "Yoksa ne olur?" diye alay ediyor benimle.

"Yoksa kolunu kırarım kardeşim," diyor Misha aniden, ses tonu affedici değil.

Alek beni iterek bırakıyor ama ben dengemi sağlayıp Abbie'nin bağlarını çözmeyi çabucak bitiriyorum.

Ayağa fırlar ve kapıya doğru koşar.

Alek ve Misha göz göze gelme yarışına girmişken ben de arkadaşımın peşine takılıyorum.

Merdivenleri koşarak çıkarken ona yetiştim.

"Abbie!"

"Altımı ıslatacağım," diye çığlık atıyor.

Anahtar kartımı çıkarıyorum ve onu geçerek olabildiğince hızlı koşuyorum. Kapıma ulaştığımda, Abbie'nin koşmaya devam edebilmesi için kapıyı hızla ardına kadar açıyorum. Birkaç saniye sonra inlediğini duyuyorum, "Tanrım. Evet. Evet. Evet. Evet. Oh, Tanrım. Yesssss." Tekrar inliyor, sesi sanki orgazm oluyormuş gibi geliyor.

Düşüncelerim Misha'nın Alek'i tehdit etmesine dönüyor ve iki arkadaşın benim yüzümden birbirlerini dövmediklerinden emin olmak isteyerek Abbie'ye sesleniyorum, "Beş dakika içinde döneceğim."

"Ne?" Kapıyı kapatıp koridorda koşarken onun bağırıldığını duyuyorum. Merdivenlerden hızla inip sağa, sınıfların olduğu koridora dönüyorum.

Odanın arka kapısına ulaştığımda ve depoya adım atmak üzereyken Alek'in "Onu sisteminden çıkardığına göre şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sorduğunu duyuyorum.

Alek'e yattığımızı mı söyledi?

Darbe bana o kadar sert vuruyor ki bir adım geri atıyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Misha. "Sadece ellerini ondan uzak tut." "Yani sen ve düşman?" Alek soruyor.

Misha iç geçirir. "Birlikte olmamızın hiçbir yolu yok."

"O zaman onu neden siktin?"

Bir hareket duyuyorum ve duvarın arkasına saklanıyorum, depodan çıkmaları ihtimaline karşı arkasına saklanabileceğim başka bir şey arıyorum.

"Aurora'da aklımı kaybetmeme neden olan bir şey var. Kendimi o ana kaptırdım," diye yanıtlıyor Misha Alek'in sorusunu. "Bu bir daha olmayacak."

Alek büyük bir şakaymış gibi kıkırdıyor: "Vur ve bırak sloganım her zaman bu olmuştur."

Kalbim paramparça olurken dudaklarım aralanıyor ve kaşlarım birbirine yaklaşıyor.

Arkamı dönüp odadan dışarı koşuyorum. Ağaçlarla kaplı bir patikaya ulaşana kadar devam ediyorum.

Misha'nın son oyunu bu muydu? Beni sisteminden atmak için mi?

Ama...ama....

Göğsümde yükselen hıçkırıktan nefret ediyorum ve ağzımı kapatarak şelaleye doğru koşuyorum, böylece havuza çarpan suyun sesi çığlıklarımı bastıracak.

Bana bunu yaptığına

inanamıyorum. Beni sevdiğini

söylemişti.

Beni sevdiğini hissettim.

Ve şimdi bitti. Daha başlamadan mı?

Belimden eğildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak acımasız kalp ağrısı ve utanç içinde nefes alıyorum.

Misha beni

kullandı.

Tanrım.

Bekaretimi aldı ve şimdi Alek'e bununla övünüyor.

Utanç kısa sürede kalp ağrısından daha ağır basıyor ve damarlarımdan öfke akıyor.

Doğrudum ve şelaleye baktım.

Daha önce hiç kimse beni Misha'nın incittiği gibi incitmemişti.

Bir Bratva infazcısından ne bekliyordun ki?

Daha iyi bilmen gerekirdi.

Başından beri planı bu muydu? Bana bok gibi davranabileceğini ve yine de kendimi ona atacağımı kanıtlamak için mi?

Duvarlar etrafımda yıkılıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudum hıçkırıklarla titrerken sessiz bir çığlık dudaklarımı ayırıyor.

Bana yapmasına izin verdiğim şeyler. Onunla paylaştığım sırlar.

Misha sonunda tadına baktıktan sonra beni bakire kanımla kapladığı için mi gülüyorlar?

İçten içe, onunla seks yapmanın bizi sihirli bir şekilde çift yapmayacağını biliyordum, ama kahretsin, her şeye rağmen beni umutlandırdı.

Gözlerimi kapatıp avazım çıktığı kadar bağıryorum, sesim yıkımla dolu.

Beni öldürseydi daha merhametli olurdu.

Sadece hava karardığında ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımda ayağa kalkıyorum.

Şatoya geri dönerken içimde bir ölü hissediyorum ve içeri adım attığımda çenemi kaldırıp omurgamı dikleştiriyorum.

Merdivenin dibine ulaştığımda Misha, Alek ve Armani köşeyi dönüp yukarı çıkıyorlar.

Yüzümde hiçbir duygu belirtisi olmadan merdivenleri tırmanıyorum ve onlar da sıraya girmek zorunda kalıyorlar. Onların yanından geçerken Misha'nın arkadaşlarına "Size yetişeceğim" dediğini duyuyorum.

Hızımı artırıp koridorda koşturuyorum.

"Hey." Kolumu tuttu ve ben arkamı döndüğümde elimin düz kısmı çenesine değdi.

"Bana bir daha asla dokunma." Öne doğru tehditkâr bir adım attım.
"Benimle konuşma. Bana bakma. Etrafımda nefes bile alma."

Gözlerini bana dikti. "Ne oluyor lan?"

Toplayabildiğim tüm öfkeyle ona bakıyorum ve kutsal olan her şeye dua ediyorum, "Benden istediğini aldın" derken bir mafya prensesi gibi görünüyorum. İşimiz bitti."

Arkamı dönüp kapıma koşuyorum ve anahtar kartımı okutuyorum. "Aurora," diye bağıyor Misha. "Ne oldu lan?"

"Git arkadaşlarınla Aurora D'Angelo'yu nasıl becerdiğine gül. Bu her zaman senin zavallı hayatının en büyük başarısı olacak," diye alay ediyorum kapıyı çarpıp kapatmadan önce.

Arkamı döndüğümde ona söylediğim sözler için şimdiden pişmanlık duyuyorum, ancak Abbie'nin beni izlediğini, tamamen şok olmuş bir şekilde, "Az önce ne dedin sen?" diye soluk soluğa sorduğunu görüyorum.

"Ugh." Spor ayakkabılarımı tekmeliyorum ve Abbie'ye doğru yürüyüp kollarımı ona doluyorum. "Sadece sarıl bana. Beni sonra yargılayabilirsin."

Abbie bana sıkıca sarıldı. "Misha ile yattın mı? Ne zaman?"

"Evet," diye mırıldandım. "Bugün."

"Ben bağlıyken mi?"

Başımı salladım ve kendimi suçlu hissederek "Özür dilerim." dedim.

"Misha ile yattığın ya da beni dolu bir mesaneyle sandalyeye bağlı bıraktığın için."

"İkisi de."

Nefesim kesiliyor ve Abbie bana daha sıkı sarılıyor.

"Ona bekâretimi verdim ama hâlâ benimle birlikte olmak istemiyor," diye hıçkırıyorum, daha güçlü olmadığım için kendimi zavallı hissediyorum.
"Beni seçmeyecek."

"Oh, Ra-Ra," diye mırıldandı. "Çok özür dilerim."

"Acıyor," diye
sızlanıyorum.

"Biliyorum."

Hızla bir kâbusa dönüşen bu rüya için ağlarken güvенеbileceğim tek kişi
bana sarılıyor.

Bölüm 22

Misha

Ne. Ne. Gerçek. Lanet olsun. Sıkmek mi?

Aurora'nın süitinin önünde dakikalarca aptal gibi dikildim. Ağladığını duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ne oldu böyle?

Yatağından çıktığımda iyi görünüyordu.

Depoda bir tartışma oldu ama ben en iyi arkadaşıma karşı onu savundum.

Kapıya vuruyorum, lanet olası bir cevap istiyorum.

Kapı açıldığında Abbie bana ayakkabısının altındaki bokmuşum gibi bakıyor. "Siktir git, Petrov."

Elimi kapıya çarpıyorum ve bir hamleyle Abbie'yi yolumdan çekmeye zorluyorum. Gözlerim, hızla bana sırtını dönerken yüzündeki yaşları silen Aurora'ya kilitleniyor.

"Ne olduğunu bilmeyi hak ediyorum," diyorum. "Bilmiyormuş gibi davranma," diye tersliyor Abbie.

Beni ılık hızıyla kızdıran kadına kara bir bakış fırlatıyorum. "Eğer bir gün daha yaşamak istiyorsan, çeneni kapatacaksın."

Tam bir şey söyleyecekken Aurora aramıza dalıyor. "Onunla ben ilgilenirim. Bize bir dakika verin."

"Ben yatak odasında olacağım. Kışını tekmelemek için yardıma ihtiyacın olursa seslen," diye mırıldanıyor Abbie diğer odaya doğru yürürken.

Gözlerim Aurora'ya kilitleniyor ve onun ne kadar üzgün olduğunu görünce ne yapacağımı şaşıyorum. "Ne oldu? Buradan ayrıldığımda

aramız iyiydi."

Benden birkaç adım uzaklaşıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Alek ile konuşmanıza kulak misafiri oldum."

Sesi buz gibi, tüylerim diken diken oluyor.

Aurora bana dönüyor ve gözlerinde hiç sıcaklık yok. "Kendini o ana kaptırdın. Bir daha olmayacak," diyerek sözlerimi bana geri çeviriyor.

Bir elimi enseme götürerek gergin kaslarımı ovuyorum. "Bu konuşmayı yapmıştık."

"Evet, sonra da bekâretimi aldın." Yüz hatları öfkeyle geriliyor. "En azından biriyle yattın, değil mi?"

Uzun bir süre ona bakıyorum ve bu karmaşayı düzeltmenin bir yolu olmadığını bildiğimden, zihnim birlikte olabilmemizin bir yolunu arıyor.

"Zamana ihtiyacım var," diyorum sonunda.

Aurora başını sallıyor ve boğazını temizleyerek, "Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi etrafta beklememi bekleme," diye mırıldanıyor.

Aramızdaki mesafeyi dört uzun adımla kapatarak omuzlarını kavradım ve eğilerek, "Bir saniye durup içinde bulunduğumuz boka bakar mısın? Bratva beni öldürecek ve babanın sana ne yapacağını ancak Tanrı bilir. Eğer onları atlatmanın bir yolunu bulabilirsen, bana da söyle."

Derin bir nefes çekiyor ve gözlerindeki öfkenin bir kısmı kayboluyor. "İmkânsız bir durumda olduğumuzu biliyorum ama sana bekâretimi verdim. İlk kez seks yaptım. Sanırım duygusal bir karmaşa yaşamaya hakkım var."

Doğru. Hay sikeyim.

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. "O zaman kollarımda duygusal bir karmaşa ol."

Aurora hızla hıçkırığa dönüşen bir kahkaha patlatıyor. "Seninle olmak istiyorum, Misha."

Tanrım, kalbim.

"Bunu ben de istiyorum," diye mırıldandım. "Sadece birimizi öldürmeden bir yol olup olmadığını anlamak için zamana ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve kollarını aramızda sıkışıp kaldıkları yerden çekerek belime doluyor.

Dudaklarım kulağına değene kadar başımı eğiyorum. "Seni seviyorum. Yeterli olmadığını biliyorum, ama verebileceğim tek şey bu. Seni seviyorum."

Bana daha sıkı sarılıyor ve yüzünü sertçe göğsüme bastırıyor. "Bu kadar yeter." Geri çekilip bana bakıyor. "Sadece bir fetih olmadığımı ve beni gerçekten sevdiğini bilmek yeterli."

Bir elimi yüzüne götürüp yanağını okşuyorum. "Bu sözleri söyleyebileceğim tek kadın sensin, *moy malen'kiy olen'*." Kıkırdıyorum. "Kız kardeşim ve Alek'in annesi de dahil. Yani, romantik anlamda bir tek sen varsın."

Dudaklarında güzel bir gülümseme kıvrılıyor.

"Anlıyorum." "Yani aramız iyi mi?" Başımı eğerken soruyorum.

"Evet."

Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyorum: "Eğer birlikte olmamız için bir yol bulamazsam, sana olan sevgimden şüphe etme. Seni hayatta tutmak, sana sarılmaktan daha önemli."

Yüz hatları gerginleşiyor. "Ya sana beni öldürme emri verilirse?"

Hayatına çoktan bir darbe vuruldu ama bunu ona söyleyemem. Onun yerine, "Her seferinde bir sorun." diyorum.

Onu bıraktığımda, "Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu. Sadece arkadaş mı olacağız?"

Siktiğimin arkadaşları. Nefret ediyorum.

"Birbirimize karşı medeni olacağız. Eğer arkadaş olursak, herkes bir şeyler döndüğünü anlayacaktır."

"Tamam." Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Yani artık bana zorbalık yapmana izin yok."

Kıkırdayarak, "Sana zorbalık eden ben değildim. Sadece s e n i uzak tuttum."

"Beni kandırabilirdin."

Tekrar ona yaklaştım ve parmağımı çenesinin altına koyarak "Son bir öpücük alabilir miyim?" diye sordum.

Lanet olsun, bunun son öpücüğümüz olmasına imkan yok. Ondan nasıl uzak duracağım?

Duyguları yüz hatlarını sıkılaştırırken sadece başını sallıyor.

Ağzımı onunkine bastırarak hareketsiz kalıyorum ve sadece kokusunu içime çekiyorum. Onu hissetmeyi ezberliyorum ve bunun bana bir ömür boyu yetecek olmasından nefret ediyorum.

Birlikte olmamız için bir yol bulmalıyım.

Hayatımı riske atacağım ve Bratva'nın başı Viktor ile bir görüşme talep edeceğim. Eğer birlikte olabileceğimizi kabul ederse, gerekirse onu kaçıracağım.

Bir eylem planı oluşturarak, elimi boynunun arkasına götürüyorum ve öpücüğü derinleştirirken onu yerinde tutuyorum.

Sen benim olacaksın, Aurora.

Parmakları gömleğimi kavırıyor ve yemin ederim, eğer Abbie yatak odasında olmasaydı, küçük geyiğimi çırlıçıplak soyar ve onu yürüyemez hale gelene kadar becerirdim.

Öpüşmeyi bitirirken dişlerim alt dudağını çekiştiriyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve zümrüt gözlerindeki hüznü görünce söz veriyorum, "Bir yolunu bulacağım. Sadece bana zaman ver."

Aurora başını sallıyor ve ben kapıya doğru yürürken, "Seni seviyorum, Misha.

Sen benim ilk ve tekim olacaksın. Ne olursa olsun."

Kapıyı açtım ve fısıldadım, "*Slava ne mogut apisat' mayu u lyubof'k tebe, moy malen'kiy olen'.*"

Aurora'ya ona olan sevgimi kelimelerin tarif edemeyeceğini söyledikten sonra odadan **ç ı k ı y o r u m** ve kapıyı kapatıyorum.

Hiçbir şey için havamda değilim, düşüncelerimle baş başa kalabilmek için süitime doğru yürüyorum.

Bölüm 23

Aurora

Yatak odasına doğru yürüyorum ve kapıyı açtığımda Abbie'nin yatağında oturduğunu görüyorum, yüzü ağlamaktan lekelenmiş.

"Tanrım," diye burnunu çekiyor. "Bu çok romantik ve üzücüydü. Romeo ve Juliet'in hikayesi parkta yürüyüş gibi görünüyor."

"Evet." Yatağa oturdum ve içimi çektim. "Sence babam-"

"İkinizi de öldürecek," diye cevap veriyor Abbie ben cümlemi tamamlayamadan. "Bratva'dan nefret ediyor."

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Haklısın."

"Bugünden sonra rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacım var. Zor bir gündü," diyor Abbie ayağa kalkarken. "Bir şeyler sipariş edelim ve şelaleye gidelim."

"Sadece daha sıcak bir şeyler giymek istiyorum." Eşofman altımı kaptım ve ceketimi almadan önce hızla üzerime geçirdim. "Hadi gidelim."

Oturma odasında spor ayakkabılarımı bulup ayaklarımı içine sokuyorum ve kapıya doğru yürüyorum. "Canın ne istiyor?"

Abbie koridora adım atar ve neredeyse süitine doğru yürüyen Nikolai Hoca'ya çarpar.

Kızın lekeli yüzüne şöyle bir bakar, sonra omzunu tutar ve "Neden ağladın?" diye sorar.

Birkaç saniye gözlerini kırıştırdıktan sonra, "Hüzünlü bir hikâye izledim," diye cevap veriyor. Ağzının köşesi muzip bir gülümsemeyle kalkıyor. "Önemsediğini bilmek güzel."

Elini ondan çekerek başını sallar ve koridorda ilerlemeye başlar.

Abbie geniş bir sırtıyla bana döndü. "Yanılıyor muyum? Umursuyor, değil mi?"

Koridora çıktım ve kapıyı kapattım. "Her seferinde bir üzücü hikâye. Babanın Nikolai ile çıkmaya izin vermesine imkân yok."

Merdivenlere doğru yürürken "Ugh," diye homurdanıyor. "O adamın karın kasları için ailemi terk ederim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Bir kıkırdama çıkarır. "Pek sayılmaz, ama fantezimi gerçekleştirmeme izin ver." Yemek salonuna girdiğimde, Misha'yı hemen bir masada otururken görüyorum.

Alek ve Armani. Ciddi bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyor.

Abbie bir menü alır ve sunucuyu yaklaşması için işaret eder. "Kızarmış beyaz peynir topları istiyorum.

Ayrıca, bufalo kanatları, baharatı eksik etmeyin. Aaaaand..."

Menüye bakıyorum ve "Peynirli sarımsaklı ekmek, pastırmalı ve peynirli patates kızartması" diyorum.

"Evet!" Abbie bana sırtıttı. "Beni çok iyi tanıyorsun." "Bu ikiniz için mi?" diye soruyor garson.

"Hayır, o benim," diye kıkırdar Abbie.

"Ben alacağım..." Menüye tekrar göz attım ve her zamanki favorim olan "Barbekü pirzola. Lütfen benim için kesin."

"Evet, Madam," diye mırıldanıyor garson mutfağa koşmadan önce.

"Paket servis," diye bağılıyor Abbie.

Gözlerim Misha'ya kayıyor ve bana baktığını görünce ona gülümsediğimi belli etmemeye **ç a l ı ş ı y o r u m .**

Ağzının köşesi kalkıyor ve Alek ile Armani'nin omuzlarının üzerinden bakmalarına neden oluyor, alınlarında aynı kaşlar var.

Saçmalık.

Sakin ol.

Başka

tarafa bak.

"Sence spa'dan randevu almak için çok mu geç?" Abbie soruyor.

Kolundan tutup onu kapıya doğru çekiyorum. "Gidip hala açık olup olmadıklarını kontrol edelim."

Spanın olduğu bölüme geldiğimizde tüm ışıklar kapalı ve kapı kilitli.

"Boo," diye mırıldanıyor Abbie.

"Erken kalkıp bizi araya sıkıştırıp sıkıştıramayacaklarına bakabilir miyiz?"

Başını iki yana sallıyor. "Manikür için sabahın köründe uyanacak değilim. Yatakta kalıp saçma sapan bir aşk filmi izlerken kendimiz yapabiliriz."

Yemek salonuna geri dönüyoruz, yemeklerimizi beklerken bir masaya oturuyoruz. Misha'ya bakmamak için Abbie'ye bakıyorum.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye soruyor.

"Hayır. Misha'ya bakmamak için kendimi zor tutuyorum."

Bir kıkırdama çıkarır. "Kabız gibi görünüyorsun." Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor.

Abbie çenesini avucuna dayar ve bir iç çeker. "Keşke sihirli bir değnek sallayabilsem de erkeğine kavuşabilsen."

"Ben de." Bir peçete alıyorum ve onu farklı şekillerde katlamaya başlıyorum. "Hiç kaçmayı düşündün mü?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verir Abbie. "Seni çok seviyorum ve ayrıca, sınırı geçmeden önce ailem beni bulacaktır."

"Doğru," diye mırıldandım.

"İşte yemeğimiz!" Ben daha kılımı bile kıpırdatmadan Abbie sandalyesinden kalktı. "Kahramanım benim." Kese kâğıdını garsondan aldı ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Zavallı adam Abbie'nin güzel gülümsemesi karşısında o kadar afallıyor ki, nasıl çalışacağını unutmuş gibi görünüyor.

Ayağa kalktım ve yemekhaneden çıkıp yan kapıya doğru yürürken, "Bir erkeğin yanında ne zaman böyle gülümseyen, anında aşık oluyormuş gibi görünüyor. Dikkat et de yanlış kişiye yanlış bir fikir vermeyesin."

"Sadece biraz flört ediyorum."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "Sunucu deden olacak kadar yaşlı!"

"Yaş sadece-"

"Bir numara," diye cümlesini tamamlıyorum. "Sen bilirsin kızım, ama bu benim için zor bir hayır."

"Misha olmayan herkes senin için zor bir hayır," diye dalga geçiyor benimle. Serin gece havasına doğru yürürken, arazide ışıklar parıldıyor.

"Burası çok güzel," diye iç geçiriyor Abbie. "Kendi evimi aldığımda bahçemin böyle görünmesi için." "Evet, çok güzel," diye katılıyorum.

Şelaleye giden patikaya ulaştığımızda Abbie omzunu benimkine çarpıyor. "Eee... bana nasıl olduğunu anlatacak mısın?"

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı."

"Ooooh!" Beşlik çakmak için elini kaldırıyor ve ben onunkini tokatladığımda, "Bana her şeyi anlat" diyor.

Birbirimize yakınız ama seks hayatımızı ya da seks hayatımızın olup olmadığını hiç konuşmadık.

Paylaşmak için güvenli bir şey seçiyorum. "Misha beni sevdiğini söyledi."

"Bunu yatak odasında kulak misafiri olurken duydum. Bana sulu parçaları ver. Acıttı mı?"

Bir kahkaha patlattım. "Hala acayip acıyor."

Şelaleye ulaşıyoruz ve Arnavut kaldırımlı taşların üzerine oturuyoruz, Abbie kağıt torbayı aramıza yerleştiriyor. Kapları çıkarıyor ve birini açarak bir bufalo kanadı alıyor.

"Eğer hâlâ canın yanıyorsa, Misha'nın eşyalarını topladığını varsayıyorum." Kaşlarımı çatarak, "Bekaretini kaybettiğinde de canın yanmamış mıydı?" diye soruyorum. Omuz silkiyor.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, kabul edeceğinden emin değildim."

"Aman Tanrım," diye kahkahalarla bağıriyorum. "Onu tanıyor muyum?" "Hayır. Bali tatilinde kaybettim.

Barmenlik yapıyordu."

Burnumu sıkıyorum. "Keşke seninki tekrar çıksa da daha iyi birine kaptırsan."

Abbie kaşlarını sallıyor. "Nikolai Vetrov gibi."

Kapları kontrol ediyorum ve kaburgalarımı bulup bir ısırık alıyorum.

"Ona gerçekten aşıksın, değil mi?"

Abbie başını sallar. "Evet, ama beni o şekilde düşünmüyor."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Her derste onu kızdırdığım çok açık ve sanki serseri bir çocukmuşum gibi beni sürekli tersliyor."

"Belki de aramızdaki yaş farkı yüzündendir. Herkes bu tür şeylerle ilgilenmiyor," diyorum, onu daha iyi hissettirmeye çalışarak.

"Evet. Yine de berbat."

"Peki ya Misha'nın arkadaşlarından biri?" Aklını Nikolai'den uzaklaştırmak için soruyorum. Abbie bana aklını mı kaçırdın der gibi bakıyor. "Alek k a f a y ı y e m i ş ." Sarımsaklı ekmeğinden bir ısırık alıyor ve yuttuktan sonra

"Armani çok seksi ama benim için fazla ciddi." diye devam ediyor.

Konuyu değiştirerek, "Dışarı çıkmaya ne dersin?" diye soruyor.

"Bu gece mi?" Nefes nefese kaldım, giyinip kuşanacak havada değildim.

"Saat dokuzu geçti bile."

"Bu gece olmaz." Şok tepkime gülüyor. "Gelecek hafta? Belki sonraki hafta." Omuz silkiyor. "Manzara değişikliğine ihtiyacım var. Ama ailelerimiz öğrenmemeli, yoksa bir muhafız ordumuz olur."

"Önümüzdeki Cumartesi alışverişe ne dersiniz? Gün boyunca Cenevre'de rahat ederiz. Kimse Aziz Monarch'ın arazisinden ayrılmamızı beklemeyecektir. Değil mi?"

Abbie'nin yüzü aydınlanır. "Evet! Fikrini değiştirmek yok."

"Beni bir gece kulübüne sürüklediğin sürece her yere giderim," diye şaka yapıyorum.

Sarımsaklı ekmekten bir parça koparıp bana fırlattı. "Hey, Misha ile tanıştın çünkü seni o gece kulübüne ben sürükledim."

"Evet, yaptım."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim, Abbie."

Ona sıcak bir gülümseme vererek fısıldıyorum,

"Teşekkür ederim, Abbie."

Dışarıda bir saat daha yemek yiyerek ve en rastgele konular hakkında konuşarak geçiriyoruz. Kapları toplayıp kese kağıdına koyduktan sonra şatoya geri dönüyoruz.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyor Abbie kolunu benimkine dolarken.

"Ahh... Umarım öyledir," diye

gülüyorum. "Hayır, ciddiym Ra-Ra.

Senin için ölürüm." "Ben de senin için

ölürüm."

Bölüm 24

Misha

Son iki gündür ne yapacağımı düşünüyordum ve Victor'la konuşmazsam nerede durduğumu bilemeyeceğim sonucuna vardım.

Müdür Koslov'un kapısının önünde durup görevliye "Müdürle konuşabilir miyim?" diye sordum.

İki yönlü bir telsiz kullanarak, "Misha Petrov sizi görmeye geldi, efendim" dediğini duyuyorum.

Kasa kapısının açılması biraz zaman alıyor, sonra Müdür Koslov ofisine girmem için eliyle işaret ediyor.

"Bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor bir kanepeye doğru başını sallarken.

"Ayağa kalkacağım. Teşekkür ederim." Çenemi kaldırarak onunla göz göze geldim. "Benim için Bay Vetrov ile bir görüşme ayarlayabilir misiniz?"

Müdür Koslov'un kaşları kalktı. "Ne ile ilgili?"

"Aurora D'Angelo."

Artık geri dönüş yok.

Ağzının köşesi sırtarak kalkıyor. "Yeterince uzun sürdü." Masasına doğru yürürken, "Ne yapabileceğime bakacağım" diye cevap verir.

"Teşekkür ederim, efendim."

Ayrılmak için döndüğümde, müdür "Caruso'yu nasıl geçmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

Aurora'nın babasıyla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Viktor onaylarsa, onu kaçırırım." Şaka gibi görünmesi gerekiyordu, ama sözlerimde çok fazla gerçeklik var ve bir söz olarak ortaya çıkıyor.

Müdür Koslov kıkırdar. "Bu konuda iyi şanslar."

Başımı sallayarak, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim." diyorum.

Ofisten çıkıyorum, içimde bir gerginlik var çünkü Viktor onay vermezse boku yerim.

Eğitmen Nikolai'nin stüdyosuna gidiyorum ve Aurora'yı ağırlık kaldırmakla meşgul bulunca, "Minderde, D'Angelo" diyorum.

Aurora'nın gözleri bana kayıyor ve kaşlarını çatarak ağırlıkları bırakıp mindere doğru yürüyor.

Önümde pozisyon alarak fısıldıyor, "Geç kaldın. Her şey yolunda mı?"

"Halletmem gereken bir iş vardı," diye mırıldanıyorum, aklımda Viktor'la yaklaşan buluşma var. Tabii benimle buluşmayı kabul ederse.

Dövüş pozisyonu alıyorum ve "Saldırın" emri veriyorum.

Aurora bana endişeli bir bakış atıyor, sonra ayaklarını açıyor ve bana bir yumruk sallıyor.

Hiç çaba sarf etmeden darbeyi engelledim. "Bundan daha iyisini yapabilirsin" diye kara bir kahkaha attım.

Öne atılarak başının yan tarafını okşadım. "Hadi gel."

Hareketlere alışabilmesi için onunla sahte dövüşler yapıyorum ama yakında gerçek bir dövüşe katılması gerekecek, bu yüzden oyununu geliştirmesine ihtiyacım var.

Aurora aniden yere düşüyor ve ben zıplayamadan bacaklarımı altımdan çekip alıyor.

Gururlu bir kıkırdamayla mindere vurdum, sonra kendimi tekrar ayağa kaldırdım. "Güzel. Gittikçe hızlanıyorsun. Daha büyük biriyle karşılaştığında her zaman hızını kullan."

"Tamam." Tekrar dövüş pozisyonu alıyor.

"Ayrıca rakibinizi kış üstü yatırdığınızda saldırmaya devam edin. Tekrar ayağa kalkmalarına fırsat verme. Tekrar yap ve bu sefer beni sırtımda tut."

Alnında hafif bir çatıklık oluşuyor. "Seni yumruklamamı mı istiyorsun?" "Evet." Saldırması için elimle işaret ediyorum.

Onun yerine, "Ama seni inciteceğim." diyor.

Bir kahkaha attım. "Acıyla başa çıkabilirim. Elinden geleni yap. Diğer katılımcılardan biriyle dövüşmeye hazır olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Yüzünde gerginlik belirliyor ve bu sefer bacaklarıma saldırdığında yere düşüyorum, Aurora'nın bacağını tutup kışını mindere düşürüyorum. Ayağa kalkmadan kalçalarım boynuna dolanıyor ve onu sıkıyorum.

"Seni bacaklarımın arasında görmeye alışabilirim," diye alay ediyorum onunla. Aurora tutuşuma karşı mücadele ediyor, sonra "Boyun eğ" diye mırıldanıyor.

Ayağa kalktığımızda, "Bunu nasıl yaptığını bana öğret" dedi.

Aurora'yla hareketlerin üzerinden geçiyorum ve işi kavradığından emin olduğumda, "Ben saldıracağım, sonra sen beni boğacaksın" diye talimat veriyorum.

"Tamam."

Pozisyonlarımızı alıyoruz ve Aurora'nın ayaklarını altından çektiğimde, sağ bacağı baldırlarıma çarpıyor ve yere düşüyorum. Vücudunu büküyor ve ben yere düştüğümde kalçaları boynuma dolanıyor.

Gururlu bir kıkırdama duyuyorum ve hiç düşünmeden kışına bir tokat atıyorum. "Aferin kızıma."

"Eğitimle mi yoksa ön sevişmeyle mi meşgulsünüz Bay Petrov?" Eğitimci Nikolai odanın diğer ucundan bağırlıyor.

"Kahretsin," diye soluyor Aurora ve benden uzaklaşarak ayağa kalkıyor, sonra da yüksek sesle bana çıkışıyor. "Ellerini kendine sakla, pislik."

Bizi korumaya çalışmasına bayılıyorum. Çok şirin.

"İkisinden de biraz efendim," diye sesleniyorum Eğitimci Nikolai'ye, Aurora'yı kızdırmak için.

Gözlerini bana dikti, sonra fısıltıyla "Tüm dünyanın bizi bilmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

Kıkırdayarak, onun etrafında dönerken ayaklarımın üzerinde zıplamaya başlıyorum. "Evet.

Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Bu bizi öldürtecek."

İleri atılarak, onu boğarcasına yakaladım. Ağzımı kulağına yaklaştırarak, "Uğruna ölmeye değersin." diyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın!" Beni omzunun üzerinden başarıyla çevirdi.

Sırt üstü yere düştüm, hızla ayaklarımın üzerine döndüm ve yüzümü Aurora. "Duymadın mı? Aşk insana çılgınca şeyler yaptırır."

Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. Peşinden gidiyorum ve Nikolai Eğitim'e "Dövüş hazırım" dediğinde neredeyse damarlarım patlayacak.

"Hayır, değilsin," diye çıkışıyorum.

Eğitmen Nikolai aramıza bakıyor, sonra bağılıyor, "Yeri temizleyin. Bayan Almeida, Bayan D'Angelo'ya karşı."

Tanrım!

Aurora ve Paula mindere doğru ilerlerken geri çekilmekten başka çarem yoktu.

En azından bir kadınla dövüşüyor.

Hazır olmadığını düşündüğümünden değil. Sadece onu iyileştirmek için daha fazla zaman istedim.

Aurora dövüş pozisyonu alıyor ve Paula yavaşça onun etrafında dönerken, kızım gözlerini düşmana kilitliyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Paula ileri atılıp Aurora'nın yüzüne bir yumruk indirdiğinde, kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum.

Aurora hızla kendini toparlıyor ve ileri atılarak vücudunu havada döndürüyor ve Paula'nın kafasının yan tarafına bir tekme indiriyor.

Aurora hemen bir ton tuğla gibi düşüyor ve ayağa kalkmaya çalışırken yüzünde bir acı parıltısı görüyorum. Ağırlığını sağ ayağına vermiyor.

Sikeyim.

Bir adım geri çekiliyor, sonra bir kez daha dövüş pozisyonu alıyor. Paula ilerliyor ve Aurora'nın ayaklarını altından çekip alıyor. *Yapabilirsin!*

Paula'nın bacağını tutup onu yere çekiyor, sonra da vücudunu büküyor. ve Paula'yı boğazından tutuyor.

İşte benim kızım.

Paula mücadele ediyor, Aurora'nın sağ dizine yumruklar indiriyor ama kadının Paula pes edene kadar güçlü kalıyor. "Teslim ol."

Aurora'yı kollarımın arasına alıp onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum ama onun yerine ayağa kalkmaya çalışmasını izlemek zorunda kalıyorum.

Abbie ona doğru koşar ve bir kolunu ona dolayarak Aurora'nın sınıfın kenarına geçmesine yardım eder.

Eğitmen Nikolai, "Daha iyisini yapabilirsiniz Bayan Almeida," dedikten sonra Abbie'ye, "Kaldır kışını da buraya gel Bayan Sartori," diye bağılıyor.

Aurora'ya doğru yürüyorum ve Abbie'nin yanından geçerken nefesinin altından mırıldanıyor, "Sik kafalı. Pislik. Piç. Ugh, ondan nefret ediyorum."

Kıkırdamamı bastırıyorum, sonra Aurora'nın önünde çömelerek bileğine ve dizine bakıyorum. "Ağrın nasıl?"

"Katlanılabilir mi?"

Ona baktım. "Bileğine bir buz torbası koy." Tam boyuma yükseliyorum, sonra fısıldıyorum, "Dersten sonra seni kontrol edeceğim."

"Tamam." Aurora'nın odadan topallayarak çıktığını fark edemeyecek kadar Abbie'ye işkence etmekle meşgul olan Nikolai Hoca'ya bakar.

Sınıfın arkasına doğru yürüyorum, ekipmanları topluyorum ve her şeyi yerine koyuyorum.

Verilen süre dolduğunda, şimşek gibi odadan çıkıp Aurora'nın süitine koşuyorum.

Kapıyı çalıyorum ve açılır açılmaz içeri dalıp kadınımı kollarıma alıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"İyi bir eğitmenim var," diye kıkırdıyor.

Onu kanepeye götürdüm ve oturmasını bekledim. Önünde çömelerek ayak bileğine yakından bakıyorum. "Birkaç gün acıyacak. Bir dahaki sefere ayağının iç kısmını kullan."

"Ben de bunun için uğraşıyordum," diye iç geçiriyor. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Ayağa kalkıp ona doğru eğildim ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Alışacaksın."

"Yaralıyım," diye somurtuyor. "Bir pcğe daha ihtiyacım var." Kıkırdayarak yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyor. "Evet, dövüşü kazandığın için istediğin ödül bu mu?" Aurora yüzümü ereveliyor.

"Evet."

Otuz dakikaya yakın bir süreyi gençler gibi öpüőerek geçiriyoruz ve bu bana nerede olduğumu unutturuyor.

Kahretsin, umarım Viktor'a düşmana aşık olduğumu söylediğimde kendini kaybetmez.

Bölüm 25

Aurora

Her geçen gün, Misha daha da gerginleşiyor. Sevişme seansımızdan beri odama gizlice girmedi.

Benden uzaklaşıyor diye endişelenmemeye çalışıyorum ama bu çok zor. Ne olduğumuzu etiketlemiş değiliz. Bana karşı hiçbir yükümlülüğü yok.

Sana bittiğini söyleyene kadar endişelenme.

Cehennemden gelen sınıfa girerken sinirlerim tepemde dönüyor. "Bugün bir sandığa tıklılsam iyi olur," diye mırıldanıyorum.

"Eğer seçme şansımız olursa Misha'yı seçin," diyor Abbie. "O sana bunu yapmaz." Bana bakıyor. "Sadece kıcını bağlamadan önce tuvalete gittiğinden emin ol. O bağlardan kurtuluş yok."

Diğer katılımcılara katıldığımızda kıkırdıyorum.

Eğitmen Yelena gruba bir göz attıktan sonra, "Aurora, sen Misha ile birliktesin. Klostrofobini yenmen için sana yardım edecek. Geri kalanınız beni takip edin."

Ağzım açık bir şekilde Misha'ya dönüyorum. "Ne yapıyoruz?"

Herkesin depoya girmesini bekledikten sonra "Bana güveniyorsunuz, değil mi?" diye soruyor.

"Küçük bir alana sıkışıp kalacak kadar değil," diye mırıldanıyorum.

Misha arka kapıyı işaret ediyor. "Gel hadi. Söz veriyorum düşündüğün kadar kötü değil."

Depoya girdiğimizde, kasaların olduğu arka tarafa yöneliyoruz. vardır.

"Bir sandığa girmeyeceğim." Başımı ona doğru salladım. "İmkânı yok." Kolumu tutuyor ve beni labirentin içine çekiyor. Rastgele bir sandığın önünde duruyoruz ve Misha'nın ön paneli çıkışı izliyorum.

Çömelip sürünerek içeri giriyor, sonra oturup yanındaki küçük boşluğa vuruyor. "Kıçını buraya getir. Açık bırakıyoruz."

Derin bir nefes alarak yanına sokuluyorum. "Bunun ne faydası olacak?"

"Tarafından yavaş yavaş olmak açıkta için küçük boşluklar, sen duyarsızlaşır."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "İşe yarayacağını nereden biliyorsun?" "Çünkü ben bunu yaşadım sayılır."

Dudaklarım aralandı. "Ne için?"

Bir an düşündükten sonra, "Benim durumum sizinkinden çok farklıydı. Bir can almaya karşı duyarsızlaştırılmışım. İlk başta kafamı karıştırdı, bu yüzden beni tüm cinayetlerle ilgilenmeye zorladılar. Bir süre sonra artık bir önemi kalmadı."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Misha'nın sözleri kafama dank ederken ona sadece bakabiliyorum.

Bir infazcı olarak yaptığı iş hakkında hiç konuşmadık ve bu konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Ne sormak istiyorsun?"

Paula'nın çılgılığı binanın içinde yankılanıyor, sonra Abbie'nin küfrettiğini duyuyorum, "Senin o deli sikini koparacağım. Orospu çocuğu, bu acıtıyor."

"Ona küfretmeyi bırakın ve karşılık verin, Bayan Sartori!" Eğitimci Yelena bağıriyor.

"Aurora," diyor Misha dikkatimi tekrar ona çekmek için. "Soru nedir?"

Dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor, sonra cesaretimi toplayıp soruyorum: "Birini öldürdüğünde kendini suçlu hissetmiyor musun?"

Omuz silkiliyor. "Başlarda öyleydi ama zamanla hepsi yapılması gereken işler haline geldi. Eğer öldürdüğüm her insanı düşünmek zorunda kalırsam, bir gün bile uyuyamam."

Soruyu içimde tutamayıp, "Ölmekten korkmuyor musun?" diye soruyorum. Misha'nın gözleri benimkilere kilitleniyor. "Genç yaşta ölmeyi planlamıyorum."

"Evet, ama bir şeyler ters gidebilir. Bu aklından geçmiyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Çok sıkı çalıştım ve Alek ile Armani arkamı kolluyor. Eğer bir şeyler ters gidecek diye endişelenerek göreve çıkarsam, sonunda ölürüm."

Ben daha başka bir soru soramadan Misha paneli kapıyor ve kasaya yaslıyor, böylece ışığın bir kısmını engelliyor.

Göğsümde bir endişe sancı hissediyorum ama tamamen kapalı olmadığımı bildiğimden, idare edilebilir.

"Nasılsın?" diye sormadan önce beni izliyor. "Dışarı çıkabileceğimi biliyorum, bu yüzden beni gerçekten rahatsız etmiyor."

Sandıktan çıkıp uzaklaşıyor, sonra "Alek" diye bağırdığını duyuyorum. Misha döndüğünde, "Neden Alek diyorsun?" diye soruyorum.

"Böylece bizi kasaya kapatabilir." "Delirdin mi sen?"

"Yasal olarak değil, gerçi hiç test edilmedim," diye şaka yapıyor yanıma otururken.

Alek sandığa ulaştığında Misha, "Paneli kapat." der.

"Elbette."

Karanlığa gömüldüğümüzde endişem biraz artıyor, sonra Alek'in boğuk sesini duyuyorum, "Korunun çocuklar."

Derin bir nefes alıp "Nasıl çıkacağız?" diye soruyorum.

"Aleğ'in burada yeterince uzun kaldığıımıza karar vermesini beklemeliyiz," diye cevap veriyor Misha, sesi karanlıkta samimi geliyor.

"Bu saatler sürebilir!"

"Evet," diye mırıldanıyor.

Yer değıştiriyorum ama fazla hareket edemiyorum çünkü Misha'nın devasa gövdesi ile ahşap panel arasında sıkışmış durumdayım.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Hâlâ katlanılabilir." Bu sefer yanımda oturduğu için olduğunu söylemekten kaçınıyorum. Ona beni kafeste yalnız bırakacağı fikrini vermek istemiyorum.

"Küçük alanlarla ilgili endişe nöbeti geçirmenize neden olan şey nedir?"

"Sıkışıp kalmak ve o boşluktan asla çıkamamak," diye cevaplıyorum.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ve edemediğimde endişem kalp atışlarımı hızlandıracak kadar artıyor.

Derin nefes alıyorum ve Misha bunu duymuş olmalı çünkü "Seni panikleten ne?" diye soruyor.

"Hareket edemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sesime odaklan," diye mırıldanıyor, sesi sakın. "Kaslarınızı gevşetin ve yavaşça nefes alın."

Dediğini yapıyorum ama işe yaramıyor. "Hareket etmem gerek." "Gidemezsin. Sıkıştık."

"Misha," diye inliyorum, nefeslerim gittikçe hızlanıyor. "Bunu yapamam."

Panele tekme atıyor ve panel yere düştüğünde, küçücük boşluktan dışarı fırlıyorum ve umutsuzca nefes alıyorum.

Misha beni hayal kırıklığına uğratmak yerine ayağı kalkmama yardım ediyor. Gözlerinde parlayan gururla bana gülümsüyor. "Benden daha uzun dayandın

yapacağını düşündüm. İyi iş çıkardın, *moy malen'kiy olen'.*"

Sandığa bakıyorum ve Misha benimle gurur duysa da bir sonraki sefer için endişeleniyorum.

"Sandığa geri dön," diye emrediyor Misha.

"Ne? Daha yeni çıktım. Hayır," diye itiraz ediyorum.

"Panel olmadan. Sadece içine oturun."

Bu durumdan hiç hoşnut olmadığım için oflayıp pufluyorum ama yine de içeri giriyorum.

Misha bana katıldığında, yine panele doğru ezildim.

"Ben burada oturmak zorundaysam, sen de daha fazla soruya cevap vermek zorundasın," diyorum dikkatimi dağıtmak için.

"Tamam."

"İlk tanıştığımızda bir yetimhanede büyüdüğünü söylemiştin."

"Öyle mi?"

"Bratva'ya nasıl girdin?"

"Alek'in ailesi bizi yanına aldı," diye cevap veriyor. "Bay Aslanhov bratva'nın patronlarından biri."

"Biz mi?"

"Kız kardeşim ve ben."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Kız kardeşin mi var?"

Ağzının kenarı kalkıyor ve ifadesi anında yumuşuyor. "Evet.

Adı Tiana."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Nerede o?" "Evde."

Omzumu onun omzuna dayadım. "Bana ondan bahset."

Bir kıkırdama çıkarır. "Seninle aynı yaşlarda. Beni deli ediyor." Bana sırtıyor. "Senin gibi." Gülüyorum, sonra ifadesi ciddileşiyor. "Seninle tanışana kadar önemli olan tek şey Tiana'ydı. Ona mutlu bir gelecek sağlamak için kıcımlı yırttım."

"Bana kadar mı?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Artık benim için dünyalara bedel iki kadını var."

Biraz bayıldım ve ona sııttım.

Konuyu değiştiren Misha, "Hareket etmeye alış." diyor.

Yer değiştiriyorum ama onun bedeni ile panel arasında sıkıştığım için fazla hareket edemiyorum. "Endişen nasıl?"

"şu anda hiç yok."

Misha bana bir kaşını kaldırıyor. "Yine de sıkıştın ve ben hareket edene kadar kıın hiçbir yere gitmiyor. Bunun dört panelin de açık olmasından ne farkı var?"

"O zaman karanlık ve etrafım dört duvarla çevrili."

Misha başını bana doğru sallıyor, yoğun gözleri benimkileri delip geçiyor. "Aurora, ne dediğini bir dinle. nce paniklemeye başladın çünkü hareket edemiyordun. Hâlâ hareket edemiyorsun ama yine de sakinsin. Bence sorun hareket edemiyor olman değil."

Bir an düşündüm ve sonra dedim ki, "Bunu neyin tetiklediği hakkında hiçbir fikrim yok. Genellikle ne zaman küçük bir alanda olsam anksiyete atağı geçiriyorum. Asansörlerde bile."

Bir süre bana bakıyor, sonra sürünerek sandıktan çıkıyor ve beni sandığın içinde yalnız bırakarak ayağa kalkıyor.

Tam endişelenmeye başlamıştım ki, "Endişen nasıl şimdi?" diye sordu. "Hâlâ iyiyim."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, "Kasayı kapatacağım. Panelin diğer tarafında olduğumu unutmayın. Tamam mı?"

Karnım sinirden dönüyor ve dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Biraz omurgalı ol ve en azından dene.

"Tamam."

Misha paneli kaldırıyor ve beni içeri kapatmadan hemen önce "Ben buradayım" diyor.

Karanlığa gömülüyorum ve anında dizlerimin üzerine çöküp derin nefesler alıyorum.

"Nasılsın?" Sorduğunu duydum.

Kıyırdanmaya başlarken, "En azından artık sen dışarıda olduğun için daha fazla yer var," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

İçeride kilitli değilsin.

İstersen Misha çıkmana izin

verir. Derin nefes al.

"İyi gidiyorsun," diye beni övüyor.

Hareket ettiğini duydum ve kelimeler ağzımdan döküldü:

"Neredesin?" "Sırtımı panele dayamış, kırımın üzerine oturuyorum."

"Beni burada bırakma."

"Yapmayacağım" diye cevap verirken sesi nazikti.

Karanlıkta etrafıma bakmaya çalışırken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Seni kulüpte gördüğümde aklıma ilk ne geldi bilmek ister misin?" Misha soruyor.

"Evet." Göğsümde oluşan panikle sertçe yutkunuyorum.

"Düşündüm de, Tanrım, meleklerin aramızda dolaştığına hiç inanmazdım. O kadar güzelsin ki gözlerimi senden alamadım."

Endişeli bir kıkırdama çıkardım.

"Senin bir D'Angelo olduğunu öğrendiğimde çok kızmıştım. Yine de seni o delikte bırakamazdım."

"Yapmadığına sevindim." Derin nefesler alıyorum, sakın kalmaya ve konuşmalara odaklanmaya çalışıyorum. "Bratva'yla birlikte olduğunu bilmiyordum. Hastaneye gelmediğinde çok hayal kırıklığına uğradım."

"Seni ziyaret ettim."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Yaptın mı? Ne zaman?"

"Gecenin bir yarısıydı. Sen uyurken." Bir an sessizlik oldu, sonra mırıldandı, "İyi olup olmadığını kendim görmeliydim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Misha'nın hareket ettiğini duyuyorum, sonra panel indiriliyor. Geniş bir gülümsemeyle elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum.

Onun önünde durduğumda, "Bugün iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum, *moy malen'kiy olen'*."

Sandığa bakarak itiraf ediyorum, "Düşündüğüm kadar kötü değildi. ol."

"Yarın aynı saatte."

Burnumu kıvrarak "Yaşasın ben" diye mırıldandım.

Sandıktan uzaklaşırken bir başarı duygusu hissediyorum. Küçüklüğümden beri ilk kez, küçük bir alanda olmaktan dolayı kendimi kaybetmedim.

Biraz şans ve bolca ter ile bu korkunun üstesinden gelebilirim.

Bölüm 26

Misha

Yalan söylemeyeceğim, çok endişeliyim.

Viktor'un benimle konuşmak isteyip istemediğini duymadım. Tek bildiğim, ölümümü planladığı.

İsa.

Son dört gündür dikkatim dağınıktı ve Aurora bunu fark etti.

Daha da kötüsü, artık onu dövüş sınıfında eğitmiyorum.

Eğitmen Nikolai onun diğer katılımcılarla aynı seviyede olduğunu düşünüyor.

Onu her gördüğümde vücudunun bir yerinde yeni bir çürük oluyor.

Bundan nefret ediyorum.

En azından kaçma ve kaçırılma dersleri sırasında onunla vakit geçirebiliyorum.

Tek başına on dakikadan fazla bir süre sandığında kalabiliyor ve onunla ne kadar gurur duyduğumu anlatacak kelime bulamıyorum.

Depoya girdiğimde ve gözlerim kadınıma kilitlendiğinde, daha rahat nefes alabileceğimi hissediyorum.

Grupla birlikte durduğu yere doğru ilerledim ve "Hadi, D'Angelo. Seni küçük bir alana itme zamanı."

Gülümsememek için kendini zor tutuyor ve duyma mesafesinden uzaklaştığımız anda "Stresli görünüyorsun" diyor.

"Önemli bir şey değil."

"Bay Petrov!" Muhafızlardan biri bağılıyor. Başımı ona doğru çeviriyorum. "Müdür Koslov'un ofisinde bir telefonunuz var. Önemli bir konu."

"Abbie," diye sesleniyorum. "Ben dönene kadar Aurora ile çalış." Abbie bana doğru koşuyor. "Bana iki kez sormana gerek yok. Ne yapmalıyım?"

"Onunla birlikte bir sandığın içinde otur."

Alek'e bakıyorum. "Sandığı on dakikalığına mühürle." "Anladım," diye yanıtlıyor arkadaşım.

Depodan koşarak çıkıyorum ve aceleyle Müdür Koslov'un ofisine gidiyorum. Kapı zaten açıktı ve duvardaki seksen beş inçlik ekranı işaret etti.

Viktor Vetrov'a bakarken başım dönüyor ve kanım donuyor.

Tanrım, bu bir görüntülü arama. Şimdi.

"Efendim," diye asker duruşu alıyorum, ellerimi her zaman görebileceği şekilde önümde kavuşturuyorum. Sağ elim sol elimin üzerinde, böylece bratva ve mafya dövmelemlerim görülebiliyor. "Sizinle konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Amcam beni antrenmanlarınızdan haberdar etti. Bu yılın en iyilerinden biri olduğunu söylüyor."

Müdür Koslov'a başımı salladım. "İltifatınız için teşekkür ederim efendim."

Viktor bir bratva patronuna göre genç ama ailesi sayesinde demir yumrukla yönetebiliyor.

Viktor bana öylece bakınca çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Size ve Bratva'ya sadığım efendim." İşte bir şey yok. "Bununla birlikte, Aurora D'Angelo'ya aşık oldum."

Viktor'un yine bana baktığı koca bir dakika geçtiğine yemin edebilirim. Sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor.

Kızgın olup olmadığını anlayamıyorum.

Viktor derhal öldürülmemi emretmek yerine iç geçirdi. "Tamam."

"Tamam mı? Efendim?"

"D'Angelo ailesine karşı bir suikast düzenlediğimin farkındasın, değil mi?" diye soruyor.

"Evet, efendim."

"O zaman bana soruyu sor, Mikhail," diye emrediyor. Bana adımla hitap ederken sesi acımasız ve merhametsiz.

"Aurora ve benim birlikte olabilmemiz için vurulma olayını iptal edip onay verir misin?" Derin bir nefes alıyorum ve ekliyorum: "Caruso'ya hiç benzemiyor."

Viktor soluna bakıyor, sonra sesi tamamen değişiyor ve "Neredeyse bitti, *moya malen'kaya Roza*" diyor.

Viktor dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Buna hazır mısın? kadın yemek vaktinin geldiğini söyler mi?"

Kıkırdamamı engelleyemiyorum. "Öyleyim."

"Ve bu kadın Aurora D'Angelo olmalı?"

"Kalp istediğini ister," diye cevap veriyorum, sonra hemen ekliyorum,

"Efendim." "Gerçekten de öyle." Parmağıyla masasına vuruyor. "Ve Aurora seni seviyor mu?" "Evet, efendim."

Bir an düşünür. "Bir şartla onay vereceğim." Kalbimin etrafındaki yumruk biraz gevşiyor. "Ne olursa efendim."

"Caruso'nun bana olan borcunu ödemesini istiyorum."

Sikeyim.

"Eğer onu bratva'ya boyun eğdirebilirsen, kadını alabilirsin."

Caruso'nun bratva'ya boyun eğmesini nasıl sağlayacağım?

"Bu arada, vuruşları iptal edeceğim." Viktor'un gözleri Müdür Koslov'a döner. "Bunu D'Angelo ailesine yönelik suikastı iptal etme talebi olarak kabul edin." Viktor dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Şimdilik. İş hallet, yoksa suikastı tekrar başlatmak zorunda kalacağım."

Bu da Abbie'nin ailesi için hala bir tane olduğu anlamına geliyor. Abbie'nin Aurora için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, neredeyse o vuruşun da iptal edilmesini isteyecektim ama tam zamanında kendimi durdurdum.

Viktor'dan böyle bir şey istemeye hakkım yok ve zaten şansımı zorluyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyorum, sesim saygıyla ağırlaşıyor. "Bana verdiğiniz şansı takdir ediyorum."

"İyi şanslar Mikhail," diyor Viktor, sonra ekran kararıyor.

Müdür Koslov'a başımı salladım. "Toplantıyı ayarladığınız için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Ağzının köşesi kalktı. "Artık gizlice dolaşmayı bırakabilirsin."

Ofisinden çıkmadan önce müdüre gülümsüyorum.

Toplantı beklediğimden çok daha iyi geçti, ancak hala Aurora'nın babasıyla başa çıkma sorunum var.

Depoya girdiğimde Alek koşarak bana doğru geliyor. "Aurora çıldırıyor. Onu sakinleştiremiyoruz."

Kahretsin!

Koşmaya başlıyorum ve kasaların arasından geçiyorum. Aurora'nın bulunduğu koridora geldiğimde, Yelena ve Abbie Hoca'nın onu sakinleştirmeye çalıştığını görüyorum.

Aurora nefes nefese, göğsünü tutarak başını sallıyor. "Yapamam. Yapamam."

"Çekilin yolumdan," diye bağıriyorum ve Aurora'nın önünde diz çöktüğümde iki kadın yana kaçışıyor. Yüzünü çerçeveleyerek onu bana bakmaya zorluyorum. "Ben buradayım, *moy malen'kiy olen*.'" Alnımı onunkine bastırıyorum. "Benim için nefes al."

Aurora'nın gözleri sanki onunla ölüm arasında duran tek şey benmişim gibi benimkilere kilitlenmiş. Nefesimi dudaklarına doğru verdiğimde umutsuzca havayı içine çekiyor, boğazından nefret ettiğim boğucu bir ses çıkıyor.

"İşte bu, *Krasivaya*. Bir nefes daha."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve başparmağımla onları fırçalayarak uzaklaştırıyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sonra öne atılıyor ve kollarını boynuma doluyor. Minyon bedenini kendime doğru bastırıyorum, elimi

kafasının arkasına.

"Çok iyi gidiyorsun, *Krasivaya*. Sadece nefeslerine odaklan."

Hava emmeye devam ederken başını sallıyor ve sonra inliyor, "Bu lanet korkuyu asla yenemeyeceğim."

Boştaki elimle sırtını yatıştırıcı darbelerle okşuyorum. "Yapacaksın. Sabırlı olun."

Sonunda sakinleşip geri çekildiğinde, gözlerini yakalamak için başımı eğiyorum. "Daha iyi misin?"

O	başını sallar	önce	BAKIŞ	at	herkes	kim
	bakıyor	at	Biz.			

Utançtan boynunda pembe bir renk belirliyor.

Elimi yanağına koyuyorum ve benimle göz göze geldiğinde "İyi haberlerim var" diyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne?" "Viktor onay verdi."

Gözleri açılıyor ve bir saniye sürüyor, sonra yüzüne muhteşem bir gülümseme yayılıyor. İkinci kez kendini bana atıyor.

Kıkırdayarak, sevmekte özgür olduğum kadına sarılıyorum. "Gerçekten mi? Birlikte olabileceğimizi mi söyledi?"

Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Evet. Bir şartım var ama bunu sonra konuşuruz." Boynunun arkasından tutarak onu kendimden uzaklaştırıyorum ve sonra seyircilerimiz olduğunu umursamadan onu öpüyorum.

"Gösteri bitti millet," diye bağırdığını duyuyorum Abbie'nin. "Çekilin. Onları biraz yalnız bırakın."

"Beş dakikanız var," diyor Eğitimci Yelena. "Eğitiminize geri dönün!"

diye bağıyor gruba.

Geri çekilerek, bir şekilde yakalamayı başardığım meleğin gözlerinin içine bakıyorum. "Hayatımın geri kalanında seni seveceğim."

"Misha," diye nefes alıyor, yüzünde bir hayranlık ifadesi beliriyor. "Bizim için savaştığın için teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp Aurora'nın kalkmasına yardım ettikten sonra sandığa bakıyorum. "Ne yanlış gitti?"

Omuzları çöküyor ve bir iç çekiyor. "Sen burada değildin." Devam ederken gözlerim yüzüne kayıyor: "Abbie'yle birlikte içeri girdim ve Alek kasayı kapattı. Bir dakika bile dayanamadım. Anksiyete atağı anlıktı."

Bana sırtını dönüyor ve sinirli bir şekilde yüzündeki saç tellerini fırçalıyor.

Koluna uzanıp onu kendime doğru çektim. "Tekrar içeri girebileceğini düşünüyor musun?"

Endişe alnında çizgiler oluşmasına neden oluyor.

"Seninle mi?" "Evet. Ama Alek'e sandığı mühürleteceğim."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Göğsüm gururla doluyor çünkü bir anksiyete krizinden hemen sonra tekrar deneyecek kadar güçlü. "Alek'i getireceğim."

Aurora'ya ihtiyacı olan süreyi veriyorum ve Alek bize katıldığında sandığı işaret ediyorum. "Atla."

Yenilmiş görünüyor ama sürünerek o küçük alana giriyor. Yanına oturuyorum ve Alek'e başımı sallıyorum. "Sandığı mühürle. Tekrar açmadan önce on dakika bekle."

"Anladım." Alek aslında Aurora'ya cesaret verici bir gülümseme veriyor, "Bunu yapabilirsin prenses."

Bir kıkırdama çıkarır. "Teşekkürler."

Karanlığa gömölüyoruz ve Aurora'nın nefes alışını dinlemek için kulaklarımı zorluyorum.

Hâlâ sakın. Güzel.

"Daha iyi haberlerim var,"
diyorum. "Ne?"

"Viktor ailenize yönelik suikastı iptal etti."

Aurora'nın bana doğru baktığını hissedebiliyorum, sonra "Gerçekten mi?" diye bağıyor. "Evet," diye kıkırdıyorum.

Aurora bir şekilde oturma pozisyonundan diz çökme pozisyonuna geçmeyi başarıyor.

Eli çeneme çarpıyor.

"Oops. Özür dilerim." Bir saniye sonra ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu.

"Hedefi ıskaladın," diye homurdanıyorum.

Kıkırdarak beni tekrar öpüyor, bu sefer hedefi vuruyor.

Anksiyete sorunlarıyla uğraşmak yerine, Alek paneli çıkarana kadar öpüşüyoruz.

Aurora isteksizce öpüşmeyi kesiyor, sonra Alek'e kaşlarını çatıyor. "Sandığı on dakika daha mühürleyebilirsin."

"Bekle. Aurora, bir saniyeliğine dışarı çık." Hareket edecek yerim olduğunda vücudumu çeviriyorum, böylece yan tarafım açıklığa bakıyor. Bu şekilde, ezilmiş bir pozisyonda oturmuyorum. Aurora'ya yanıma gelmesini işaret ediyorum. "Üstüme çık."

"Bunun için gerçekten burada olmak zorunda mıyım?" Alek yüzünde lanet bir sırıtişla şikayet ediyor.

Ellerim Aurora'nın kalçalarını kavrarken, "Kapa çeneni ve sandığı mühürle," diye kıkırdıyorum. Amı tam sikimin üzerine gelene kadar onu geriye itiyorum. "Bu daha iyi." Alek'e bakıyorum. "Sadece yirmi dakika içinde açılacak."

Karanlığa gömülmeden hemen önce "Keyfini çıkarın," diye mırıldanıyor.

"Aklın nerede bilmiyorum ama bu küçük alanda seks yapmamızın imkanı yok," diyor Aurora, sesi hafif ve kaygısız.

Elimi tişörtünün altında gezdirirken, "İstek varsa, yol da vardır," diye mırıldanıyorum.

Kumaşı yukarı itiyorum, sonra sütyeninin kaplarını aşağı çekiyorum. Sonunda mükemmel göğüslerine dokunabiliyorum ve onları sıkarken, "Göğüslerine bayılıyorum," diye inliyorum.

"Şşş. Birileri duyabilir," diye fısıldar.

"Umurumda değil. Seni sevmekte özgürüm." Diğer elimi boynunun arkasına dolayarak yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Seni sevebilirim."

Parmaklarım göğüs ucunu sert bir tomurcuk haline getirirken, ağzını alarak hayallerimin kadınına öpüyorum.

Aletim birkaç saniye içinde sertleşti ve öpüşmeyi keserek emrettim, "Kalçalarını hareket ettir. Kendini bana sür." "

Aurora sandığın kenarlarına çarpıyor, sonra mırıldanıyor, "Tanrım, fazladan bir inç daha alabilirdim."

"Seni bekleyen on santimim var," diye takılıyorum ona.

Sonunda amını sikimin üzerine bastırmadan önce elleri omuzlarımı buluyor.

"Kıyafetler berbat," diye mırıldanıyor ağzı benimkini bulmadan hemen önce. Dillerimiz dans ediyor ve dişleri alt dudağımı çekiştirdiğinde sırtıyorum. Aurora'nın kalçaları daha hızlı hareket ediyor ve sikimi daha sert itiyor.

Ona yardım etmek için ellerimi yanlarına doğru hareket ettiriyorum, sikim dar amına ulaşmak için ağlıyor.

"*Khristos*," diye mırıldandım. "Seni çok sert sikmek istiyorum."

"Bu bir işkence," diye yakınıyor, şu anda seks yapamadığımız için hayal kırıklığı sözlerine karışıyor.

Yüzü benimkine yakınken sesimi alçak ve baştan çıkarıcı tutuyorum.
"Bakire kanını sikimin her yerinde görmeye bayıldım."

"Tanrım, Misha," diye inliyor, kalçaları daha hızlı ve daha hızlı dönüyor.
Bir elimi boynuna götürüp parmaklarımı boğazına doladım ve
homurdandım: "Benim için ne kadar ıslaksın?"

"Sırılsıklam oldum," diye nefes alıyor.

"Sikimin amına girmesine ihtiyacın var mı?" "Evet,"

diye nefes nefese kalır. "Tanrım, evet."

"Söyle," diyorum. "Dolgun dudaklarından dökülen iğrenç kelimeleri
duymama izin ver."

Kasları gerilmeye başladı. "Sikinin amımı ikiye ayırmasını istiyorum.
Nefes alamayayım diye ciğerlerime vurmanı istiyorum."

"*Blyad*'," diye lanetliyorum, çünkü sikim Aurora'ya olan ihtiyacımdan acı
çekerek sarsılıyor.

Ağzı benimkine değişiyor, sonra bana ölümcül bir darbe indiriyor ve
mırıldanıyor: "O kadar büyüksün ki günlerce acı çektim. Beni
damgalamışsın gibi hissettim."

"Senin amın kime ait?" Tıslıyorum, çenem yaşadığım gerginlikten
dolayı sıkılıyor.

Vücudu kasılmaya başlarken "Sen," diye nefes nefese kalıyor.

Adımı haykırırken elimle ağzını hızla kapatıyorum. Uyarılmışlığının
koku burnuma çarpıyor ve yemin ederim onu yakında sikmezsem aklımı
kaçıracağım.

Aurora'nın hareketi yavaşlamaya başladığında, Alek paneli kaldırır.

Aurora'yı yakalıyorum, yüzünü boynumun kıvrımına itiyorum ve
"Kıpırdamayış kes" diye hırlıyorum. Gözlerim Alek'e kayıyor. "Git buradan."

Yüzünde kocaman bir sırıtışla, salyangoz hızıyla uzaklaşmadan önce
kaşlarını bana doğru sallıyor.

Aurora nefes nefese, nefesleri tenime çarpıyor.

Siktir, çok ateşliydi.

Bölüm 27

Aurora

Sandıktan çıkar çıkmaz Misha elimi tutuyor ve ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum.

"Misha, yavaşla," diye soluk soluğa bağıryorum, merdivenleri adeta uçarak çıkarken.

Duruyor ve kalçalarımın tutarak beni bir patates çuvalı gibi omzuna atıyor.

"Mağara adamlarını severim," diye gülüyor Abbie merdivenin dibine ulaştığında.

Misha benimle birlikte koridordan geçip süitine doğru gözden kaybolmadan önce ona bakacak zamanım oluyor. Anahtar kartını okutuyor, kapıyı tekmeleyerek açıyor ve ben de arkamıdan çarparak kapanmasını izliyorum.

"Artık beni yere bırakabilirsin," diye mırıldanıyorum, sallanmak mideme iyi gelmiyor.

Bir dakika sonra yatağa fırlatıldım.

Misha kıyafetlerini çıkarırken hiç vakit kaybetmiyor. Kalçalarımın tutup beni yatağın kenarına çekmeden önce sadece gömleğimi çıkarabiliyorum. Çılgın bir adam gibi kargo pantolonumu ve külotumu yırtıyor, sonra yüzüstü çeviriyor ve kıcımlı havaya kaldırıyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde dengemi sağlamayı başarıyorum, ama hepsi boşuna çünkü Misha içime öyle sert çarpıyor ki, öne doğru düşüyorum ve yüzüm yorgana çarpıyor.

"Tanrım," diye nefesim kesildi yoğun yanıktan.

Bana alışmam için zaman vermiyor, çekip hemen içime geri giriyor.

"Misha," diye inliyorum.

"Üzgünüm," diye sertçe nefes alır. "Yapmak zorundayım," *slam*.

"*Siktir* git," diyor, "şimdi!" Bana öyle sert vuruyor ki, yemin ederim yıldızları görüyorum.

Sırtım çukurlaşırken nefes nefese kalıyorum ve yorganı pençeliyorum. Misha'nın kalçalarımı tutuşu ısıyor ve bugün üzerimde izler bırakacağından eminim.

Ondan hırıltılar ve inilti dökölüyor, sesler öyle tahrik edici ki, içim tahrikle kızarıyor.

İçime girerken "Amının her yerimi almasını izlemek çok ateşli," diye tıslıyor.

Onunla edepsizce konuşmamdan ne kadar hoşlandığını hatırlayarak, "O kadar büyüksün ki acıtıyor. Aletin beni çok iyi dolduruyor."

Hızını daha da artırıyor ve o kadar yoğun ki yorganı ısırp çığlık atıyorum.

"İşte bu, *Krasivaya*. Bir *khoroshaya devochka* gibi her santimimi al."

Bana Rusça iyi bir kız dediğini duymak beni uçurumun kenarına gönderiyor. Vücudum aşırı güçlü bir orgazmın üstesinden gelirken çığlıklarımı ve inlemelerimi yorganın içinde boğuyorum.

Çok yoğun, beni hıçkırır hıçkırır ağlayan bir karmaşaya dönüştürürken, Misha tüm sürtünmeden neredeyse amımı ateşe veriyor.

"Artık yok," diye yalvarıyorum.

"İşin bittiğinde söyleyeceğim," diye homurdanıyor. Çekiliyor ve sırt üstü dönmeden önce bir anlığına rahatlıyorum.

Kıçımı kasıklarıyla aynı hizaya çekiyor, siki tekrar içeri giriyor. Ben.

Sırtım kamburlaşıyor ve ağlayarak merhamet diliyorum, "Bu çok fazla yoğun."

"Tekrar boşalabileceğini biliyorum," diyor, beni anlamsızca sikmekten zor nefes alıyor. "Bana bak." Gözlerim onunkilere kilitleniyor, sonra "Tekrar boşalacaksın Aurora" diye emrediyor.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve klitorisimi çimdiklediğinde neredeyse çığlık atarak yataktan düşüyordum.

O kadar sıcak ve işkence edici ki aklımı kaybedeceğimden korkuyorum.

İnlemeler dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor, ta ki bir dua okuyormuşum gibi duyulana kadar.

"İşte bu bebeğim," diye beni cesaretlendiriyor. "Bana teslim ol."

Kavga bitiyor ve Misha beni sert ve derin bir şekilde doldurduğunda, bana işkence eden noktayı vurduğunda, tüm dünyam canlı renklere bürünüyor.

Boğazımdaki hava durduğu için çığlık atamıyorum. Kıvranan bir karmaşa haline gelmeden hemen önce vücudum kırılma noktasına kadar geriliyor, acı verici zevk beni pençesine alırken hiçbir şey yapamıyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor Misha onaylayarak.

Kulağa ilkel ve seksi gelen bir kükremeyeyle serbest kalırken vücudu benimkine karşı sertçe sarsılıyor.

Zevkini çıkarırken yüzünü göğüslerimin arasına bastırıyor, hızlı nefesleri ısınmış tenimi havalandırıyor.

Sonrasında, onun altında sersemlemiş bir şekilde uzanıyorum, zihnim beni yoğun bir şekilde becerdikten sonra yetişmek için mücadele ediyor.

"İyi misin?" diye homurdanıyor başını kaldırmadan önce.

"Sanırım beni kırdın," diye fısıldıyorum, hâlâ sersemlemiş bir halde.

"Bu çok şiddetliydi." "İyi misin?" diye tekrar soruyor ve bu sefer sesi ciddi.

Aşağı bakıyorum ve yüz hatlarını sıkılaştıran endişeli ifadeyi görünce hemen başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Çekmeye başladığında, "Daha yavaş. Tanrım, yavaşça çek." İçimden çıkar çıkmaz, zavallı vajinama masaj yapma dürtüsüne direnerek yan dönüyorum. "Tanrım, çok hassasım. Her hareket elektrik kıvılcımı gibi geliyor."

Misha yataktan kalkıp banyoya girdi. Elinde bir yüz beziyle dönmeden önce suyun aktığını duyuyorum.

Vajinama bastırıldığında vücudum sarsılıyor ama serin bez rahatlatıyor. "Bu çok iyi" diye inliyorum.

"Seni tekrar becermemi istemiyorsan böyle sesler çıkarma," diye mırıldanıyor, sesi tehditkâr ve gözleri ateşle dolu.

Beni temizlemeyi bitirdiğinde yanıma uzandı ve beni kollarının arasına aldı.

Üzerine yığıldığımda kıkırdıyor.

"Gülme. Neredeyse beni yakıyordun," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum, sonra ekliyorum, "İlk seferden farklıydı."

Misha saçlarıma bir öpücük konduruyor, parmakları dağınık saç tellerimi tembelce tarıyor. "İlk seferinde seninle birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum."

Başımı çevirip çenemi gagasının üzerine koyuyorum. "Peki bu sefer?"

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. Onların tahakküm ve sahiplenmeyle dolu olduğunu görünce tüylerim diken diken oluyor.

"Bu sefer seni sahiplendim."

Ona bakıyorum ve garip bir şekilde bu sözler beni güvende hissettiriyor.

"Onay alana kadar kendimi tutmak zorundaydım. Artık benimsin ve sana sahip çıkmam gerekiyor, kaçış yok Aurora."

Adımı söylediğini duymak bana onun çok ciddi olduğunu söylüyor.

Bir an için gözleri soğudu. "Gerekirse seni kaçıtırırım." Yani babam birlikte olmamıza izin vermezse Misha

Ben.

"Bu konuda bir seçeneğim var mı?" Ben soruyorum.
Bir kaşını kaldırıyor. "Seçim yapmak ister misin?"
Bir an düşünüyorum, dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor.
Eğer ailem ve Misha arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam...
hayatımı değiştirecek böyle büyük bir karar verebilir miyim?
Misha'yı seçerdim ama ailemi terk etmekten duyduğum suçluluk beni
perişan ederdi.
Avuç içi yanağıma dayanıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "İşte bu
yüzden senin yerine ben karar veriyorum, *moy malen'kiy olen*!"
Denemenin bile zaman kaybı olacağını bildiğim halde, "Yapabilirim.
babamla konuş."
Misha başını sallar. "İkimiz de dinlemeyeceğini biliyoruz." Bir süre
sessiz kaldıktan sonra, "Viktor'un bir şartı var," diyor.
"Ne?"
"Baban Bratva'ya boyun eğmek zorunda."
Gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum. "Yani bu gerçekleşene kadar
birlikte olamayacak mıyız?"
Hayır.
Misha'nın gözleri yoğun bir şekilde benimkilere bakıyor. "Onunla
konuştuğumda işler çirkinleşebilir."
"Çirkin... yani..." kelimelerim dağılıyor.
"Birimiz toplantıdan çıkmayabilir," diye açıklıyor benim için.
Misha'dan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum ve banyoya doğru yürüyorum.
Kapıyı kapatıyorum ve alnımı tahtaya bastırarak derin nefesler alıyorum.
Duygularım karmakarışık. Misha'yı
kaybedemem. Ya da babamı.
Annem beni asla affetmezdi.

Bir şeyler yapmalıyım.

Annemin doğum günü için eve gittiğimde, babamla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ona Misha'yı sevdiğimi söyleyeceğim ve bratva'ya boyun eğmesi için yalvaracağım.

Tanrım, bu çok kötü bir fikir.

Kapı çalınıyor, sonra Misha "Aç, *Krasivaya*" diyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum.

Misha'ya baktığımda gözleri endişeyle doluydu.

"Benim küçük geyiğim neden saklanıyor?" Kapı aralığına giriyor ve bir elini kaldırarak parmaklarını boynumun kenarına doluyor.

"Seninle ailem arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum" derken yüz hatlarım geriliyor.

"Sana halledeceğimi söyledim."

"Evet, ama biriniz ölebilir," diye haykırıyorum.

Misha beni kendine doğru çekiyor ve alnını alnıma bastırarak, "Kan dökülmemesi için elimden geleni yapacağım," diyor.

"Ama babam yapmaz," diye sızlanıyorum. Misha'ya yaklaşıp kollarımı ona doluyorum. "Bu hiç adil değil."

"Dünyamızda hiçbir şey adil değildir, *moy malen'kiy olen'*. Bunu biliyorsun." Avuç içi saçlarımı okşuyor. "Her şeyi bana bırak."

Bu sorunu çözmeye çalışmaktan yorulduğum, başımı sallıyorum. Şu an için Misha'ya odaklanmayı seçiyorum.

"Seni seviyorum, *mio principe*."

Misha parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü yukarı doğru iterek gözlerimin içine bakıyor. "Sen benimsin. Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

"Ya Viktor fikrini değiştirirse?"

Misha başını sallar. "Viktor sözünün eri bir adamdır. Vermeyecek." Bunu duymak beni biraz daha iyi hissettirdi.

Misha dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, seni korumak için öldürebilirim ve seni elimde tutmak için çalabilirim."

Parmak uçlarımda yükselip ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Misha bir koluyla beni sarıyor, sonra ayaklarımdan kaldırıp duşa götürüyor ve bana sorunlarımı unutturuyor.

Bölüm 28

Misha

Yemek salonundaki bir masada otururken Aurora ve Abbie için girişı izlemeye devam ediyorum.

İlk kez hep birlikte yemek yiyeceğiz ve iyi geçmesini istiyorum.

Alek'e bakarak, "Bu benim için önemli. Uslu dur."

Parmağıyla başının üzerinde bir hale çiziyor.

Armani, "Sen bir melekten çok uzaksın," diye kıkırdıyor.

Kadınlar içeri girdi, ben de Aurora'ya bir sandalye çekmek için ayağa kalktım.

Alek uzanıp Abbie için sandalyeyi geri çekti, "Otur bakalım kadın. Açlıktan ölüyorum."

"Atan kalbim kıpırdamasın," diye mırıldanıyor Abbie.

Kadınımın alnına bir öpücük kondurduktan sonra yanına oturmadan önce oturmasını bekliyorum.

Abbie sunucuyu yanına çağırır ve gözlerini menüye dikerek siparişini verir: "Limon tereyağlı kalamar, elli saatte pişirilmiş dana kaburga ve..."

"*Iisus Khristos*," diye mırıldandı Alek. "Ona tüm lanet menüyü getir."

Abbie Alek'e kaşlarını çatarak bakar. "Kapa çeneni." Dikkatini tekrar servise verirken dudaklarında tatlı bir gülümseme belirir. "Ben de bir porsiyon patates kızartması alacağım."

Alek tam sipariş vermeye hazırlanırken Abbie ekliyor: "Bir de Sprite Zero lütfen."

"Ciddi misin?" Alek kadına sanki iki kafası varmış gibi bakıyor. "Bu kadar çok yedikten sonra diyet soda bir boka yaramaz."

Abbie'nin gözleri Alek'e dikildi. "Bana şişman mı diyorsun?"

Gözleri onun üzerinde geziniyor, sonra ağzının köşesi kalkıyor.

"Hayır." Rahat bir nefes aldım.

Tanrım, bu çok yakındı.

"Sprite zero'y u severim," diye mırıldanıyor Abbie ve bir hışımla dikkatini Aurora'ya çeviriyor. "Sen ne içiyorsun?"

"Senin artıkların," diye kıkırdıyor kadını.

Alek ve Armani'nin sunucuya ne istediklerini söylemesini bekliyorum, sonra Aurora için bir antrikot biftek ve benim için de aynısını sipariş ediyorum.

"Şaka yapmıyordum," diyor Aurora.

"Ben de öyle," diye mırıldandım. "Bifteği yiyeceksin."

Bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor.

Kolumu sandalyesinin arkasına dayayarak ona doğru eğildim ve "Benim kadını yemek artığı yemez" dedim.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra da "Ama benim için gerçekten sorun değil" diyor.

Başımı salladım. "Bunu benim için yap. Hayatımda ikimize de yetecek kadar ikinci el bok var."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve zümrüt rengi gözlerini şefkat dolduruyor. "Özür dilerim, bebeğim. Düşünemedim."

"Bana bir daha bebek dersin, seni masada sikmek zorunda kalabilirim" diye fısıldamadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum.

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Ceza olarak mı yoksa seni tahrik ettiği için mi?" "Bayılıyorum," diye itiraf ediyorum.

Geri çekildiğimde Abbie, Alek ve Armani'nin sıkılmış ifadelerle bize baktıklarını görüyorum.

Doğru, arkadaşlarımız burada. Bir an için unuttum.

Abbie, "Aurora ve ben Cumartesi günü yakındaki kasabaya gidiyoruz," diyerek masaya bomba gibi bir haber bıraktı.

"Sen nesen?" Doğru duyduğumdan emin olmadan sordum.

Aurora bana sırtlıyor. "Ah evet, sana söylemeyi unuttum. Alışverişe gidiyoruz."

Alek kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve kıkırdıyor: "Ve sen kendini kaybetmek üzereyken bana uslu durmam söylendi."

"Neden?" Aurora gözlerini yüzüme dikerek soruyor. "Vuruşlar iptal edildi."

Alek ağzını açtığında onu uyaran bir bakış attım. Aurora'ya Abbie'nin hayatına hala bir saldırı olduğunu söylemedim.

Armani, "Bu, araziden ayrılmanın senin için güvenli olduğu anlamına gelmez" diye mırıldanarak bana bir kemik atıyor.

Abbie, "Evet, ama üçünüzden başka kimse küçük kaçış numaramızı bilmeyecek," diyor.

İsa.

Abbie'nin hâlâ tehlikede olduğunu ağzımdan kaçırmak istemediğim için, "Üçümüz seninle geliyoruz," diyorum.

"Ne oluyor lan?" Alek aklını kaçırmış bir halde soruyor.

Armani homurdanır ve gözlerini devirerek, "Sosyetiklerle alışveriş gezilerine çıkmam," diye mırıldanır.

Abbie burnunu kıvrır. "Evet, bundan pek emin değilim."

Dikkatimi Aurora'ya çeviriyorum. "Ya birlikte gideriz ya da bu araziden dışarı adımını atmazsın."

Bakışları benimkileri arıyor, sonra başını sallıyor. "Sorun değil, Abbie. Bütün çantaları onlar taşıyabilir."

"Doğru ya, bunu düşünmemiştim."

"Ne oluyor lan?" Alek hâlâ şokta olduğunu tekrarlar.

Abbie onun kalçasını okşar. "Sorun değil, deli adam. Seninle çıkacak kadar deli bir kadın bulduğunda bu sana biraz antrenman kazandıracaktır."

Bir bomba yetmezmiş gibi Aurora elimi tutuyor ve "Unutmadan söyleyeyim, ayın on altısındaki hafta sonu burada olmayacağız. Annemin doğum günü."

"Nerede olacaksın?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne kadar süreyle?"

"Sartori'nin İsviçre'deki tatil evinde. Sadece Cumartesi ve Pazar günleri olacak."

"O zaman geri dönüyorsun?" Emin olmak için kontrol ediyorum.

Aurora satır aralarını okumuş olmalı çünkü elimi sıkıyor. "Evet. Endişelenme. Her şey yoluna girecek."

Babası çıktığımızı öğrenirse olmaz. O zaman muhtemelen onu hapse atar ve ben de onu kaçırmak zorunda kalırım.

Ki bunu yapacağım. Bu konuda hata yapma.

Alek nihayet doğru düşünebilecek kadar kendine geldiğinde, "Bu Cumartesi hakkında," diyor. "Kimsenin çantasını taşımayacağım."

"Tam bir centilmen," diye iç geçiriyor Abbie, sesi alaycı. "Böyle devam edersen beni bayıltacaksın."

Yetişkin bir adamın altına işemesine neden olacak soğuk bir bakışla onu iğneliyor. "Bir yanlış anlaşılma olursa diye söylüyorum, sen umurumda bile değilsin. Ben Misha'ya gidiyorum."

Tanrıya şükür sunucu yemeğimizle birlikte geldi.

Armani ayağa kalkıyor ve Alek'e onunla yer değiştirmesini işaret ediyor. Önüme bir tabak biftek konurken, "Sağ ol kardeşim," diye mırıldanıyorum.

Armani, Abbie'nin kalamar parçalarından birini çalmadan önce bana bir çene kaldırma hareketi yapıyor.

Ona tatlı bir gülümseme veriyor. "Buyurun."

Gözlerim onlara dikiliyor.

Armani ile Tiana arasında görücü usulü bir evlilik hakkında konuşuyordum. Bunun olmasını istiyorum, böylece kız kardeşimin iyi bir adamla evli olduğunu bileceğim.

Aurora yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki fısıldayarak "Armani onun tipi değil. Sakin ol."

Aurora'nın söylediklerini herkes duyuyor çünkü Abbie bir kahkaha patlatıyor. "Evet, benim için biraz fazla genç."

Alek başını sallar. "Armani senden daha yaşlı, kadın."

"Öncelikle, bana *kadın* demeyi kes. Benim bir adım var. İkincisi, en az on yaş çok genç," diye tersliyor Abbie Alek'e.

Bunun huzurlu bir akşam yemeği olacağı umudundan vazgeçerek bifteğimi kesiyorum ve lokmayı ağızma atıyorum.

Abbie yemek salonuna şöyle bir göz attıktan sonra Eğitimci Nikolai'yi işaret ediyor. "İşte benim ilgilendiğim türden bir adam."

Yutkunuyorum, sonra da "Ondan nefret ettiğini sanıyordum" diyorum.

Burnunu kıvrıyor. "Hayır, bu bir aşk-nefret ilişkisi."

"Nikolai seninle bir ilişkisi olduğunu biliyor mu?" Alek onunla alay eder.

Tanrım, bu ikisiyle kazanamayacağım.

Alek bıkkın ifademi yakaladı ve omuz silkti, "Sadece bir soru soruyorum."

"Çıktığımızı söylemedim," diye mırıldanıyor Abbie.

"İlginç bir gerçek." Tam Armani'nin konuyu değiştirdiğini düşünecektim ki, "Nikolai'nin evli olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Ne?" Abbie'nin nefesi kesilir.

"Karısı evlendikten günler sonra öldü. Kalp sorunu vardı.

O zamandan beri başka bir kadına bakmadığı

söyleniyor." "Vay canına, bu çok trajik," diye mırıldanıyor Aurora.

Alek, "Evet, burada olmadığı sürece evde ailesiyle birlikte dir," diye ekliyor. "Adam kimsenin içeri girmesine izin vermiyor. Nedenini anlayabiliyorum."

Gözlerim Alek'in kilerle kilitleniyor ve bir anlığına, kaybolmadan önce sakladığı acıyı görüyorum.

İnsanlar Alek'in zalim olduğunu düşünüyor ama o sadece kırılmış.

Mübarek bir dakika boyunca herkes yemeğini yedikten sonra Abbie "Cumartesi günü kaçta gidiyoruz?" diye sorar.

"On mu?" Aurora onay için bana bakarak soruyor.

"On çalışıyor," diye mırıldanıyorum, yemeğinden bir ısırık alırken onu izliyorum. "Hoşuna gidiyor mu?"

Başını sallıyor, dudaklarında güzel bir gülümseme beliriyor.

Bölüm 29

Misha

Yemeğimiz biter bitmez Aurora'nın elini tutup onu ayağa kaldırıyorum.
"Herkese iyi geceler."

Onu yemek salonundan dışarı sürüklemekten önce Abbie'ye el sallayacak zamanı oluyor. Kalenin yan tarafındaki çıkışlardan birine yöneliyorum ve dışarı çıktığımızda rahat bir nefes alıyorum.

Aurora, "Düşündüğümde daha iyi geçti," diye belirtiyor.

Kolumu omuzlarına dolayarak kıkırdıyorum, "Alek, Abbie'yi öldürmekten bir saniye uzaktaydı."

Yolda yürürken Aurora yanıma sokuluyor. "Bu ikisi yağ ve ateş gibi. Bir patlama olması kaçınılmaz."

Konuyu daha fazla geçiştiremeyerek, "Konuşmamız gereken bir şey var," diyorum.

Gözlerimle buluşmak için başını geriye yatırıyor. "Ne?"

"Abbie'nin ailesi hakkında hâlâ bir dava var. Viktor sadece seninle ilgili olanı iptal etti."

Yüz hatlarını umutsuz bir ifade kaplıyor. "Oh. Bu berbat." "Sartoris'lerin tatil evine gittiğinizde, hiçbir şeyden bahsedemezsiniz. bunu ailene anlat."

Aurora başını sallıyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum. Bir labirente açılan çitlerin arkasında durup kollarımı ona doluyorum ve yumuşak kokusundan derin bir nefes alıyorum.

"Giderken aptalca bir şey yapma. Sadece bana geri dön."

"Tamam."

Geri çekilip ağzına bir öpücük konduruyorum ve bu öpücük hızla çaresizce daha fazlasını istemeye dönüşüyor.

Soğuk ellerim kaşmir bluzunun altından kayınca Aurora bir kahkaha patlatıyor.

"Ellerin donuyor," diye yakınıyor.

O n u n l a gözlerimi kilitliyorum ve benimkinde yanan arzuyu fark ettiğinde, "Hadi benim süitime gidelim" diyor.

Başımı sallıyorum. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum." "Burada mı?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Şimdi mi?"

"Evet, tam burada, hemen şimdi."

Şatoya doğru bir bakış atıyor. "Ama biri çıkıp bizi görebilir."

"Seni görmeyecekler çünkü dizlerinin üzerinde olacaksın." Hâlâ endişeli görünen Aurora dizlerinin üzerine çöküyor.

Çok güzel görünüyor, yüzü sikimle aynı hizada.

"Pantolonumun fermuarını aç," diye emrediyorum. Dediğimi yaptığında kalp atışlarım hızlanıyor. "Sikimi çıkar."

"Bir bahçenin ortasında oral seks dersi aldığıma inanamıyorum," diye kıkırdıyor.

Elimi başının arkasına koyuyorum ve saçlarını yumrukluyorum, dilinin aletimi yalamak için dışarı çıkmasını izliyorum. Gözleri yüzüme dikilmiş, onay bekliyor.

"Bu doğru, *moy malen'kiy olen'*. Şimdi beni emebildiğin kadar derin em."

Dudakları şaftımın etrafına kapandığında ve sadece yarımı almayı başardığında, neredeyse yükümü vuruyorum.

"*Khristos*." Ayaklarımın dibindeki erotik görüntüye bakarken nefeslerim hızlanıyor. "Sen mükemmelsin."

Övgülerim Aurora'yı daha da cesaretlendirdi ve coşkuyla emmeye başladı.

Tecrübesiz, ama yine de, ağzının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü bile bunu şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks yapıyor.

Hareket gözüme çarpıyor ve yakuza çetesinin kaleden çıkışını izlerken, onun ıslak sıcaklığının içine doğru itmeye başlıyorum.

"İşte böyle, *krasivaya*. Beni alabildiğin kadar derine al," diye inliyorum, taşaklarım şimdiden geriliyor.

Aurora yanaklarını dışarı çıkarıyor ve ben çok derine indiğimde tıkanıyor. Orgazmıma çok yaklaşmışken, boğazına doğru itmekten kendimi alamıyorum. Yine öğürüyor ve bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izliyorum.

Homurdanarak zevkimi buluyorum ve dalgayı sürerken üç adamın nerede olduğunu kontrol ediyorum.

Kazuo beni fark ediyor ve bize doğru yön değiştirdiklerinde Aurora'nın ağzından çıkıp fermuarımı çekiyorum. "Misafirimiz var. Dizlerinin üzerinde kal."

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Gördüler mi?"

"Hayır. Sadece sessiz ve hareketsiz kal. Bırak ben halledeyim."

Aurora'yı görmemeleri için çitlerin arkasından çıkıyorum. Kazuo bana yakın bir mesafede durunca kaslarım geriliyor.

"Arkadaşların nerede?" diye soruyor.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Kenara çekilirken bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Yalnız mısın?"

"Fark etmez."

Başını sallıyor, sonra da korku uyandırmayan bir tür savaş çılgılığıyla ileri atılıyor.

Kolum dışarı fırlıyor ve avucumun içi burnuna çarpıyor. Kazuo burnundan fişkıran kanla yere düşerken hiç düşünmedim bile.

Takaharu'ya doğru ilerliyorum. Kendimi havaya fırlatarak vücudumu döndürüyorum ve boynuna bir tekme atıyorum.

Ayaklarımın üzerine indiğimde Seijo tereddüt ediyor ama ben yine de ona saldırıyorum ve çenesine çift uçan diz tekmesi atıyorum.

Kazuo'nun arkamdan ayağa kalktığını duyuyorum ve başımı sallıyorum.

"Gerçekten mi? Dersini alman için ne yapmam gerekiyor?" Arkamı döndüğümde mırıldanıyorum.

Kazuo'nun kolunu Aurora'nın boynuna doladığını görünce yoğun bir öfke kaplıyor içimi.

Bana kıkırdıyor ve burnundaki kanı silerek kızın yanağına sürüyor.
"Sik gibi kokuyor. İyi mi?"

Onu öldüremezsın.

St. Monarch's seni vuracak. Ölürsen

Aurora'yı koruyamazsın.

Ben saldıramadan Aurora kafasının arkasını adamın kırık burnuna çarpıyor.

"Oh, Tanrım." Yanağındaki kandan kesinlikle iğrenmiş görünüyor ve arkasını dönerek dizini adamın kasığına yerleştiriyor.

Kahretsin, bu darbe Alek'e bile acı verirdi.

Kazuo dizlerinin üzerine çöküyor ve elleriyle aletini tutarak yere düşüyor.

Öne atılıyorum ve Aurora'nın kolundan tutarak onu yanıma çekiyorum.

"Kadınım bir daha dokunursan bir daha uyanamazsın," diye uyarıyorum şerefsizi.

bayılana kadar tekmelemeden önce.

Aurora hemen yanımdayken kaleye doğru yürümeye başladığımda, parmağımla Takaharu ve Seijo'yu işaret ederek "Yerde kalın lan!" diye bağıriyorum.

Seijo dinliyor ama Takaharu ayağa kalkıyor. Benimle göz göze geldi ve homurdandı, "İşaretlendin."

Cevap verirken sesim karanlık ve acımasız, "Sen de öylesin. Arkanı kolla ve tek gözün açık uyu."

Aurora'nın süitine ulaşana kadar tetikteyim ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Onunla gözlerimi kilitlediğimde gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Bu hem çok fena hem de çok korkutucuydu."

"İyi misin?" Gözlerim vücudunun üzerinde gezinerek o pisliğin ona zarar vermediğinden emin o l m a k için soruyorum.

"Hayır, iyi değilim." Kusuyor, sonra da tuvalete koşuyor. "Ewww."

Peşinden gidiyorum ve yanağındaki kanı temizlerken onu izliyorum.

"Bu çok iğrenç," diye mırıldanarak yüzünün temiz olduğundan emin oluyor.

Sonunda bana baktığında, "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" dedim.

Bana yaklaşıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İyiydin, değil mi?"

I?"

"Harikaydın." Parmaklarımı boynuna doladım ve başparmağını yumuşak teninde gezdirdi. "Orada hayatımı kurtardın."

Bana sıırttı. "Hayır, her şey kontrolün altında gibi görünüyordu."

Başımı salladım. "Senin için öldüreceğimi söylemiştim. Aziz Monarch'ın arazisinde adam öldürmenin cezası ölümdür."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ama sen onu öldürmezdin."

Başımı eğiyorum. "Sana dokunduğum için mi? Ben olsam yapardım." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Kimse sana dokunamaz. Sen benimsin."

"Neyse ki her şey yoluna girdi," diye fısıldıyor kollarını boynuma sararken.

Bu gece, evet. Yarın tamamen farklı bir hikaye.

Bölüm 30

Aurora

Abbie ve ben durup Misha, Alek ve Armani'nin muhafızlardan silahlarını almalarını izliyoruz.

Misha'nın silahı ceketiyle örtmeden önce pantolonunun kemerinin arkasına sokmasını izlemek çok ateşli.

Ve korkutucu.

Evet, onu dövüşürken gördüm ve bratva hakkında ve can aldığına dair çok fazla konuşma oldu, ancak onun bir infazcı - bir katil olduğu aslında eve çarpmadı.

Abbie'ye baktım ve gözlerindeki endişeyi görünce "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Aziz Monarch'ın güvenliğinden üç bratva ve mafya askeriyle ayrıldığımızı yeni fark ettim. Bize sırt çevirirlerse altıma sıçarım." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Misha konusunda ne kadar eminsin?"

"Ölüm kalım meselesi gibi. Bize zarar vermez," diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Alek kapıdan çıkmadan önce kıkırdıyor: "Evet, ama ben yapabilirim."

Misha elimi tutarken, "O herifi dinleme," diyor. Abbie'nin gözleriyle buluşuyor. "Sadece bana yakın dur."

"Anladım," diye gergin bir şekilde kıkırdıyor ve kendini yanıma yapıştırıyor.

Erkek arkadaşımın en iyi arkadaşımın arasında sıkışmış bir halde kaleden çıkıp Misha'nın bugün için ayarladığı zırhlı cipe doğru merdivenlerden iniyoruz.

Misha arka kapıyı açıyor, sonra koltuğa başıyla işaret ediyor. "Atla."

Önce Abbie bindi, sonra ben, sonra da Misha. Alek yolcu tarafına geçerken Armani direksiyonun arkasına geçti.

"Hazır mısın?" Armani soruyor.

Misha elini kalçama koyuyor, sonra da "Evet, hadi yapalım" diyor.

Armani cipi devasa demir kapılardan geçirirken Abbie mırıldanıyor:

"Babam beni şimdi görseydi, kendi elleriyle öldürürdü."

Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Bu ikimizi yapar."

Misha kalçamı sıkıyor ve ben de ona doğru eğilerek pencereden dışarı, geçen manzaraya bakıyorum.

Cenevre'nin kalbine ulaştığımızda, Armani *Louis Vuitton'a* yakın bir park yeri bulur.

Abbie heyecandan neredeyse zıplıyor.

Kapı kolu.

"Bekle," diye tersliyor Misha. "Sadece ben işaret verdiğimde çıkabilirsin." "İşaret ne?" diye soruyorum.

Alek cipten inmeden önce, "Amigo kızlar gibi el sallayacağız," diye mırıldanıyor.

Abbie ve ben adamların etrafı kontrol etmesini izliyoruz ve Misha gelmemi işaret edince kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Hemen elimi tutuyor ve hızlı adımlarla mağazanın girişine doğru yürüyoruz.

İçeri girer girmez, Abbie el çantalarına yöneldi. "Yüce İsa, cennetteyim."

Çocuklar sürekli tetikte beklerken ben onu takip ediyorum.

Abbie'ye, "Bunu bir gün haline getirmeyelim," diyorum. "Çocuklar gergin." "Louis'de otuz dakika eğlenebilir miyim?" diye soruyor, bana bir

umutlu bir gülümseme.

"Otuz dakika." Abbie son tasarımlara ağzının suyu akarak bakarken ben Misha'ya dönüp "Bundan sonra Aziz Monarch'a geri döneceğiz" diyorum.

Alnında bir çatıklık oluşur. "Neden?"

"Gergin olduğunu görebiliyorum. Bu büyük bir risk ve şimdiden pişmanlık duyuyorum.

Abbie'ye otuz dakikası olduğunu söyledim."

Misha derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. "Neye karar verirsen ver, bana uyar." Dükkâna şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Bir şey almayacak mısın?" diye soruyor.

Ona sırtarak, "Elbette öyleyim" diye cevap veriyorum. Çenesine bir öpücük kondurduktan sonra doğruca parfüm tezgâhına yöneliyorum.

Ayağa kalkıp başım dönene kadar tüm şişeleri kokluyorum ama doğru şişeyi bulmaya kararlıyım ve devam ediyorum.

Sonunda Misha gibi kokan bir tane bulduğumda numunelerim tükeniyor - erkeksi ve düpedüz belalı.

Abbie'nin nasıl olduğunu kontrol etmeden önce mağaza görevlilerinden birinden bana bir şişe getirmesini ve hediye olarak paketlemesini rica ediyorum.

"Bir şey bulabildin mi?" Ona ulaştığımda soruyorum.

"Evet! İki el çantası ve en şirin pantolon." Kolumdan tutup beni tezgâha doğru sürükledi, böylece bana seçimlerini gösterebilecekti.

"Ooh, siyah olanı sevdim," diyorum elime aldığımda. "Tanrım, derisi çok yumuşak."

"Bunun gibi bir çanta daha alabilir miyiz?" Abbie görevliye sorar, sonra da "Eşleşen çantalar" diye şarkı söyler.

Kıkırdayarak, Abbie'nin işleri bitirmesini beklemeden önce satın aldığım ürünün parasını ödemek için dikkatimi kasiyere yöneltiyorum.

Çocuklara doğru yürürken Abbie soruyor: "Sence arabaya servis yapan bir yerde durabilirler mi? Bir hamburger için ölüyorum."

"Eminim aldırılmazlar."

Misha'ya ulaştığımızda Abbie soruyor, "Burger King'de durabilir miyiz? Herkese ısmarlıyorum."

"O zaman *kesinlikle* hızlıca bir mola verebiliriz," diye kıkırdıyor Armani. Mağazadan çıkıp cipe doğru yürürken Misha'ya doğru eğilip fısıldıyorum, "Sana bir hediye aldım."

Bana bakarken kaşları kalkıyor. "Bir hediye mi? Benim için mi? Neden?" Ona şakacı bir kaş çatarak, "Çünkü seni seviyorum" diyorum. "Yere yat!" Alek bağırır.

Dükkanın ön camı kırılıyor ve Misha beni kaldırıma öyle sert çekiyor ki çantam yola savruluyor. Arkasından silahını çekiyor ve beni park halindeki bir arabanın arkasına iterken bedenim bir saniyeliğine yerden ayrılıyor.

Çılgınca etrafıma bakıyorum ve Abbie'nin Armani'nin yanına çömeldiğini görünce yoğun bir rahatlama hissediyorum.

Sonra şoka girerler - az önce biri Abbie'yi öldürmeye çalışmıştır. Misha çocuklara "Buradan çıkmalısınız," diye bağırır.

Alek, "Saklanmaya çalış," diye bağırdıktan sonra koşmaya başlar ve silahını ateşlerken yana doğru kayarak SUV'a doğru ilerler.

Park halindeki araçlara çarpan mermiler camların kırılmasına neden olur. Kaldırımdaki insanlar çığlık atıyor ve sanki zaman yavaşlıyor.

"Kalk!" Misha beni ayağa kaldırıyor ve ben de olabildiğince hızlı koşuyorum. Aniden sarsılarak durdu ve beni vücudunun arkasına çekti.

Silahının ateşleme sesi o kadar yüksek ki, korkup sırtına yaslanıyorum. Armani de ateş ediyor, sonra Alek, "Aferin kardeşim," diye bağırıyor. "Çekil," diye emrediyor Misha.

Cipe koşup arkaya tırmanıyorum ve Abbie'ye elimi uzatıyorum. Parmaklarımız birbirine değdiği anda onu içeri çekiyorum ve bir nefesle üzerime düşüyor.

Koltuğa oturmasına yardım ederken "Tuttum seni," diyorum. Kollarımı ona doladım ve arkadaşşıma sarıldım, az önce biri onu öldürmeye çalıştığı için şok olmuştum.

Adamlar cipe doluşur ve saniyeler içinde Armani park yerinden gıcırdayan lastiklerle hızla çıkar.

Misha aramıza sıkışmış olan Abbie'nin üzerine eğiliyor ve omzumu tutuyor. "Sana vurdular mı?"

Hemen başımı salladım. "Ben iyiyim." Abbie'den uzaklaşıp yaralarını kontrol ediyorum ve herhangi bir yara bulamayınca rahat bir nefes alıyorum.

"Sen iyi misin?" Misha'ya soruyorum, gözlerim onun görünen her santimini tarıyor.

"Evet, ben iyiyim."

"Biz de iyiyiz," diyor Armani, yüksek hızda virajı almak için direksiyonu sertçe çevirirken. Tekrar caddede yarışmaya başlamadan önce SUV'un arkası kayıyor.

Ancak St. Monarch'a vardığımızda Abbie "Az önce ne oldu?" diye sorar.

Alek yolcu koltuğundan, "Biri beynini uçurmaya çalıştı, tatlım," diye mırıldanıyor.

Şokun etkisiyle yüz hatları geriliyor ve onu hemen kucaklıyorum. "Sen iyisin. Önemli olan tek şey bu."

Armani cipi Aziz Hükümdar'ın şatosunun önünde durdurduğunda, Alek kapıyı iterek açıyor ve "Bir dahaki sefere babanın parasını harcamak istediğinde iki kez düşün. Sen çok kolay bir hedefsin."

Hepimiz cipten indik ve adamlar silahlarını muhafızlara vermek için durmak zorunda kaldılar.

Eğitmen Nikolai bize doğru geliyor, sanki fırtına kopacakmış gibi görünüyor. "Ne sikime araziden ayrılmayı düşünüyordunuz?"

Onun bu sert tepkisi karşısında kaşlarım bugün yüzüncü kez havaya kalkıyor.

Sonra Abbie'nin kolunu tutup iyi olup olmadığını kontrol ederken ağzım açık kalıyor.

Evet, ben de iyiyim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.

Vurulmadığından emin olunca patlıyor. "Hayatına kastedildiğini biliyorsun! Delirdin mi yoksa aptal mısın?"

"Affedersiniz?" Abbie kolunu adamın elinden kurtarıırken nefesi kesilir. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?"

Oh. Kahretsin.

Abbie Nikolay'a yaklaşır, çenesi yukarı kalkıktır.

Ya öpüşecekler ya da yumruk yumruğa kavga edecekler gibi görünüyor. Hangisi olacağından emin değilim.

Nikolai'nin sesi öfke doludur, "Sen benim öğrencilerimden birisin. Bu da bana endişelenme hakkı veriyor."

Abbie gözlerini ona diker. "Evet, kendine yalan söylemeye devam et." Parmak uçlarında yükselip Abbie'ye öyle bir şey fısıldıyor ki, Abbie'nin burun delikleri neredeyse öfkeli bir boğa gibi açılıyor.

Bu çok ilginç.

Abbie alaycı bir gülümsemeye merdivenlere doğru yürümeden önce onun göğsünü okşar.

"Abbie'yle gidiyorum," diyorum Misha'ya peşinden koşmadan önce.

Ancak kapıyı arkamızdan kapattığımda ve odamda yalnız kaldığımızda, içinden bir hıçkırık kopuyor.

Dehşete kapılmış bir halde benimle göz göze geldi. "Bu adam beni içkiye sürükleyecek!"

"İkinizin arasında neler oluyor?" Onu kucaklarken soruyorum.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Pislik herif." Neredeyse kendini toparlıyor, sonra inliyor, "Vuruşların iptal edildiğini sanıyordum?"

"Sadece ailemden biri," diye fısıldıyorum, dışarı çıkmayı kabul ettiğim için kendimi kötü bir arkadaş gibi hissediyorum.

Burada kalmalıydık.

"Tanrım," diye nefes alıyor kollarını kendine sararken. "Bugün ölebilirdim."

"Yapmadın." Ona sarıldım. "Yaşıyorsun."

Şok yavaş yavaş geçerken ve gerçeklik yerleşirken sessizce duruyoruz, sonra Abbie mırıldanıyor, "Hayatımı kurtardılar. Onlara çok şey borçluyum."

Evet, var.

Bunun ne tür yansımaları olacağını ancak Tanrı bilir. Mağazada hissettiğim tedirginlik geçmedi. Aksine, daha da arttı.

Bir fırtına yaklaşıyor ve Misha ve ben hayatta kalabilecek miyiz emin değilim.

Bölüm 31

Misha

Silahlarımızı muhafızlara teslim ettikten sonra Armani ve Alek'e bakıyorum.

"Bu tam bir bok gösterisiydi," diye mırıldanıyor Alek, çok kızgın görünüyor.

"Evet," diye onaylıyor Armani. Başını sallıyor. "Bu Abbie'ye yapılan bir saldırıydı ve biz onu durdurduk."

Viktor kendini kaybedecek.

Öldük sayılır.

"*Blyad'*," diye bağıyor Alek fuayede bir aşağı bir yukarı yürümeye başlarken.

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Yürüyerek uzaklaştım ve Müdür Kolov'un ofisine giden koridora döndüm.

Kapı çoktan açıldı ve nöbetçi içeri girmem için el sallıyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden Müdür Koslov başını sallıyor.

"Aklından ne geçiyordu?"

Yirmi dakika önce olmasına rağmen zaten biliyor olmasına şaşırmadım.

"Sadece tepki verdim. Hepimize ateş ediyorlardı, sadece Abbie'ye değil."

Viktor Vetrov tarafından verilen emre karşı geldim. Tanrım. Bratva'nın başı tarafından yapılan bir vuruşu durdurdum.

Lanet olsun. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.

Müdür Koslov tekrar başını sallar ve "Kendini Viktor'a açıklaman g e r e k e c e k . Yarın sabah ilk iş burada olacak."

İsa.

Müdür Koslov benimle göz göze geliyor ve bir merhamet parıltısı görüyorum. "İşlerini düzene sok, Misha. Viktor'un ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Midem cehennemin en derin çukuruna batıyor ve başımı sallayarak "Her şey için teşekkür ederim. Burada eğitim almak bir onurdu."

Arkamı dönüp Alek ve Armani'ye doğru yürürken ayaklarımı kurşun gibi hissediyorum.

Viktor'a hepsini benim yaptığımı söyleyeceğim. Suçu ben üstleneceğim.

Arkadaşlarımı hâlâ fuayede buluyorum. Armani duvara yaslanmış, Alek de volta atıyor. İkisinin de gözleri bana doğru kayıyor.

Darbeyi yumuşatmanın bir yolu yok, bu yüzden sadece tükürdüm. "Viktor St. Monarch'a doğru yola çıktı. Yarın sabah burada olacak."

"*Iisus Khristos*," diye bağıyor Alek, sonra merdivenlere doğru koşuyor. "Nereye gidiyorsun?" Arkasından sesleniyorum.

"Ailemi arayıp veda etmek için."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı Armani'ye çeviriyorum. "Yarın işleri ben halledeceğim. Alek'i sessiz tutmak için elinden geleni yap. Ben suçu üstleneceğim."

Başını sallıyor. "Bu karmaşanın içinde beraberiz."

Arkadaşıma doğru yürüyorum ve onu omuzlarından tutarak göz göze geliyoruz. "Hayatta kalmana ihtiyacım var. Tiana'ya göz kulak olmalısın. Onunla ilgili güvendiğim tek adam sensin. Lütfen, kardeşim."

Armani başını sallamadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. İçimde bir rahatlama hissederek, "Onunla evlenecek misin?" diye soruyorum.

Tekrar başını sallar. "Yapacağım."

"Ona her zaman istediği hayatı ver, Armani. İstedğim tek şey bu. Kız kardeşimin iyi bir adamla birlikte olduğunu bilmem gerek."

"Onunla ben ilgilenirim." Sesi kesiliyor ve boğazını temizledikten sonra

ekliyor: "Aurora'ya da göz kulak olacağım."

Armani'yi bırakıyorum ve darbe vurduğunda keskin bir nefes çekiyorum.
Yarın ölme ihtimalim çok yüksek.

Aurora'ya bunu nasıl söylerim?

"Alek'e git ve kızlara hiçbir şey söyleme. Gerçekleşene kadar Aurora'nın endişelenmesini istemiyorum," diye mırıldanıyorum, yaklaşan ölümümün kılıcı başımın üzerinde ağır ağır sallanıyor.

Armani merdivenlerden yukarı çıkmadan önce omzumu sıkıyor.

Ön kapıdan çıkarken sigara molası veren gardiyanlardan birini görünce yaklaşıp "Yedeğiniz var mı?" diye sordum.

"Elbette."

Bana uzatıyor, ben de yaktıktan sonra derin bir nefes çekiyorum ve masmavi gökyüzüne bakıyorum.

Sessizce sigara içiyoruz ve gardiyanın işi bittiğinde çenemi kaldırıp görev yerine dönüyor.

Şu anda umut edebileceğim tek şey hızlı bir ölüm. Kafaya bir kurşun.

En azından Aurora'yı sevdim.

Tiana'nın güzel bir kadına dönüştüğünü görecektense kadar uzun yaşadım.

"Misha?"

Omzumun üzerinden baktığımda Aurora'nın merdivenlerden indiğini görüyorum.

"Abbie nasıl?" Sigarayı bir çalının içine atarken soruyorum.

"O iyi. Hâlâ biraz şokta." Gözleri yüzümü arıyor. "Alek ve Armani nerede?"

Kaleye doğru başımı salladım. "Onların sütleri."

Gözleri tekrar yüzümü tarıyor. "Nasılsın?"

Pek iyi değilim, moy malen'kiy olen'.

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kollarımla sarıyorum. "Ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor," diye fısıldıyor eli rahatlatıcı bir dokunuşla sırtımda aşağı yukarı hareket ederken.

"Saldırının etkisinden yeni yeni çıkıyorum. Benim için endişelenmeyin."

Sen güçlü bir kadınsın. Bensiz de iyi olacaksın.

Geri çekildi ve avuç içleriyle çenemi çerçeveleyerek "Bizi koruduğun için teşekkür ederim" dedi.

Başımı sallıyorum ve eğilerek ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğimde, "Seni seviyorum Aurora" diye mırıldandım.

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Ben de seni seviyorum."

Mutlu ol ve ikimiz için de dolu dolu bir hayat yaşa. Elini tutarak onu şatoya geri çekiyorum.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Hayır. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve merdivenleri çıkarken bana yaslanıyor. Abbie'nin bizi bölmesini istemediğim için onu odama götürüyorum.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra Aurora'yı yatak odama götürdüm.

İpek bluzunu tutup başının üzerinden çektiirdiğimde kıkırdıyor,

"Tamam o zaman, yemek bekleyebilir."

"Sadece sana açım," diyorum, omuzlarımdaki ağır yük sesimi zorluyor.

Aurora ellerini çeneme koyuyor, sonra bana endişeli bir bakış atıyor.

"Neyin var?"

Başımı sallıyorum. "Sadece aksiyonun doruklarından iniyorum. Sana ihtiyacım var."

Ağzının köşesi sevgi dolu bir gülümsemeye kalkıyor. "Ben seninim."

Bir elimi kaldırarak saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. Zümrüt gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve duygularım göğsümde kabarıyor.

"Seni seviyorum Aurora. Hem de çok." Gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissediyorum ve onları geri itiyorum. "Seni hayatım boyunca seveceğim. Son nefesime kadar, sonra da öbür dünyada seni sevmenin bir yolunu bulacağım."

"Ah, bebeğim," diye fısıldıyor bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Onu soyarken acele etmiyorum, teninin her santimini öpüyorum. Onu çıplak bıraktığımda, "Yatağa uzan, *Krasivaya*." diyorum.

Ben kıyafetlerimi çıkarırken onun yatağa tırmanışını izliyorum.

Bir an için yatağımda yatan görüntüye bakıyorum ve öldükten sonra nereye gidersem gideyim onun görüntüsünü de yanımda götürebilmek için dua ediyorum.

Aurora'nın vücuduna sürünerek üzerine uzandım ve kollarımı başının iki yanına dayadım. Ön sevişme yok, onun içinde olma ihtiyacım görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Hayallerimin kadınının derinlere iterken, gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Bunun için teşekkür ederim, moy malen'kiy olen'. Seni sevebildiğim kısa süre boyunca kendimi yaşayan en şanslı piç gibi hissettim.

İçine gömülmüş halde hareketsiz yatarken neredeyse yıkılıyordum. Her nasılsa, parçalanmamak için güç topluyorum ve dışarı çekerek, onun içine geri itiyorum.

Hızım yavaş, onunla böyle birlikte olduğum her saniyenin tadını çıkarıyorum.

"Misha," diye fısıldıyor Aurora. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Neden bu bir veda gibi hissettiriyor?"

Çünkü öyle.

Başımı bile sallayamıyorum ve bunun yerine ağzımı onunkine bastırıyorum, sanki zamanı aşma gücüne sahipmiş gibi onu öpüyorum.

Sanki yaklaşan ölümümü durdurabilecek güce sahipmiş gibi.

Aurora'yı görene kadar kadere inanmıyordum. Onun ihtiyacı olan her şey olabilmek için, onunla yaşlanma şansını elde edebilmek için kanımı bile akıtabilirdim.

Tanrım, birçok kez ölümle yüzleştim ve uzaklaştım. Ama bu sefer ölümden kaçış yok. Viktor'un emrine itaatsizlik edip paçayı kurtaramazsın.

Bu meleği düğün gününde göremeyeceğim. Ondan 'evet' kelimesini duyamayacağım.

Çocuğumuzu taşıırken onu izlemeyeceğim.

Birlikte yaşlanırken yüzündeki çizgileri görmeyeceğim.

Kollarımı onun altına iterek, onu öyle sıkı tutuyorum ki bir inilti çıkarıyor.

Ama şikayet etmiyor.

Bunun yerine, onunla yavaşça sevişirken bana sarılıyor, her öpücükte ve itişte ona olan bağlılığımı ortaya döküyorum.

Beni unutmayın çünkü yarından sonra anılarınız benim var olacağım birkaç yerden biri olacak.

Seni özleyeceğim, moy malen'kiy olen'. Hem de çok.

Bölüm 32

Misha

Viktor'un zırhlı bir G-Wagon'dan inişini izlerken Alek, "Boku yedik," diyor.

"Evet," diye onaylıyor Armani.

Bratva'nın başı takım elbisesinin ceketini düzeltiyor ve ön kapıya doğru adım atmadan önce etrafına bir göz atıyor.

Tiana'yı arayıp onu sevdiğimi söylemeliydim.

"Boku yedik," diyor Alek yine, ama bu kez sözlerine endişe karışıyor.

"Viktor'la konuşmama izin verin. Suçu ben üstleneceğim," diyorum, arkadaşlarımı bu işin dışında tutmak istiyorum. Odamda saklanamadığım için, "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanıyorum.

Odadan çıkarken kendimi idam mahkumu gibi hissediyorum.

İşte bu kadar.

Dakikaların kalması böyle hissettiriyor.

Dünyanın rengi soluyor ve gölgeler içeri süzülürken ışık azalıyor - sanki ölüm çoktan bana ulaşmış gibi.

Müdür Koslov'un ofisinin bulunduğu koridora döndüğümüzde durup Armani ve Alek'e bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

Armani gözlerini benden ayırmazken Alek başını sallıyor.

"Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeşler olduğunuz için teşekkür ederim." "Kapa çeneni," diye tısladı Alek sıkılmış dişlerinin arasından, üzüntü

özellikleri. "Bugün ölmeyeceksin."

"Armani, gerekirse onu ofisten dışarı çıkar," diye mırıldandıktan sonra ölüm odama doğru yürüyorum.

Odaya girdiğimde, hemen arkamda Armani ve Alek'in sesini duyuyorum. Gözlerim Müdür Koslov'un masasının yanında duran ve sırtı bize dönük olan Viktor'a kilitleniyor.

Derin bir nefes alıyor ve iç çekerek yüzünü bize dönüyor. Uzun bir süre öylece bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Hamile karımı terk etmek zorunda kaldım çünkü sen benim emirlerime karşı gelmeye karar verdin."

Hareket etmiyorum. Başımı sallamıyorum ve kesinlikle bir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

Viktor silahını takım elbise pantolonunun arkasına sıkıştırdığı yerden çıkarır. "Tanrım, üçünüz için büyük umutlarım vardı."

Seni seviyorum, Aurora.

Viktor yere bakıyor ve ben de onu düşünürken izliyorum, sonra da "Abigail Sartori için olan kurşunu kim yiyecek?" diyor.

Ben tepki veremediğim Alek öne çıktı. "Yapacağım."

Alek'in kolunu tutup onu geri çektim. "Hayır! Yapacağım."

Alek'in dudakları ayrılırken, Armani onu sıkıca kavrar ve kapıya doğru gürleşmeye başlar.

Kelimeleri ısırarak söylerken gözlerimi Viktor'dan ayırmıyorum.

"Kurşunu ben yiyeceğim." "Alacaksın lan!" Alek, Armani'ye karşı savaşıırken bağılıyor.

Viktor'un yüz ifadesi kararırken, "Yeter! Üçünüz de dizlerinizin üzerine çökün."

Armani isteksizce itaat ediyor ve kardeşlerim yanımda diz çöktüğünde, aklım onları kurtarmak için bir yol bulamıyor.

Viktor Alek'e uyarıcı bir bakış atar. "Sessiz ol." Bir an hepimize baktı, sonra gözleri benim üzerimde durdu. "Sana kutsamamı verdim ve sen de karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

Sessiz kaldığında, ya şimdi ya hiç diye düşündüm. "Tüm sorumluluğu üstleniyorum Bay Vetrov. Emirlerinize itaatsizlik etmek gibi bir niyetim yoktu. Hepimize ateş ediyorlardı ve biz de karşılık verdik. Ama suç benim üzerimde. Cezamı çekeceğim."

Ağır bir nefes verir ve kolunu kaldırarak silahının namlusunu Alek'e doğrultur.

Şok dalgaları üzerimde dalgalanıyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "O bendim. Cezalandır beni."

Viktor'un gözleri bana kaydı, sonra "Seni cezalandırıyorum" dedi.

Silah sesi şimdiye kadar duyduğum en gürültülü şeydi. Alek geriye düşüyor ve ben göğsümün en karanlık yerinden gelen mutlak bir yıkım kükremesi duyuyorum.

Vücudum kendiliğinden tepki veriyor, zihnim az önce ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiş durumda. Alek'in omuzlarından tutup onu kendime doğru çektim.

Hayır, hayır, hayır.

Bana bir kardeşten daha yakın olan adamla gözlerimi kilitliyorum ve hissettiklerimi anlatacak hiçbir kelime bulamıyorum.

"Tüh," diye alay eder Viktor. "Iskaladım."

Sözcükler hemen algılanmıyor ama sonra Alek "Ben iyiyim" diye mırıldanıyor.

Ellerimden kurtuluyor ve sol omzuna bulaşan kanı görüyorum.

O ölmedi.

"Bu bir uyarı olsun. Bir dahaki sefere bu kadar merhametli olmayacağım," diyor Viktor silahını takım elbise pantolonunun kemerine geri sokarken.

Alek yaşıyor.

Viktor'a bakmak için başımı çevirdiğimde beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Bize doğru yürüdü ve "Kalkın" dedi.

Göz göze gelene kadar boyum uzuyor, sonra diyor ki, "Caruso ve ortağına boyun eğdir ya da kafalarına bir kurşun sık. Ancak o zaman yaşadığın bu geçici delilik anını affedeceğim. Eğer adamların teslim olmasını sağlarsan, ateşkesin sürmesi için Aurora D'Angelo ile evleneceksin. Üç ayın var. Eğer süreye uymazsanız, Aurora ve siz bunu hayatlarınızla ödersiniz. Anladınız mı?"

"Evet, efendim." Yavaş bir nefes aldım. "Merhametiniz için teşekkür ederim."

Viktor kolunu kaldırıyor, parmakları boynumun kenarına dolanıyor. Yüzünde bir duygu parıltısı var. "Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, Mikhail. Canını almak zorunda bırakma beni. Bu bana hiç keyif vermiyor."

Başımı sallıyorum, hepimiz bir gün daha yaşayabildiğimiz için şükrediyorum. "Yapmayacağım, efendim. İş halledeceğim."

Başını sallıyor, sonra ofisten çıkmadan önce omzumu okşuyor.

Alek ve Armani'ye doğru dönüyorum, sonra hep birlikte hareket edip birbirimize tutunuyoruz.

"Tanrım, bir daha böyle bir şey y a ş a m a k zorunda kalırsam kalp krizinden öleceğim," diye mırıldanıyor Armani, sözlerini saf bir rahatlama kaplıyor.

"İş halledeceğim," diye söz veriyorum.

"Çocuklar," diye kıkırdar Alek. "Biraz kanamam var."

"Kahretsin." İlk geri çekilen Armani oldu. "Seni revire götürelim."

Ofisten çıkarken dedim ki, "Ben sadece

Aurora Viktor'la karşılaşmaz."

Alek, "İşin bittiğinde bana temiz bir gömlek getir," diye soruyor.

Başımı sallayarak arkadaşlarımdan ayrılıyor ve koridorda koşmaya başlıyorum. Merdivenlerin dibine vardığımda Aurora merdivenlerden iniyordu.

"Süitimize geri dönün," diyorum, sesim gerginlikten kısılmıştı.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden? Öğle yemeği için Abbie'yle

buluşacağım." Gözleri sola kayıyor, sonra yüzündeki tüm kan çekiliyor. "Oh,

İsa."

Aurora merdivenlerin yarısında donup kaldığında başım sağıma kayıyor ve Viktor'un ona baktığını görüyorum.

Bir adım daha yaklaştı. "Demek en iyi askerlerimden birinin bana itaatsizlik etmesine neden olan kadın bu."

Bu bir soru değil. Aurora hakkında her şeyi biliyor, kan grubuna kadar.

Aurora merdivenlerin geri kalanını koşarak inerken kalbim ayaklarımın dibine düşüyor. Kolum dışarı fırlıyor ve onu yakalayıp göğsüme doğru çekiyorum.

"Bekle," diyor, sesi dehşet içinde. "Onunla konuşmama izin ver." Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Süitine git."

Viktor, "Bırak kadın benimle konuşsun, Mikhail," diye emretti.

İsa.

Onu bırakmıyorum, onun yerine kolunu daha sıkı kavriyorum. Bana güven verici bir bakış attıktan sonra gözlerini Viktor'a çeviriyor. "Sadece bizi kutsadığınız için teşekkür etmek istiyorum."

Viktor birkaç adım öne çıkar ve başını eğerek sorar: "Kutsamamın bir bedeli var Bayan D'Angelo. Babanız ya boyun eğecek ya da ölecek."

Başını sallarken kaşları birbirine çarpıyor. "Anlıyorum."

"Eğer önümüzdeki üç ay içinde ikisi de olmazsa, senin ve Mikhail'in canını alırım. İkinci bir şans olmayacak."

Aurora elimi tuttuğunda nefesi kesiliyor. Kelimeleri işlerken bir an için gözlerini kırptırıyor.

"Merak ediyorum, Bayan D'Angelo. Mikhail'in kafasına silah dayasaydım kimi seçerdiniz?"

Cevap verirken tereddüt etmiyor, "Misha'yı seçiyorum." Sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor. "Her zaman Misha'yı seçeceğim."

Viktor'un ağızının kenarı kalkıyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Şatonun ön kapısına doğru döndü, sonra durakladı. "Düğününüzü dört gözle bekliyorum."

Viktor kapıdan çıktığında Aurora bana bakıyor. "Düğün mü?"

Derin bir nefes vererek onu kucağıma çekiyorum ve sıkıca göğsüme bastırıyorum. "Evet, çünkü saldırıdan bu yana çok şey oldu."

"Bu yüzden mi bu kadar endişeliydin? Viktor bugün geliyor diye mi?"

Kokusunu içime çekerken başımı sallıyorum. "Evet, ama bunu sonra konuşuruz. Alek için temiz bir gömlek bulmam gerek. Viktor onu vurdu."

Aurora geri çekiliyor, kaşlarını çatarak bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne?"

"Sadece Alek'i kontrol etmem gerekiyor, sonra sana her şeyi anlatacağım." "Ah...tamam."

Merdivenlere doğru bir adım attığımda Aurora elimi tutuyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Abbie'yle buluşmaya gidiyordun," diye hatırlatıyorum ona.

"O anlamak Eğer I Yapma. katılmak onu için Brunch. Sen daha önemli."

Onun sözleri, son yirmi dört saattir s ı k ı n t ı d a n k ı v r a n a n kalbim için yatıştırıcı bir merhem görevi görüyor.

Diğer elimi kaldırarak çenesinden tutuyorum ve onu cehennem gibi öpüyorum.

Bu kadını sevmek için bir şansım daha var.

Tanrı'ya ve kutsal olan her şeye şükürler olsun.

Bölüm 33

Aurora

Alek için bir gömlek aldıktan sonra revire gidiyoruz.

Tam biz koridora dönerken Abbie yemekhaneden çıkıyor ve bize yetişmek için acele ediyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Alek'e temiz bir gömlek götürüyoruz," diye açıklıyorum.

"Omzundan vuruldu," diyor Misha, gözleri kızgın bir bakışla Abbie'ye kayıyor. "Senin için kurşun yedi."

Başımı Misha'ya çeviriyorum, ağzım açık kalıyor.

"Ne yaptı? Neden?" Abbie'nin nefesi kesilir, yüzünde benzer bir şok ifadesi vardır.

Revirin kapısına vardığımızda Misha şöyle diyor: "Dün ölmen gerekiyordu ve biz bunu durdurduk. Birimizin senin için olan kurşunu alması gerekiyordu ve o kişi Alek'ti."

"Tanrım," diye nefes alıyor revire dalmadan önce.

"Çekin şunu gözümün önünden," diye bağırdığını duyuyorum Alek'in. Abbie'nin peşinden koşuyoruz ama artık çok geç.

Bir doktor kolundaki kurşunu çıkarırken Alek bir yatağın kenarında oturuyor. Kanını görmek midemi bulandırıyor.

"Abbie," diye sesleniyorum ama kollarını Alek'in boynuna doluyor ve ona sarılıyor.

"Çok özür dilerim," diye ağlıyor. "Teşekkür ederim."

Alek gözlerini kapatır ve tıslarken sesi alçak ve tehlikelidir, "Çekil üstümden."

Alek'in bir itişiyile Abbie geriye doğru sendeler.

Kadının gözlerinin içine bakar ve homurdanır: "Misha için kurşunu ben yedim. Elime geçen ilk fırsatta seni kendim vuracağım. Sen hepimiz için lanet bir tehlikesin."

"Alek," diye fısıldıyorum, gözlerindeki nefretten korkarak. "Abbie, gitsen iyi olur," diye emrediyor Misha.

Endişe ve suçluluk duygusu arkadaşımın yüz hatlarını gerginleştiriyor ve bir an tereddüt ediyor. "Benim yüzümden vuruldun ve bunun olmasına gerçekten çok üzıldüm." Sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor. Başını sallıyor, yüz hatları içinde bulunduğumuz acımasız durumdan dolayı parçalanıyor. "I..." Başını tekrar sallar, sonra Alek'le göz göze gelir. "Bunların hiçbirini ben istemedim. Babamın yaptıklarından ya da yapmadıklarından sorumlu tutulmaktan nefret ediyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve ben de ona doğru yürüyorum. Alek'e yalvaran bir bakış atarken kolumu Abbie'ye doluyorum. "Canımı almaya karar verdiğinde bunu hemen yap. Bunun geldiğini görmek istemiyorum."

"Sizi öldürmeyecek," diyor Armani öne çıkarken. "Sadece düşüncelerimizi toparlamamız için bize biraz zaman ver. Zor birkaç saat geçirdik."

Abbie başını sallıyor ve arkasını döndüğünde Misha'ya bakıyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ona başını sallar. "Biliyorum. Her şeyle ben ilgileneceğim."

Yanına gittim ve ona sarıldım. "Daha sonra vaktin olduğunda konuşabiliriz."

Seni biraz yalnız bırakacağım."

"Senden boşluk istemiyorum," diye mırıldanıyor. "İyi olacağım, Ra-Ra," diyor Abbie. "Kal."

Abbie revirden çıkarken içim parçalanıyor ama Misha'nın yanında durmak zorundayım.

Geçtiğimiz hafta içinde bir yerlerde, hayatımdaki en önemli kişi haline geldi. Artık önceliğim o.

Misha bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor. Başımın tepesine bir öpücük konduruyor, sonra kokumdan derin bir nefes alırken hareketsiz kalıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Ona yaklaşırken başımı sallıyorum, sonra doktor dikiş atarken Alek'e bakıyorum. İrkilmiyor bile, yüzünde sadece öfke var.

"İyi misin, Alek?" Sözlerimi onun için endişelenerek soruyorum.

Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes almadan önce gözleri bana kayıyor. "Ben iyi olacağım."

Hayır, değil.

Misha'dan uzaklaşarak yatağa doğru yürüyorum ve Alek'in yanına oturuyorum.

Duygular boğazıma düğümleniyor ve ona bakmak için başımı çevirdiğimde gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Alek gözlerimle buluşmadan önce derin bir nefes alıyor.

Tüm kalbimle, "Misha için önemlisin, bu da benim için önemli olduğun anlamına geliyor," diyorum. Risk alarak elimi onun kalçasında duran elinin üzerine koyuyorum. "Seni önemsiyorum ve Misha'ya sıkılması gereken kurşunu attığın için sana çok minnettarım."

Alek elini benimkinden çekerken rahatsız görünüyor. "Misha için ölürüm. Bu bir sır değil."

Yataktan kayarken, ağzımın kenarı hüzünlü bir gülümsemeyle kalkıyor. "Sadece sana ne olacağını da önemsemiğimi bilmeni istedim."

Misha elimi tutuyor ve beni tekrar yanına çekiyor. "Alek duygusal anlar yaşamıyor."

Misha için dünyalara bedel olan adama bakıyorum ve ona ne korkunç bir şey olduğunu merak ediyorum.

Alek, "Teşekkürler Aurora." diyerek beni şaşırttı. Doktor yarasını sarmayı bitirir bitirmez ayağa kalktı. İç çekerek, "Arkadaşını öldürmeyeceğim," diye mırıldandı. Bir adım atıyor ve ekliyor: "Tabii beni sinir etmeye devam etmezse. O zaman tüm bahisler kapanır."

"Onunla konuşacağım," diye söz veriyorum.

Misha'nın gözleri arkadaşını tarıyor. "İyi olacak mısın, yoksa kışına bebek bakıcılığı mı yapmam gerekiyor?"

"Siktir git," diye kıkırdar Alek. "Yiyecek bir şeyler alacağım, sonra da yarın sabaha kadar uyuyacağım."

Armani, "Ben onunla kalacağım," diyor. "Aurora ile biraz zaman geçir. İkinizin konuşacak çok şeyi var."

Revirden çıkıyoruz ve Armani ile Alek'in yemek salonuna yöneldiği yerde, kalenin yan çıkışlarından birine doğru yürümeye devam ediyoruz.

Ancak şelaleye giden yolun yakınındaki bir banka ulaştığımızda Misha duruyor. Yanıma oturmadan önce oturmam için eliyle işaret ediyor.

Derin bir nefes alarak bedenimi ona doğru çeviriyorum ve sabırla konuşmaya başlamasını bekliyorum.

"Abbie'ye yapılan saldırıyı durdurduğumuzda Viktor'un emrine itaatsizlik ettik." Misha öne doğru eğilip kollarını kalçalarına dayıyor. İnançsızlıkla başını sallıyor. "Cezası ölüm."

Farkına vardığım şey kanımı dondururken birkaç kez göz kırpmıyorum. "Ama... böyle bir şey olmayacak, değil mi? Değil mi?"

Yavaşça başını sallar. "Viktor bize merhamet gösterdi. Beni cezalandırmak için Alek'i vurdu." "Düşündüm de... Abbie için değil miydi?"

"Hayır, birimizin kurşunu yemesi gerekiyordu ve Viktor bana zarar vereceğini bildiği için Alek'i seçti." Misha bana bakmak için başını çeviriyor. "Ama o zamana kadar

O an öleceğimi sandım. Aklımda hiç şüphe yoktu."

Tüm parçalar yerine otururken keskin bir nefes alıyorum. Bu yüzden Misha dün çok farklıydı. Bana veda ediyordu.

Tanrım.

Kendimi ona doğru fırlatmadan önce bir nefes daha çekiyorum. Onu öyle sıkı tutuyorum ki, olabilecekler için kalbim parçalanıyor.

Misha'yı neredeyse kaybediyordum.

"Neden bana söylemedin?" Fısıldadım.

"İş bitene kadar endişelenmeni istemedim." Beni kucağına çekti, kolları etrafımda çelik bantlar oluşturdu. "Sadece zamanım dolmadan önce seni elimden geldiğince çok sevmek istedim."

Yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum, avuçlarımla çenesini çerçeveliyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum. Ona duyduğum koşulsuz sevginin her zerresiyle onu öpüyorum. Bu çaresiz ve duygusal bir öpücük ve aramızdaki bu anda bir şeyler yerine oturuyor. Bir milyon erkeğin gücünü, binlerce yıldızın parlaklığını ve en derin okyanusun derinliğini taşıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum ve gözlerinin derinliklerine bakarak, "Seni seçiyorum, Misha," diyorum.

Yüz hatları gerginleşiyor. "Seni seçiyorum, Aurora." Şefkatle saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ölümle yüzleştüğimde, sadece seni düşündüm." Başını sallıyor. "Seni kaybedemem, bu yüzden kendini en kötüsüne hazırlamanı istiyorum. Eğer baban boyun eğmezse, onu öldüreceğim çünkü eğer boyun eğmezsem, bu senin ölmen anlamına gelir ve bu olamaz."

Babamın öleceğini düşünmek ne kadar acı verse de, dünyamızın bu şekilde işlediğini de anlıyorum. Babam, Bratva ve İtalyan mafyasına meydan okuyarak hepimizin hayatını riske attığını biliyor.

Umarım babam bratva ile barışır ve mutlu bir son olur, ancak bunun gerçekleşme ihtimali pek iyi görünmüyor.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca fısıldıyorum: "Bizim için en iyi olanı yapacağına güveniyorum." Şansımı deneyerek, "En kötüsü olursa, Abbie'yi korumamızın bir yolu var mı?" diye soruyorum.

Misha başını sallıyor ve kalbim rahatlıyor.

"Babasını da ortadan kaldırmak zorundayım. Eğer iş o noktaya gelirse, bratva'ya boyun eğmek zorunda kalacak. Viktor o zaman vuruşu iptal edecek."

"Tanrıya şükür," diyorum, neredeyse başım dönecekmiş gibi hissederek.

"Bunu atlatacağız," diye söz veriyor Misha. "Sonra evlenmek zorundayız."

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve ben itiraz etmeyince başını eğiyor. "Benimle evlenmeyi kabul ediyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Geleceğimde görücü usulü bir evlilik olduğunu hep biliyordum. Seni kocam olarak alıyorum. Bu benim için bir kazanç." Aklıma bir fikir geldi ve hemen "Senin için sorun olur mu?" diye sordum.

Misha bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Bir ayı ormana sığar mı?"

Benden kahkahalar yükseliyor. "Kahretsin, çok romantiksin. Benim zavallı baygın kalbim."

Göğsüne yapışana kadar beni kendine çekiyor, sonra çenemi kavırıyor ve ağzıma sert bir öpücük konduruyor. Gözlerini gözlerime dikerek, "Elimde olsa bugün seninle evlenirdim. Seni karım olarak istiyorum Aurora."

Etrafımızda kopan fırtınada bir anlık mutluluk buluyoruz ve bu bana önümüzde uzananlarla yüzleşmek için güç veriyor.

Bölüm 34

Misha

Bu haftaki antrenman çok yorucuydu. Yine birbirimize işkence etmek zorunda kaldık, bu sefer sıcak ütülerle.

Aurora'yı kontrol etmeden önce duş almak için odama doğru yürürken yan tarafım alev alev yanıyor.

Kadınımın çok gurur duyuyorum. Dün 30 dakika boyunca kafesinde kalabildi. *Kendi başına*. Küçük alan korkusunu yeneceğinden eminim.

Tam kapıma ulaştığımda, "Beni bekle." diye seslendiğini duydum.

Anahtar kartımı kilide okutuyorum ve kapıyı açarak onun içeri dalmasını bekliyorum, ardından ben de içeri giriyorum.

Aurora kendini göğsüme atıyor ve kollarını belime doluyor.

İrkildiğim anda, geri çekiliyor. "Neden irkildin?"

"Bugün işkence dersi aldık." Banyoya yönelmeden önce onun dehşete düşmüş yüz ifadesine kıkırdıyorum. "Sadece duş almak istiyorum, sonra yiyecek bir şeyler alabiliriz."

"İşkence derslerin mi var?" diye şaşkınlıkla bakıyor ve peşimden geliyor. "Ne tür işkence dersleri? Yaralandın mı?"

Tekrar kıkırdıyorum çünkü benim için endişelenmesi çok tatlı. "Ben iyiyim. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Kaşları birbirine çatıldı. "Üstesinden gelip gelemeyeceğini sormadım."

Gömleği boynumun arkasından tutuyorum ve kumaşı başımın üzerine çektiğimde Aurora'nın nefesi kesiliyor.

"Misha!"

"Ben iyiyim, *moy malen'kiy olen'*."

Yanağımdaki yanık izini incelemeye gelirken, "Benim küçük geyiğim olma," diye tersliyor. "Revire gittin mi?"

Çenesinden tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Dur. İyiyim dedim ya."

Kendini kaybetmeden önce derin bir nefes alır. "Şunu söylemeyi kes! Yemin ederim Misha, bana bir kez daha iyi olduğunu söylersen... Ne yapacağımı bilmiyorum ama bundan hoşlanmayacaksın."

İçimden kahkahalar patlıyor ve saçlarını karıştırıyorum. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Gözlerini bana dikeyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve kargo pantolonumu tutuyor.

Fermuarı indirirken ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunun bir tehdit olması gerekiyorsa, işe yaramıyor," diye mırıldanıyorum, ses tonum eğleniyor.

Aletimi çıkarıyor ve ben çelik gibi sertleşene kadar şaftımı aşağı yukarı okşamaya başlıyor. Gözlerinde cüretkâr bir ışıqla dudakları etrafımda kapanıyor ve beni o kadar derin emiyor ki bacaklarım neredeyse kopacak.

Bir elimle tezgâhı tutuyorum, diğer elimle de saçlarını yumrukluyorum. "Khristos, *Krasivaya*," diye inliyorum. "Beni her gün tehdit edebilirsin."

Aurora beni sanki eriyen bir dondurmamışım gibi yalayıp emiyor. Taşaklarım yaklaşan orgazmımla sıkılaştığında, ıslak bir patlamayla sikimi serbest bırakıyor.

Ayağa kalkıp başparmağıyla alt dudağını sildi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Eğer gelmek istiyorsan, bana şu lanet işkence derslerinden ve revire gidip gitmediğinden bahsedeceksin."

Bir an için bu kadar sinsi olmasına şaşıyorum, sonra dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "İşkence dersleri bizi düşman tarafından ele geçirilirse konuşmayalım diye hazırlıyor. Revire gitmeme gerek yok çünkü yanık daha önce hissetmediğim bir şey değil." Onu ensesinden tutarak homurdandım, "Ve merak ediyorsan söyleyeyim, artık iyi değilim. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve sikimi yala."

Çenesini kaldırıyor ve dili dışarı fırlayıp boynumu yalıyor. "Gelmek ister misin bebeğim?"

Aman Tanrım.

"Hem de çok kötü."

"İşkenceyle başa çıkabileceğini düşünmüştüm," diye alay ediyor parmakları çaresiz sikimin etrafını sararken. Beni bir kez okşuyor, kirpikleri baştan çıkarıcı bir siren gibi görünene kadar gözlerinin üzerine iniyor.

Lanet olsun, şu an çok ateşli.

Ağrıyan ereksiyonum onun avucunda seğiriyor.

Benim tepkim Aurora'ya cesaret verdi ve "Bu kimin siki?" diye mırıldanmasına neden oldu.

Hayatımı sikeyim. Bana böyle işkence etmeye devam ederse, onun yardımını olsa da olmasa da boşalacağım.

"Senin," diye homurdanıyorum. Bir elimi kaldırarak gömleğini tuttum ve yukarı çektim.

Beni bırakmaya zorlandı, bu da sikimin hiç hoşuna gitmedi.

Onu soyduktan sonra elimi kalçalarının arasına daldırıyorum. "Kısasa kısas, *moy malen'kiy olen'*." Klitorisine fiske vuruyorum ve göz bebeklerinin ihtiyaçla büyümesini izliyorum.

Aurora kendini bana doğru attı. Elleri boynumun yanlarını kavırıyor ve ağzı aceleyle benimkine çarpıyor.

Bir kolumu beline dolayarak onu ayağa kaldırdım ve yatağıma taşıdım.

Onu bırakarak öpücüğü kesiyorum ve kollarını boynumdan çekiyorum. Yatağa oturuyorum ve yatak başlığına yaslanana kadar geri çekiliyorum, sonra "Başladığın işi bitir, *Krasivaya*." diyorum.

Aurora yatağa sürünüyor ve seksi kışını bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

Parmakları ağlayan sikimin etrafını tekrar sarıyor ve bir kez pompalıyor, sonra mırıldanıyor. *Lanet olası mırıldanıyor*.

"Erkeğimin büyük, sert sikinin üzerinde ağzıma ihtiyacı var mı?"
Eğiliyor

Öne doğru uzanıyor ve beni baştan aşağı yalıyor. "Seni öğüreceğ kadar derin emmemi ister misin?"

"*Khristos, da*," diye homurdanıyorum, işkence o kadar iyi geliyor ki, durmasını istemiyorum.

"Nefes alamadığım için gözlerimin sulanmasını mı istiyorsun?"

Ellerim saçlarını buluyor, ipeksi telleri yumrukluyor. "Edepsiz konuşmana bayılıyorum."

Aletimin hassas başına üflüyor, sonra yumruğunun etrafımda sarılı olduğu yere bir damla ön sperm damlamasını izliyor. Dili dışarı fırlıyor ve mırıldanmadan önce damlayı yakalıyor, "Hmm. Çok güzel."

Dudakları sikimin etrafına yaklaşırken nefesimi tutuyorum ama tekrar durmadan önce sadece başını emiyor.

"Bebeğim," diye inliyor gözleri bana kayarken, "çok ıslak ve muhtacım. Sikimi bırakarak diz çökme pozisyonuna geçiyor ve elini bacaklarının arasına sokuyor.

Amını okşayışını izlerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Diğer eli göğsünü sıkmadan önce omzunun üzerinden geçiyor. "Edepsiz kız," diye mırıldanıyorum, önümde beliren erotik görüntüden etkilenmiş bir halde

gözlerim. "Ne kadar açgözlü bir *kiska*."

"Amının onun sikine ihtiyacı var." Sesi baştan çıkarıcı ve boğuk ve beni çılgına çeviriyor.

Aurora ileri doğru hareket ediyor ve üzerime oturuyor, sonra amını şaftımda yukarı ve aşağı kaydırıyor. Ellerini saçlarının arasına sokup bana göğüslerinin harika bir görüntüsünü verirken tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor.

Kolum dışarı fırlıyor ve onu sararak göğsüme doğru çekiyorum, böylece göğüsleri aramızda sıkışıyor.

Diğer elimi kullanarak kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve "Becer beni Aurora" diye emrediyorum.

İçine gömülene kadar aşağı doğru iterken bana yaramaz bir gülümseme veriyor. Başını eğiyor ve alt dudağını ısırtıyor ve istediğim gibi sikimin üzerinde zıplamak yerine bana sürtünüyor.

"Siktir. Ben," diye kelimeleri ısırtarak çıkarıyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, sonra mırıldanıyor, "Hayır." Dudaklarını dudaklarıma o kadar yaklaştırıyor ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Beni böyle kızdırdığın için amımı cezalandıracak mısın?"

Tek bir hareketle, onu sırt üstü çevirmeden önce içinden çıkıyorum. Kalçalarını iyice açıyorum ve klitorisine istediğimden daha sert bir tokat atıyorum.

Aurora'nın sırtı yataktan kalkıyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Oh, Tanrım. Evet."

Amını tekrar tokatlıyorum ve zevk dolu bir inilti çıkardığında kanım sikime hücum ediyor.

Bir elimi omzunun yanına koyarak, yüzünü görebilmek için ona doğru eğiliyorum. "*Moya kiska* sertlikten hoşlanır mı?"

"Evet. Kötü bir çocuk olduğum için beni cezalandır" diye itiraf ederken gözleri ihtiyaçla yanıyor. kızım."

Tanrım, bu ıslak bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi.

Bacaklarının arasına tekrar tekrar tokat atıyorum ve ışık hızıyla çözülmesini izliyorum.

Sadece çığlıkları havayı doldurduğunda ve vücudu kasıldığında duruyorum. Klitorisini ovarken dokunuşum yumuşak ve şefkatli, böylece zevkini çıkarabilir.

Sikim acı verici bir şekilde sertleşti, ama ne yapacağını görmek için onun yüksekte inmesini bekliyorum.

Nefesini toplar toplamaz beni sırtüstü yatırıyor ve ağzını sikimin etrafına kapatıyor. Beni o kadar sert emiyor ki, tüm vücudumun titrediğini hissediyorum ve bu benden bir inilti koparıyor.

"Dişlerini kullan," diye homurdanıyorum, saçlarını yumruğumun etrafına sarıyorum, böylece ağzıyla beni becermesini izlerken saç telleri görüşümü engellemiyor.

Aurora dişlerini şaftımın üzerinde gezdirirken başı aşağı yukarı sallanıyor, sonra da öğürene kadar beni içine alıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve o öğürmeye devam ederken, ben de gözlerinin sulanmaya başlamasını izliyorum.

"Nefesini tut," diye emrediyorum.

Burnundan nefes alıyor, sonra boğazına sokuyorum. Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve taşaklarını geriliyor. Kendimi tekrar boğazına doğru zorluyorum ve elleri kalçalarımı kavırıyor, tırnakları tenime batıyor.

Üçüncü itişte tekrar boğuluyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Zevk vahşi bir kasırğa gibi içimden geçiyor ve hareketlerimi kontrol edemeyerek ağzına doğru sertçe itmeye devam ediyorum, pelvisim şişmiş dudaklarına çarpıyor.

Tırnaklarının derimi parçaladığını hissediyorum ama benden uzaklaşmıyor, ona verdiğim her damla spermi yutuyor.

Orgazm o kadar şiddetli ki görüşüm kararıyor ve nefes alamıyorum. Göğsümden gürleyen bir ses çıkmadan önce birkaç kez sarsılıyorum ve ancak o zaman Aurora'yı hala yumruğuma sıkıca sarılmış olan saçlarından geri çekebiliyorum.

Erotik bir şaşkınlık içinde onu sırt üstü yatırdım ve amına girdim. Orgazm beni daha da sertleştirmekten başka bir şey yapmadı, ki bu daha önce hiç olmamıştı.

Saf mutluluk dalgaları neredeyse bilincimi kaybetmeme neden olana kadar onu sertçe beceriyorum. Aurora'nın boşalırken etrafımda kenetlendiğini hissediyorum ve zevk etrafımızdaki her şeyi yok ederken, nefesimi yakalamak için mücadele ederek onun üstüne yığılıyorum.

"Lanet olsun." Açgözlü nefesler alıyorum. "İyi misin?" "Uh."

Nefes nefese. "Huh."

Şaşkın bir kıkırdamayla, "Bu da nereden çıktı?" diye soruyorum.

Omuz silkmeden önce bana sırtıyor. "Çünkü sen beni bozdun."

Bölüm 35

Aurora

Misha'ya son bir öpücük verdikten sonra isteksizce

kollarından çekiliyorum. "Yarın görüşürüz, bebeğim."

Başını sallarken derin bir nefes alıyor. "Canlı konumunuzu bana gönderin ve Abbie'nin tatil evine ulaştığınızda bana mesaj atın."

"Yapacağım."

Misha'ya gülümseyerek merdivenlerden Abbie'nin muhafızlarımızın başı Elio ile birlikte beklediği yere iniyorum.

"Merhaba Elio," diye selamlıyorum onu.

Bana başını salladı. "Sizi görmek güzel, Bayan D'Angelo."

Zırlı cıpin arka koltuğuna tırmanıyoruz ve korumaların binmesini bekliyoruz.

"Hazır mısınız?" Elio sürücü koltuğundan soruyor. "Evet," diye yanıtlıyor Abbie.

Geçen Cumartesi dışarı çıktığımızda olanlardan sonra bu hafta sonu için gerçekten heyecanlı değilim. Ama ailemle iptal etmek ve annemin doğum günü partisini kaçırmak bir seçenek değil.

Abbie endişeli ruh halimi anlıyor ve elimi sıkıyor. "Yanımızda bir ordu var." Bana güven verici bir gülümseme verdi.

Derin bir nefes alıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Haklısın." Çantamdan telefonumu çıkarırken Misha'dan gelen bir mesaj görüyorum ve hemen açıyorum.

Hala canlı konumunu bekliyorum. Eğer beş dakika içinde b u l a m a z s a m , arabaya atlayıp o seksi kıcını avlayacağım. Bu da ne?

Sana atacağım şaplak hiç eğlenceli olmayacak.

Kıkırdayarak ona canlı konumu gönderiyorum, böylece adam endişelenmeyi bırakacak, sonra bir mesaj yazıyorum.

Sözler. Sözler. Beni orgazmla tehdit etme.

Mesajı hemen okuyor ve bir saniye sonra telefonum titremeye başlıyor.

"Hey," diye cevaplıyorum telefonu yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Elbette," diye mırıldandı. "Benden uzak kalmandan hoşlanmıyorum." "Bu ilk kez oluyor" derken sesimde alaycı bir ton var. "Ve umarım son olur."

Sanki cipi dolu vuruyormuş gibi bir ses duyuyorum ve bir şey cama çarptığında çığlık atıyorum.

"Ne oldu?" Misha talep ediyor.

"Ben-" Cevabım Elio'nun "Koltukların arkasına geçin" diye bağırmasıyla kesildi.

"Ne oluyor lan?" Koltukların arasından hızla aşağı kayarken Misha kulağıma kükrüyor.

Bu kez cip bir kurşun yağmuruna daha tutulduğunda, "Bu bir saldırı!" diye bağıriyorum.

Tanrım, yine mi?

Abbie çaresiz bir çığlık atarken başını kapatır.

Misha'nın ses tonu aldatıcı bir şekilde sakin, "Aurora, beni dinle. Benim için cesur olmalısın. Pencereden dışarı bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Tanrım," diye inliyorum boynumu uzatıp dışarıya bakarken, sonra saçmalıyorum, "Siyah SUV'ler. Plakaları yok." Ateş edenlerden birine bakarken duraklıyorum. "Asyalı erkek."

Elio diğer arabaların etrafından dolanıp saldırganları atlatmaya çalışırken bize tekrar ateş ediliyor.

"Bratva değil," diyor ölümcül bir kesinlikle. "Aramayı sonlandırma. Telefonunuzu cebinize ya da gömleğinize koyun. Cihazı mümkün olduğunca uzun süre şerefsizlerden saklamaya çalış ki neler olduğunu duyabileyim," diye emrediyor Misha, sonra da "Alek, Armani, size ihtiyacım var!" diye bağırıyor.

"Misha," diye inliyorum cip tekrar savrulurken. "Korkuyorum."

"Biliyorum, *krasivaya*, ama sen güçlü bir kadınsın. Eğitimi unutma. Savaşmadan yıkılma."

Eğitimimin bana bir faydası olacağından şüphe etsem de deli gibi başımı sallıyorum.

Bir şey bize çarptığında SUV titriyor ve yalpalıyor ve ben "Seni seviyorum!" diye bağırıyorum.

"Sakin ol ve odaklan," diye bağırıyor Misha. "Senin için geliyorum. Telefonu sakla. Şimdi!"

Cihazı göğüslerimin arasına sokuyorum, sonra Abbie'nin elini tutuyorum. Cipin arkasına sert bir çarpma olmadan önce gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor. Araç kötü bir şekilde savrulup takla atmadan önce bir saniyeliğine havaya kalkıyor.

Abbie kan donduran bir çığlık attı ve ben çatıya çarpıp karanlık bir dünyaya fırlatılırken eli benden koptu.

Başımı sallarken zihnim sersemlemiş bir halde.

Vücudumun her yeri ağrıyor ve gözlerimi zorla açarken bir inilti çıkarıyorum.

Ne oluyor be?

Başımı geriye atmadan önce kamerayla uğraşan bir adamı bir anlığına görebiliyorum ve tavana sabitlenmiş zincirlere bakıyorum.

Birinin Japonca ya da başka bir Asya dili olduğunu düşündüğüm bir dilde konuştuğunu duyuyorum. Kelimeler kısa ve öfkeli ve zihnimdeki sisin bir kısmını temizliyor.

Başımı geriye atıyorum ve adam tekrar gözümün önüne geliyor. Kendi dilinde bir şeyler bağıyor, sonra el çantamı ters çevirip içindekileri yere dökmesini izliyorum.

Birdenbire saldırı ve kaza anları gözümün önünden geçiyor ve vücuduma dehşetin buz gibi ürpertisini gönderiyor. Mücadele etmeye başladığımda kaçırıldığımın farkına varıyorum.

Bileklerimin etrafındaki bağlar derime batıyor ve benden bir inilti çıkarıyor.

Başımı kaldırıp zincire bağlı prangalara bakıyorum. Ayaklarım yere zar zor değıyor, omuzlarım ne kadar zamandır bu pozisyonda sıkışıp kaldığım için şimdiden ağrıyor.

Abbie!

Çılgınca etrafıma bakıyorum ama sadece çantamı parçalara ayırırken benden rahatsız olmamış gibi görünen adamı, bir kovayı ve çalışma tezgahına ya da rafa benzeyen bir şeyi görüyorum.

Gözlerim açıklığa doğru kayıyor ve bir tren görüyorum.

Bir tür tren tesisinde mi tutuluyorum?

Tam bunları düşünürken adamın gözleri bana kayıyor, sonra yaklaşıyor.

Topuklu ayakkabılarımı çekip çıkardığında, "Dokunma bana!" diye bağırdım.

Bacaklarımı okşarken ciddi bir şekilde mücadele etmeye başlıyorum ve herife diz çökmeye çalışıyorum. Zavallı girişimimden kaçıyor ve elleri kalçalarımaya yerleştğinde, derimin üzerinde sürünen milyonlarca ateş karıncası varmış gibi kıpırdanıyorum.

"Çek ellerini üzerimden," diye homurdanıyorum, panik damarlarımda dolaşıyor.

Onu durdurma çabalarım aldırmadan gömleğimi tutup yırtarak açtı.

Telefon.

Kahretsin.

Cihazı göğüslerimin arasından çıkarıp yere bırakıyor ve çizmesinin altında eziyor.

Misha.

Yerimi bildiğini ve beni kurtarmak için çoktan yola çıkmış olabileceğini bilmek içimde yoğun bir rahatlama dalgası yaratıyor.

Beni

bulacaktır.

Sakin ol.

Abbie nerede?

"Arkadaşım," diyorum adam kameraya doğru geri yürürken. "Nerede o?"

Elio ve diğer muhafızlara ne oldu?

"Hey," diye bağıryorum. "Arkadaşım ve beraber olduğum insanlar nerede?"

"Öldü," diye mırıldanarak konteynerin kenarına doğru yürüdü ve aşağıdaki çakıllara atladı.

Öldü.

Kelimenin on tonluk bir taş gibi oturması bir dakika sürüyor.

Abbie öldü mü?

Nefesim kesiliyor ve yüzüm anında parçalanıyor ama gözyaşı dökmüyorum. Gözyaşı dökemeyecek kadar şoktayım.

Hayır.

İçimden bir çığlık kopuyor ve deli bir kadın gibi zincirleri çekiştiriyorum.

Eğer o gitmiş olsaydı bunu hissederdim. Değil mi?

Abbie'nin başaramadığını kabullenemeyerek başımı çılgınca sallıyorum. "Hayır." Boğazım yoğun bir üzüntüyle geriliyor. "Hayır, o yaşıyor. Az önce

beni korkutmak için. O yaşıyor." Acı dolu bir nefes çekiyorum, keder içimi parçalayacakmış gibi hissedene kadar büyüyor ve kararıyor. "Ölmüş olsaydı bilirdim," diye inliyorum.

Ruh eşimin kaybı o kadar sert vuruyor ki, içimden yıkılmış bir çığlık koparıyor.

Onunla ilgili anılar zihnimde canlanıyor. Gülüşü. Şımarıklığı. Beni koşulsuz sevmesi.

Ra-Ra.

"Tanrım." Benden kuru bir hıçkırık kaçtı. "Hayır."

Üç adam konteynere tırmandığında aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum.

Soluk soluğa kaldım, göğsümü dolduran keder yüzünden patlamak üzereydim.

Be

n. Adamlardan biri kameraya doğru giderken, ikisi açıklığın yanında durur. Kalan kişi yaklaşıyor, gözleri bana kilitlenirken soğuk.

"Bayan D'Angelo, arkadaşınızı öldürdüğümü duyduunuz sanırım? Onun boğazını kesmekten büyük keyif aldım."

Başımı çılgınca sallıyorum. "Yalan söylüyorsun."

Omuz silkiyor, sonra bana uzun uzun ve sertçe bakıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye bağıriyorum, Abbie'nin böylesine korkunç bir şekilde öldüğünü kabullenemiyorum.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği ortaya çıktıkça tüylerim diken diken oluyor ve kederime, Abbie gerçekten öldüyse yakında benim de ona katılacağım düşüncesi ekleniyor.

Bölüm 36

Misha

Aurora'ya ulaşmak için çok az zamanım olduğunu bildiğimden, hemen arkamda Alek ve Armani olduğu halde Müdür Koslov'un ofisine koşuyorum.

Tanrım, kalbim bunu kaldıramıyor. Ona ulaşmalıyım ve Tanrı ona saldıran şerefsizlere yardım etsin.

"Misha?" Müdür Koslov masasının arkasında oturduğu yerden ayağa kalkarken soruyor.

"Aurora az önce saldırıya uğradı. Elimde canlı konumu var.

Adamlara ihtiyacım var." "Viktor bu emri onayladı mı?" diye sorar.

"Hayır." Neler olduğunu duyabilmek için telefonumu kulağıma tutmaya devam ediyorum. Şu anda sadece bir inilti ve metal gıcirtısıyla bozulan ürkütücü bir sessizlik var. Bir kaza olduğunu varsayıyorum ve Aurora'nın beni duymayacağını bilmeme rağmen, "Aurora, iyi misin?" diye soruyorum.

Sorumun cevabı yok ve bu da endişelerimi on kat artırıyor.

Dikkatimi tekrar Müdür Koslov'a çevirerek, "St. Monarch'ın hizmetlerini kiraliyorum" diyorum.

Başını salladı. "Kaç adama ihtiyacın var?" diye soruyor bana doğru yürürken. "Bir saat için koruma başına yirmi bin."

Ne kadara mal olduğu umurumda değil. "On adam ve silaha ihtiyacımız var."

Müdür Koslov kapının yanında duran nöbetçiye bakarak, "Önümüzdeki on dakika içinde on adamı gitmeye hazır hale getirin" talimatını verdi. Gözleri tekrar bana kayıyor. "Ön ödeme yapmak zorundasınız."

Alek'e bakıyorum. "Aktarımı yap. Aramayı kaybetmek istemiyorum."

Alek başını sallar ve telefonunu çıkararak bankacılık uygulamasına girer ve parayı transfer eder.

Müdür Koslov kapıya doğru işaret ediyor ve biz de aceleyle **c e p h a n e l i ğ e** doğru ilerliyoruz, orada istediğimizi almamıza izin veriyor. *Elbette bir bedel karşılığında.*

Her birimiz bir Heckler & Koch hafif makineli tüfek, bir Baretta ve bir Glock.

Müdür Koslov zırhlı yelekleri işaret eder. "Bunları da alın. Bunu bir hediye olarak kabul edin."

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldanıyorum, iki tane alıp Alek ve Armani'ye fırlatırken. Birini göğsüme takıyorum, silahları pantolonumun bel bandında sırtımın arkasına sıkıştırıyorum ve makineli tüfeğin kayışını omzuma atıyorum.

Mühimmat kemerini taktım ve şarjörlerle doldurdum.

Müdür Koslov'un telefonu bip sesi çıkarıyor ve kontrol ediyor. Gözleri bana kilitlenmeden önce "Çok şükür," diye mırıldanıyor. "Bratva değil."

Ben de öyle düşünmüştüm ve yüzde doksan eminim ki sorumlunun kim olduğunu biliyorum.

Müdür Koslov iç geçirir. "Yakuza ile uğraşıyorsunuz." Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Lütfen ben dönene kadar Kazuo, Seijo ve Takahary'yi tutun." Başını sallıyor. "Perşembe günü ayrıldılar."

"*Blyad'*," diye bağıyorum.

Hattan gelen bağırışları duyuyorum ve dikkatim Aurora'ya ne olduğuna odaklanıyor. Elimi kaldırıyorum, böylece herkes sessiz kalıyor.

Japonca konuştukları için tek kelime bile anlamıyorum ama bir saniye sonra Abbie'nin "*HayırHayırHayırHayır!*" diye bağırdığını duyuyorum.

Aurora'dan bir şey duymadığımda kanım damarlarımda donuyor. Kıyafet hışırtısı, bir homurtu ve iki el silah sesi.

Hayır.

Onu öldürmeyecekler.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Kişisel bir şey. Piçler ona hızlı bir ölüm vermemek için sana acı çektirmek istiyorlar.

"Gidelim!" Cephanelikten çıkmadan önce havlıyorum. "İyi şanslar, Misha," diye sesleniyor Müdür Koslov arkamdan.

Kaleden dışarı yığıldık ve bekleyen on adamı görünce rahatladım. Hepsini selamlamak için bir saniyemi ayırdım.

"Teşekkür ederim. Yakuza'nın bir grubuyla karşı karşıyayız. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum." Aurora'nın konumu için telefonumu kontrol ediyorum ve işaretin bir yol boyunca ilerlediğini görüyorum.

"Bizi takip edin. Hedef hareket ediyor."

Armani direksiyonun arkasına geçerken ben yolcu koltuğuna oturdum. Alek arkaya atladı ve "Siktiğimin yakuzası" diye mırıldandı.

Telefonumu SUV'un Bluetooth'una bağlıyorum, böylece canlı konum Armani'nin görebilmesi için ekranda beliriyor.

Bir göz atıyor, sonra motoru çalıştırıp aracı kapılara doğru yönlendiriyor.

Diğer cipler hemen arkamızdan geliyor ve ben de harekete hazır olduğumdan emin olmak için silahlarımı kontrol ediyorum.

"Görünüşe göre durmuşlar," diyor Armani, gözlerimi ekrana çekerek.

Öne doğru eğilerek, tam olarak nerede olduklarını görmek için haritayı büyütüyorum.

"Tren garına benziyor," diye mırıldandım. "Saklanacak bir sürü lanet yer var." Haritada avlunun kenarını gösteriyorum. "Burada dur."

"Sanki egzersize ihtiyacım varmış gibi," diye mırıldandı Alek. "Kaç tane lanet olası vagon var? Ayrıca dış binalar da var. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu."

Armani yoldaki diğer arabaların arasından sıyrılırken, "Eminim Aurora'yı tuttukları yerde dışarıda konuşlanmış adamlar olacaktır," diyor.

"Umarım öyledir." Arkadaşlarıma bakıyorum. "Yaklaşık beş dakikamız kaldı. Hazır mısınız?"

"Evet, hadi şu orospu çocuklarını öldürelim," diye cevap veriyor Alek, sesi sıkılmış gibi çıkıyor.

Umarım zamanında yetişiriz.

Canlı konum kesiliyor ve bana telefonunu bulduklarını söylüyor. "Kahretsin, acele et," diye bağıyorum ve Armani gaza basıyor.

Yoğun bir korku dalgası vuruyor. Eğer şerefsizler hayatımın aşkını öldürürlerse, aklımı kaçıracağım. Onsuz yaşayamam.

O güçlü biri. Ona acı çektirecekler, o yüzden işine odaklan.

Onu bulmak için harcadığınız her saniye, ona zarar verdikleri bir saniyedir.

Odaklan.

Geliyorum, moy malen'kiy olen'.

Aurora

Konteynere başka bir adam tırmanıyor ve bu sefer onu tanıyorum.

Kazuo Jirocho.

Şerefsiz. Bilmem gerekirdi. Bulduğu her fırsatta Misha ile sorun arıyordu.

Kahretsin. Kasıklarına diz attım.

Bana doğru yürüyen adama gözlerimi dikiyorum. Dudaklarında zalim bir küçümseme beliriyor. "Rahat mısın?"

"Siktir git," diye tükürdüm.

Faydası olmayacağını bilsem de, kısıtlamalarım karşı mücadele ediyorum.

"Haberlerim var," diyor yönünü değiştirip tezgâha doğru giderken. Fark etmediğim bir çantayı alıp yıpranmış ahşabın üzerine bırakıyor. "Babanı aradım ve ona senin Petrov'u becerdiğini söylediğimde yaşadığı şaşkınlığı tahmin edebilirsin." Kazuo kıkırdıyor. "Pek iyi karşılamadı."

Tanrım. Hayır. Hayır.

Kazuo bana dönmeden önce çantadan bir pense aldı. "Baban yolda, o yüzden fazla vaktimiz yok."

Yoğun dehşet kaslarımı sıkıyor ve ağzım korkunç bir şekilde kuruyor.

Misha ne yapardı?

Kazuo bana doğru yürüyor ve attığı her adımda kalp atışlarım hızlanıyor, ta ki başıma hücum eden kan yüzünden başım dönene kadar.

"Yani baban ve Petrov kavga ederken..." Saatine bakıyor, "Bu da bana yaklaşık on dakika verir, biraz eğleneceğiz."

"Cehenneme git," diye homurdanıyorum. Korkumun sesime yansımından nefret ediyorum.

Bana Abbie'yi öldürdüğünü söyleyen adam odadan çıkıyor ve kameranın yanındaki kişi bir düğmeye basıyor.

Ölümümü kaydediyorlar. Tanrım.

Kazuo yaklaşırken nefesim kuru dudaklarımda patlıyor. Tam tepki verirken bacağımı tekmeliyorum ama kıkırdayarak yakalıyor.

"Tut onu," diye talimat veriyor diğer iki adama ve onlar da hemen yaklaşıyorlar. Biri kalçamı, diğeri de serbest bacağımı tutuyor.

Kazuo penseyi manikürlü küçük ayak parmağıma götürürken ele geçirilmiş biri gibi kıpırdanıyor ve debeleniyorum.

"Hayır," diye bağıyorum. Çiviye kavrarken içime ezici bir hayal kırıklığı ve umutsuzluk doluyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözlerimi kapatarak güvenli bir alan bulmaya çalışıyorum.

Aklıma Misha ve benim bir sandığın içinde oturduğumuz ve bana öğrettiği her şey geliyor, ama anıların yerleşmesi için çok geç oluyor ve tırnağım koparılırken içimden acı dolu bir çığlık kopuyor.

Zalimlik ve acı aklıma başımdan alıyor ve buz gibi ürperti tenimi sararken çaresizce nefes nefese kalıyorum.

Kazuo bir sonraki parmağa geçmeden önce eğlenerek kıkırdıyor.

Kaslarım kasılıyor ve ayağımı onun acımasız tutuşundan kurtarmak için çok uğraşıyorum ama bu sadece parmaklarının derimi kazmasına neden oluyor.

Çığlık atmamak için çenemi olabildiğince sıkıyorum. İkinci çiviye de söktüğünde acı çok fazla geliyor ve hıçkırıklara boğuluyorum.

Dilimi ısırması olmalıyım çünkü ağzıma kan tadı doluyor.

Misha! Daha fazla dayanamayacağım. Aklıma kaybedeceğim.

Bölüm 37

Misha

Tam tren garının alt ucuna yanaşıp ciplerden inerken, bir başka motorlu tugay bize doğru hızla geliyor.

Alek hafif makineli tüfeğini kaldırıp nişan alırken "*Khristos*," diye mırıldanıyor. "Bekle," diye mırıldanıyorum. Bir adım öne çıkıp, silahımı hazır tutarak onu izliyorum ilk araç savrularak durur.

Caruso D'Angelo ve Emilio Sartori ellerinde silahlarıyla arka koltuklardan çıkarlar.

Blyad', şu an tam da ihtiyacım olan şey.

"Aurora için buradayım," diye bağıryorum. "Kızlar güvende olduktan sonra yüzleşebiliriz." Başını sallaması bir saniye kadar uzun sürdü.

"Kızlarımız önce gelir." İsteksizce başımı sallıyorum.

Kadınlar güvende olduğunda, iki adamla ilgilenmek zorunda kalacağım. Bugün ya ateşkes olacak ya da cesetler düşecek.

Armani'ye baktım. "İki adam al ve D'Angelo ile Sartori'nin arkasında kal. Eğer bize karşı bir hamle yaparlarsa, onları öldürün."

Başını sallar ve iki muhafıza işaret ederek düşmana doğru ilerler.

D'Angelo yaklaşıyor. "Yanlış bir hareket yaparsan ölürsün."

Bunun beni korkutması mı gerekiyor?

"Aynı şey senin için de geçerli," diye mırıldanıyorum arkamı dönüp park etmiş vagonlara ve arabalara doğru ilerlerken.

Nöbetçi olarak vagonların arasındaki açıklıklara bakıyorum ve siyah bir parıltı görünce hemen geri çekilip herkesin yürümeyi bırakmasını işaret ediyorum.

Başımı Caruso'ya çeviriyorum ve üstü kapalı bir nefretle, "Solumuzda," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "İşaretinizle."

Bana liderlik etmesine şaşırdım, ama yine de muhtemelen arkasından yürümemi istemediği içindir.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça ilerliyorum. Birkaç saniye önce gördüğüm kişiden hiçbir iz yoktu, bu yüzden şansımı denedim ve açıklıktan içeri daldım.

Alek bana "Ben diğer tarafa geçiyorum," diye bilgi veriyor.

Üç adam alıyor ve ben sağa doğru ilerlerken onların sola doğru ayrılmalarını izliyorum.

İki vagon arasındaki başka bir açıklıkta, bir konteyneri koruyan bir adam görüyorum.

Bingo.

Caruso ve diğer adamlara beklemelerini işaret ediyorum, sonra çömelerek yavaşça yaklaşıyorum.

Bir susturucu almalıydım. Tetiği çektiğimde her şey çok hızlı olacak.

Vagonlar arasındaki kuplörün üzerinden geçtiğimde, adamın gözleri bana doğru kayıyor ve tetiği çekiyorum. Bir mermi püskürmesi ona isabet ediyor ve çakıllara düşmeden önce vücudu sarsılıyor.

İleri atılarak koşuyorum ve kendimi havaya fırlatarak konteynırın üzerine atlıyorum ve ışık hızıyla durumu değerlendiriyorum.

Aurora zincirlerle asılı. Kazuo ona silah doğrultuyor. Yolumda iki pislik var.

Kurşunlar uçuşmadan önce her şeyi algılamam sadece bir anlık bir şey.

Arkamdaki adamları duyuyorum ama onları indirirken önümdeki piçlere odaklanıyorum.

Kazuo kıkırdar. "Biraz erken geldin."

"Partinizi mahvettiğim için özür dilerim. Davetiyem postada kaybolmuş olmalı," diye homurdanıyorum.

Gözlerim şerefsizle Aurora arasında gidip geliyor.

Tanrım, ona işkence

etmişler. Ama o yaşıyor.

Bana bakarken dudakları aralandı, yüz hatları acı ve şoktan gerilmişti.

Caruso beni sırtımdan vurmasa iyi olur.

Hafif makineli tüfeğimi indirip yere bırakıyorum. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Kazuo'nun gözleri Caruso ve benim aramda gidip geliyor. "Ben de birbirinizi öldürme fırsatını değerlendireceğinizi düşünmüştüm." Omuz silkiyor. "Ne yazık ki planım işe yaramadı. *Henüz.*"

Aurora aniden Kazuo'ya doğru tekme atar ve Kazuo'nun dikkatini çeker ona geri döndüm. Silahı arkama sakladığım yerden çıkardım ve ateş ettim.

Ateş etmeye devam ediyorum, Kazuo'yu şarjörümdeki her mermiyle delik deşik ediyorum.

Hızla boş s i l a h ı bırakıyorum ve arkamı dönerek pantolonumun kemerinden Heckler & Koch'u çıkarıp Caruso'ya nişan alıyorum.

"Hayır!" Aurora ağlıyor. Hıçkırıklar içinde kıvranıyor. "Ateş etme. Lütfen ateş etmeyin. O zaman beni öldürebilirsin."

Babasıyla konuştuğunu ancak şöyle dediğinde anlıyorum: "Onu seviyorum baba. Onu öldürürsen, beni kaybedersin."

"Kapa çeneni!" Caruso kızına bağırır. "Adamlar konuşuyor."

Ne. Ne. Everloving. Sikeyim.

"Benim kadınım bu şekilde konuşamazsın?" Sözcüklerimde öfke dolup taşıyor.

Aurora'ya yaklaşırken silahımı Caruso'ya doğrultuyorum.

Yanımdaki muhafızlara "Onu kelepçelerden kurtarın" diye emrediyorum. Caruso ve ben, "İki seçeneğiniz var" diyene kadar bakışıp duruyoruz.

Ya bratva'ya teslim olursunuz ya da bugün ölürsünüz."

Dışarıda bir kargaşa duyuyorum ve kapıda silahlarını Emilio Sartori'ye doğrultmuş olarak beliren Eğitmen Nikolai ve Müdür Koslov'u görünce çok şaşıırıyorum.

"Kuzenim adına buradayım," diyor Nikolai. "Sayıca azsınız.

Bu savaşı bitirelim, D'Angelo."

Başımı eğiyorum ve sallayarak Caruso ile gözlerimi kilitliyorum. "Ne olacak?"

Aurora yere düşüyor, sonra bacağımı tuttuğunu hissediyorum. Yere sinmiş olması kalbimi parçalıyor ve sol elimi başının yan tarafına koyarak yüzünü dizime bastırıyorum.

"Aurora benim," diye mırıldandım. "Aileni düşün Caruso. İnatçılık ve gurur hepinizi parçalayacak."

Caruso omzunun üzerinden Emilio'ya bakar ve Emilio başını sallamadan önce aralarında sözsüz bir konuşma geçer.

Aurora'nın babası dikkatini tekrar bana çeviriyor, sonra başını sallıyor. "Yirmi dört saatlik ateşkes ilan ediyorum."

"Viktor sabırlı bir adam değildir," diyorum. "Kararını şimdi ver."

Aurora ayağa kalkarken bana yaslanıyor ve önüme geçmeye çalıştığında onu geri çekerek, "Sen karışma," diye homurdanıyorum.

"Baba," diye yalvarıyor. "Lütfen. Bana ölümünü izletme."

Gergin bir dakikanın ardından Caruso "Şartlar nedir?" diye sorar.

Nikolai öne çıkıyor. "Kârınızın yüzde on beşi ve Bratva'ya bağlılık yemini edeceksiniz."

Caruso başını sallar ve sinirli bir şekilde yere tükürür.

Parmağım tetikte sıkılaşıyor. "Yine de lüks bir hayat yaşayacaksın. İnatçı olduğun için her şeyden vazgeçme."

Hâlâ cevap vermeyince ekliyorum: "Bratva ve İtalyan mafyasıyla karşı karşıyasın. İşlerin bu noktaya gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordun."

Hava dramatik bir şekilde geriliyor ve nefesim kesiliyor, dikkatimin her zerresi Caruso'ya odaklanıyor.

Caruso, "Sadece Viktor'la ilgileneceğim," diyor. Gözleri tiksintiyle üzerimde geziniyor. "Ben sıradan askerlerle konuşmam."

Öyle mi? Yakında bir damadın olacak, sikik.

Nikolai aramayı yapıyor, sonra "Caruso konuşmak istiyor" dediğini duyuyorum. Telefonu Aurora'nın babasına uzatıyor ve adamın bakışları kızına kayıyor.

Bakışlarını ondan kaçırmadan önce kara gözlerinde onaylamama ifadesi parlıyor. Sol kolumu omuzlarına doladım ve onu yanıma bastırdım.

Viktor'a "Pozisyonumu korumayı talep ediyorum" der.

Caruso görüşmeyi sonlandırmadan önce görüşme sadece birkaç dakika sürer. Cihazı Nikolai'ye geri verir ve "Geçici bir ateşkes sağlandı" der.

"Tanrıya şükür," diye fısıldar Aurora. Dönüyor ve kollarını sararak Yüzünü zırhlı yeleğime bastırıyor ve yıkılıyor.

Acil tehdit sona erdiğinde ve Nikolai ile Müdür Koslov görevi devraldığında, dikkatimi kadınıma yöneltiyorum.

"Neren yaralı?" Onu sıkıca tuttuğu yerden çekerek vücudunu kontrol ettim ve ayağından üç çivi söktüklerini görünce bir dizi küfür savurdum.

Silahımı eline tutuşturup "Tehdit oluşturan herkesi vurun" diye emrediyorum. Eğilerek onu gelin gibi kucağıma alıyorum, sonra da açıklığa doğru yürüyüp atlıyorum.

Başımı sağa çevirdiğimde, Alek'in ayakta durduğunu ve Abbie'nin ona doğru sindiğini görüyorum. Yüzü o kadar kötü dövülmüş ki her yer kan içinde.

Aurora'yı onlara yaklaştırıyorum ama arkadaşını görünce elimden kurtulmaya çalışıyor ve çakılların üzerinde kanlı bir ayak izi bırakarak ona doğru koşuyor.

"Abbie," diye bağıyor Aurora yoğun bir rahatlamayla, arkadaşını Alek'ten koparıp ona sarılmadan önce. "Bana senin öldüğünü söylediler."

Abbie Aurora'yı tutmak için kıpırdamıyor ama sanki şoktan sersemlemiş gibi hareketsiz duruyor. "Acıyor, Ra-Ra." diye inlemesi biraz zaman alıyor.

Aurora geri çekiliyor ve hemen ardından Nikolai yanımdan geçip Abbie'yi kollarının arasına alıyor. Abbie hıçkırıklara boğuluyor ve Nikolai'nin göğsüne yaslanıyor. Sanki ölümle arasında duran tek şey oymuş gibi kollarını ona sarıyor.

Tamam mı?

Caruso ve Emilio'nun kızlarını kontrol etmemelerine daha da şaşırdım.

Şerefsizler.

"Onları St. Monarch'a geri götürelim," diye emrediyorum.

Aurora'yı kollarıma almadan önce Armani'ye bize gelmesi için işaret ediyorum. İşkence görmüş ayağının üzerinde yürümesini istemiyorum.

"Kızlarımızla nereye gidiyorsun?" Caruso bağıyor.

Ona siktir olup gitmesini söyleyemeden Aurora bağıyor, "Ben St. Monarch'a gidiyorum. Bratva ile barış yapmış olman her şeyi kabul ettiğim anlamına gelmiyor."

"Bana geleceksin," diye emretti Caruso.

"Onu ölü kollarımdan çekip almak zorunda kalacaksın," diye homurdanıyorum. Arkamı dönüp araçların bulunduğu tren garının arkasına doğru yürüdüğümde Müdür Koslov'un, "Aptalca bir şey yapma Caruso. Sen hâlâ

sayıca azlar. Aurora ve Abbie'ye St Monarch'ta en iyi tıbbi müdahale yapılacaktır."

Burayla işim bitti, araçlara doğru yürüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Aurora boynuma doğru nefes alarak. "Beni almaya geldiğin için."

"Her zaman senin için geleceğim, *moy malen'kiy olen*'."

Bölüm 38

Aurora

Revirdeki bir yatakta otururken, gözlerim doğal olmayan bir şekilde sessiz olan Misha'ya gidip geliyor.

"Misha," diyorum dikkatini çekmek için.

Doktor kesik ayak parmaklarımı temizlemeyi bırakmıyor ve Misha'nın gözlerini benimkilere dikmesi **b i r a z z a m a n** alıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra başını sallıyor ve bakışlarını şu anda ayağıma bandaj sarmakla meşgul olan doktora çeviriyor.

Doktor işini bitirir bitirmez, "Ağrı için sana bir şey vereceğim ama iyileşeceksin. Tırnakların altı ila on ay içinde tekrar uzar."

"Gidebilir miyim?" Üzerimde yapmak istediği başka bir kontrol olmadığından emin olmak için soruyorum.

Başını salladı, "Sadece birkaç gün ağırdan al. Ağır antrenman yok."

"Tamam." Yataktan kayarken doktora gülümsüyorum, üzerime bir şey koymamaya dikkat ederek

sağ ayağıma baskı uyguladı. "Teşekkür ederim."

Misha öne atılıyor ve beni kollarına alıyor.

"Yürüeyebilirim," diye itiraz ediyorum.

Beni revirden çıkarırken, "Bugün bunun olmasına imkân yok," diye mırıldandı.

"Bekle, Abbie'yi kontrol etmek istiyorum," diyorum onun tutuşuna karşı zorlanırken.

Eğitmen Nikolai onu revirden dışarı taşıdı ve o z a m a n d a n beri onu görmedim.

"Kıpırdamadan otur," diye tersliyor Misha.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve kızgın ifadesini görünce kaşlarım havaya kalkıyor. "Neden bana kızgınsın? Kaçırılmamız benim suçum değildi."

Köşeyi dönüp merdivenlere doğru yürürken derin bir nefes alıyor. "Sana kızgın değilim. Sana yaptıklarına çok kızgınım."

Oh.

Elimi boynunun yan tarafına koyarak, "Ama şimdi iyiyim. Her şey bitti."

Gözle görülür bir şekilde kendini sakinleşmeye zorluyor ve sonra mırıldanıyor: "Abbie iyi."

Biraz dinlendikten sonra seni ona götüreceğim."

Misha beni odasına taşıyor ve doğruca yatağına götürüp nazikçe yatırıyor.

Uyaran bir bakışla, "Sadece tuvalet molaları için kalkacaksın. Anladın mı?"

Yanımdaki boşluğu okşuyorum. "Sadece benimle kalırsan." "Tabii ki seninle kalacağım," diye mırıldanıyor.

Dolabına doğru yürürken ve bir eşofman altı giyerken onu izliyorum. Gözlerim kalçalarından bel kemerine doğru kıvrılan V'ye takılıyor. *Yum.*

Sanırım birkaç ağrı kesici alırsam, seks için yeterince iyi olacağım.

Misha raftan bir gömlek alıyor ve yatağına doğru yürürken gözleri yüzüme kilitleniyor. Bir saniye sonra başını sallıyor. "Aklını seksten uzak tut, *krasivaya*. Bunun için hiç formda değilsin."

Bir kahkaha attım. "Evet, ama bir kız hayal kurabilir."

Misha beni soymaya başlıyor, kıyafetlerimi odanın köşesine fırlatıyor. Üzerime kendi tişörtünü geçirdikten sonra yanıma uzanıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Derin bir nefes alarak mırıldandı: "*Khristos*, artık kalbim dinlenebilir."

"Nasılsın?" diye sormak için geri çekilmeden önce yüzümün her yerine öpücükler konduruyor.

Sadece omuz silkiyorum çünkü sorusuna verecek bir cevabım yok.

Konteynıra döndüğümde, öleceğime gerçekten inandığım bir an vardı. Üzerime çöken boşluk hissi tarif edilemezdi.

Bu delilik. Hem rahatladım hem de travma geçirdim. Kendime bittiğini söyleyip duruyorum.

Misha bana kaşlarını kaldırdığında, "İyi olacağım. Sadece biraz sarsıldım."

"Konuş benimle." Elini yüzüme götürüp parmaklarını yanağımda gezdiriyor.

Göğsüne sokulmadan önce tekrar omuz silkiyorum. "Sadece bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum."

"Özür dilerim, *moy malen'kiy olen*," diye mırıldanıyor başımın tepesine bir öpücük kondururken. "Oraya olabildiğince çabuk ulaşmaya çalıştım."

"Biliyorum." Ona olabildiğince sıkı sarılarak itiraf ediyorum: "Öleceğimden ve seni bir daha göremeyeceğimden çok korktum. İşkenceyi kaydediyorlardı ve eminim beni nasıl öldürdüklerini sana izletmek içindi. Bundan nefret ettim."

Misha birkaç derin nefes alır, sonra "Bana bak" diye emreder.

Başımı geriye eğip gözleriyle buluşuyorum. Açık mavi gözlerinde o kadar çok sevgi var ki, maruz kaldığım travmanın bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Bir süre öylece bana baktı, sonra "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" dedi.

Başımı sallıyorum, olayların neden olduğu çalkantılı duygular göğsümde kabarıyor.

"Çoğu insan histerik olurdu ama sen değil. Kendine verdiğin değerden çok daha güçlüsün."

Aldığım darbeden sonra Misha'nın sözleri beni toparlıyor.

Onun en çok bu yönünü seviyorum. Beni güçlü hissettiriyor. Beni asla yıkmıyor.

"Burada seninle yatabildiğim için mutluyum," diyorum, ses tonum yumuşak.

"Babam Bratva'ya bağlılık yemini ettiğine göre sence şimdi ne olacak?" diye sormadan önce bir an sessizlik oldu.

Misha kendi tarafına dönüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Şimdi düğünümüzü planlıyoruz. Üç aydan az zamanımız var."

Oh, doğru ya!

Gözlerim biraz açılıyor. "Ölümle yüzleşmekten koridorda yürümeye," diye kıkırdıyorum.

Alnında endişeli bir kaş çatma ifadesi belirliyor. "Hâlâ evlenmek istiyor musun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ağzına bir öpücük konduruyorum. "Evet. Ayarlamaları yapmak için daha fazla zaman isterdim."

Ve bir evlenme teklifini çok isterdim.

Misha, "Her şeyi planlamana yardım edeceğim," diyor.

"İyi edersin," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum esnemedenden önce.

Misha'nın yanında yatarken yorgunluk iliklerime kadar işliyor ve Misha'nın eli sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinirken ben de dalıp gidiyorum.

Uyandığımda oda karanlıktı.

İlk başta Misha'nın uyuduğunu sanıyorum ama kollarından kaçmaya çalıştığımda kolları beni sıkıca sarıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye
homurdanıyor. "Susadım."

Bana bir şişe su getirmek için ayağa kalkmadan önce "Yatakta kal,"
diye emrediyor. Işığı açıyor ve gözlerim anında eşofmanını sıyıran sert
sikine kilitleniyor.

Şişeyi ondan aldım ve onu kızdırdım. "Biraz daha sertleşirsen kumaşı
yırtacaksın."

Tekrar yatağa uzanıyor ve sırt üstü yatarak ereksiyonuna bakıyor.
"Kıçın sikime sürtünüyordu," diye yakınıyor. "Sen uyurken seni
becermediğim için memnun olabilirsin."

Kıkırdayarak sudan bir yudum alıyorum, sonra şişeyi komodinin
üzerine bırakıyorum. "Bu şekilde uyanmak umurumda değil."

Misha'nın gözleri benimkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak yan dönüyorum ve erkeğim gibi kokan yastığıma
sarılıyorum. "Ama uyarayım, ölü gibi uyurum."

Yüzüne bir sırtıma yayılır. "Bunu bir gece hiç beklemediğin bir anda
test edeceğim. Bakalım ben amına girerken ne kadar derin uyuyacaksın."

Tanrım.

Fantezinin görüntüsü karnımı sıkıyor ve içim ateşle kızarıyor.

Bir elimi uzatıp eşofmanını aşağı çekiyorum, böylece siki serbest
kalıyor. Kaslarının üzerine sıkıca sarılmış kadife teninin görüntüsünü içime
çekiyorum, sonra bir parmağımı başından tabanına kadar izliyorum.

"Benimle seviş, Misha," diye fısıldıyorum. "Vedalaştığını sandığın
zaman yaptığın gibi."

Eşofmanını sonuna kadar itiyor ve üzerimde sürünmeden önce
külotumu çıkarıyor. Vücudunun ağırlığı benimkini yatağa doğru itiyor.

Tam istediğim gibi.

Misha'nın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve beni ne kadar sevdiğini görmek kendimi değerli ve güvende hissetmemi sağlıyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, *moy malen'kiy olen'?*"

Başımı sallıyorum ve sert uzunluğunu içime iterken, "Seni sevdiğim kadar" diyorum.

Bölüm 39

Aurora

Misha ile ilk randevum için hazırlanırken, başka bir elbise deniyorum.

Abbie yine başını sallar. "Doğum günü partisine giden bir çocuk gibi görünüyorsun." Yatağında oturduğu yerden kalkarak, "Dolabımdan birkaç elbise alacağım," diyor.

Aynadaki yansımama bakmadan önce onun yatak odamdan çıkışını izliyorum.

Evet, haklı.

Kahretsin, bunu ne zaman aldım ki?

Elbiseyi çıkarıp kıyafetlerimi kontrol ediyorum ama bir dakika sonra vazgeçiyorum.

Abbie kolları dolu bir şekilde aceleyle içeri giriyor ve elbiseleri yatağımın üzerine bırakıyor. "Bakalım." Yığının karıştırıyor ve parıldayan yeşim rengi bir elbise çıkarıyor.

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Bence bu biraz fazla resmi oldu."

"Yani?" Bana bir kaşını kaldırdı. "Bu senin Misha ile ilk randevun."

"Evet, ama bir restoranda göze çarpacağım." Dişlerim alt dudağımı sıkıyor. Abbie elbiseyi ellerime tutuşturuyor, sonra da gözlerimin içine bakıyor. "Ne olmuş yani? Ra-Ra, diğer insanların ne düşündüğü önemli değil. Boş ver onları.

Sen mafya prensesi bir veletsin. Ne istersen giyebilirsin."

O haklı.

"Tamam." Ona gülümseyerek elbisenin içine giriyorum.

Abbie fermuarı çekmeme yardım ediyor ve aynadaki yansımamı kontrol ettiğimde yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor.

"İşte ben buna ilk buluşma elbisesi derim," diye mırıldanıyor Abbie, biraz duygusal görünerek.

Arkamı dönüp ona sarıldım. "Bu anı benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Başka bir yerde olmak istemezdim."

Geri çekildiğimde, gözlerim yüzünü tarıyor. Çürükler güzelce iyileşiyor. Saldırının üzerinden iki hafta geçti ve her şey normale döndü.

Tüm tehditler bertaraf edildiğine göre, araziden ayrılmak bizim için güvenli. Sayılır diyorum çünkü saldırıdan sonra bratva ve yakuza arasında ipler gerildi. Yine de Kazuo emirlere karşı geldi, bu yüzden yakuzanın dayanacak bir ayağı yok.

Ayrıca Viktor ve babam arasındaki sorunlar çözülürken İsviçre'de yoğun bir bratva varlığı var.

"Bu gece çok yürümesem iyi olur," diyorum topuklu ayakkabılarımı giymek için yatağın kenarına otururken.

"Pfft." Abbie bir el sallıyor. "Misha'ya biraz şans ver, seni her yere taşır."

"Değil mi?" Kıkırdıyorum. "Üzerime titremesine bayılıyorum."

Abbie'nin gözleri benimkilerle kilitlendi. "Senin adına mutluyum, Ra-Ra."

Yatağın öbür ucuna uzanıp kolunu sıkıyorum. "Sağ ol dostum. Umarım beyaz atlı prensin yakında gelir." Başını sallıyor. "Hayır, erkeklerle işim bitti."

Kaşlarım saç çizgime doğru uçuşuyor. "Bu sözleri duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Bir kıkırdama çıkarır. "En azından şimdilik."

"Yani Nikolai ile aranızda gerçekten bir şey yok mu?" Ayağa kalkıp topukların canımı acıtmadığından emin olmak için test ederken soruyorum.

"Hayır, hiçbir şey yok." Yüz hatları bir an için acı dolu bir ifadeyle gerildi. "Onun tarafından hiçbir şey yok."

"Ya Alek?" Nikolai konusunu değiştirip Abbie'nin dikkatini dağıtmak için soruyorum. "Saldırıdan beri sana iyi davranıyor."

Abbie başını sallarken bir kahkaha atıyor. "Hayatım boyunca dayak yediğim için kıcımlı kollamaya çalışıyor. Biz sadece arkadaşız. Sayılır. Daha çok sen ve Misha evleneceğiniz için aramızda konuşulmayan bir barış var gibi."

"Herkesin bir kez olsun iyi geçinmesi güzel bir değişiklik."

"Evet," diyerek yüzüne bir sırıtış yerleştirir. "Hadi ama. Hâlâ saçını yapman gerekiyor. Misha birazdan burada olur."

"Kahretsin, haklısın," diye gülüyorum. "Saçlarım fare yuvası gibi görünürken dışarı çıkardım."

Tam o sırada kapı çalınır. Abbie yataktan fırladı. "Ben bakarım."

Aceleyle banyoya gidip tokayı saçından çıkarıyorum ve bir fırçayla saç tellerimi tarıyorum.

Yatak odama geri dönmek için döndüğümde Misha karşıma çıkıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Kahretsin, kömür rengi üç parçalı takımın içinde çok seksi görünüyor. Abbie bu elbiseyi giymemi söylediği için çok mutluym.

"Absolyutno zakhvatyvayet dukh," diye mırıldanıyor tam bir huşu içinde ve bana kesinlikle nefes kesici göründüğümü söylüyor.

Ona yaklaşırken dudaklarım kıvrılıyor. "Ve sen harika görünüyorsun, bebeğim."

Keşke içeride kalabilseydik de seni yavaşça takım elbiseden

çıkarabilseydim." "Tamam, hoşça kal," diye bağırıyor Abbie ve sonra kapı çarparak kapanıyor.

İkimiz de onun hızlı geri çekilişine gülüyoruz, sonra Misha kolunu bana doluyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Khristo, sen bir hayal gibisin," diye mırıldanıyor. "Ben şanslı bir piçim."

Kapıya doğru yürürken ve süitten ayrılırken iltifatları beni kulaktan kulağa gülümsetiyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye

sordum. "Bir restorana."

Ona gözlerimi deviriyorum, bu da bana bir tokat kazandırıyor.

Şatodan çıkıp merdivenlerin önünde bekleyen limuzini gördüğümde gözlerim Misha'ya kayıyor.

Yürümem için elini sallıyor, sonra da arka kapıyı açıyor.

Lüks araca biniyorum ve bir yandan elbisemi düzeltirken bir yandan da arabaya bakıyorum. Başımı eğerek, "Ciddi misin? Alek ve Armani de mi geliyor?"

Misha yanıma bindi, sonra da "Güvenliğimiz için" dedi.

"Sadece ikimiz oluruz diye düşünmüştüm," diye yakınıyorum, randevumu onlarla paylaşmaktan memnun değilim.

"Bizi restorana götürüyorlar," diye açıklıyor Misha, sonra bir düğmeye basıyor ve ön koltuklarla aramıza siyah bir ekran giriyor. "Orada olmadıklarını farz et."

Akşam yemeğinde bize katılmayacakları için kendimi daha iyi hissederek koltuğa yaslanıyorum ve dikkatimi Misha'ya veriyorum.

Gözleri yüzümü okşuyor ve kısa süre sonra etrafımızda samimi bir baloncuk oluşuyor. "Bundan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Hâlâ hissediyor musun?" Misha soruyor.

"Neyi?"

"Aramızdaki patlayıcı kıvılcım."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Her gün."

Bana yaklaşıyor ve bir parmağını çenemin altına koyarak dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Araç sonunda durdu ve Misha bana sırtıttı. "Şarap içmeye ve yemek yemeye hazır mısın?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum ve arka koltuktan inmeme yardım etmesine izin veriyorum. Limuzinin önüne bakıyorum ama çoktan boşalmış, Armani ve Alek'ten de eser yok.

"Etrafımızı kontrol ediyorlar. Sen ortalıktayken risk almak istemiyorum," diye açıklıyor Misha.

Awww. Swoon.

Bir elini belime koyuyor ve restoranın girişine doğru yürürken etrafına bakmaya devam ediyor.

Her zaman tetikteyim. Benim koruyucu mağara adamım.

Arka köşede, daha özel bir yerde, mum ışığıyla aydınlatılmış güzel bir masaya oturduk.

Misha karşıma oturmak yerine solumdaki sandalyeye oturdu.

Bir garson bize birer kadeh şampanya doldurduktan sonra, "Birkaç dakika beklemek ister misiniz, yoksa başlangıçları getireyim mi?" diye sordu.

"Bana beş dakika ver," diye yanıtlıyor Misha.

Servis görevlisi gittiğinde Misha'ya doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Burası muhteşem bir yer."

Elimi tutarken "Senin kadar güzel değilim," diye mırıldandı. "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Ciddi bir ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve anında midemde sinirler uçuşuyor. "Kötü bir şey mi oldu?"

Başını sallıyor. Boğazını temizledikten sonra gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sen kayan bir yıldız gibisin Aurora. İki yıl önce, hayatımı aydınlattın.

Bir geceliğine ve o zamandan beri seni bir kez daha görebilmek umuduyla başımı kaldırıp bakıyorum."

Oh. Tanrım.

Bunun ne olduğunu anladığımda gözlerim yaşardı.

"Yemin ederim, söylediğin her kelime, dolgun dudaklarını kıvıran her gülümseme, mutlu olduğun için dökülen her gözyaşı için yaşıyorum." Yüzüme uzanıyor ve yanağımdan bir damla gözyaşını siliyor. "Evlilik bizim fikrimiz olmasa da, bilmeni isterim ki hiçbir şey beni senin kocan olmaktan daha mutlu edemez. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Çok erken olabileceğine dair hiçbir şüphem yok."

Beş yıldızlı bir restoranda çirkin bir şekilde ağlamamaya çalışarak titreyen bir nefes çekiyorum.

Misha'nın gözleri üzerimde yumuşuyor. "Zorlandığın için değil, istediğin için bu seçimi yapmanı istiyorum."

Çabucak başımı salladım.

Misha sandalyesinden kayar ve dizlerinin üzerine çökerek şöyle der: "Karım olma onurunu bana bahşeder misin Aurora? Öleceğimiz güne kadar benim küçük geyiğim olur musun?"

Ele geçirilmiş bir aptal gibi başımı sallıyorum. "Evet."

Servis görevlisi önüme bir tabak koydu. Dumanı örten cam bir kapak var ve kapak kaldırıldığında duman dışarı çıkıyor ve zümrüt nişan yüzüğünün... kahretsın, ne olduğunu bilmiyorum ama yıldızlı bir geceye benziyor.

Misha yüzüğü tutuyor ve sol elime getiriyor. Parmağıma geçirirken, "Emin misin, çünkü bu yüzüğü parmağına bir kez taktım mı, geri dönüşü yok, değil mi?" diye soruyor.

Bir kahkaha attım. "Yalancı."

Ağzının köşesi kalktı. "Evet, haklısın. Yüzük olsun ya da olmasın gitmene izin vermem mümkün değil." Sonuna kadar itiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum duygular tekrar boğazıma hücum ederken.

Misha gözlerimin içine bakıyor ve sonra şöyle diyor: "Bu restoran gece kulübünün olduğu yere inşa edildi. Hayatımızın geri kalanının seni ilk gördüğüm yerde başlamasını istedim." Masayı işaret ediyor. "Sanırım burası sana ilk öpücüğünü verdiğim yer."

Dudaklarım aralanıyor, sonra sözleri içime işliyor ve kendimi ona doğru fırlatıyorum.

Beyaz atlı prensimle, hayatımın aşkıyla ve birlikte bir aile kuracağım adamla burada tanıştım.

Son.

Yayınlanmış Kitaplar

YOZLAŞMIŞ KRALIYET AİLESİ

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizmi

(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Beni Yok Et

Beni Kontrol

Et Beni

Acımasızlaştır

Beni Yeniden

Eğit Beni Ele

Geçir

GÜNAHKARLAR SERİSİ

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizmi

(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Bir Günahkar

Tarafından Alındı Bir

Günahkar Tarafından

Sahiplenildi Bir

Günahkar Tarafından

Çalındı Bir Günahkar

Tarafından Seçildi

Bir Günahkar

Tarafından Yakalandı

AZİZLER SERİSİ

Mafya / Organize Suçlar / Gerilim Romantizmi

(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Merhametsiz

Azizler Zalim

Azizler

Acımasız Azizler
İhanetin Gözyaşları
Kurtuluşun
Gözyaşları

BEAUTIFULLY BROKEN SERİSİ

*Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu
sırayla veya tek başına okunabilir)*

Güzelce Kırılmış Güzelce
Yaralanmış Güzelce
Yıkılmış

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Kalpsiz
Pervasız
Dikkatsiz
Acımasız
Utanmaz

TRINITY AKADEMİSİ

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Falcon
Mason
Julian
Gölü
Sonsöz

VARİSLER

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Soğukkanlı Varis

Kibirli Varis
Küstah Varis
Sadık Varis
Korkak Varis
Günahkâr
Varis Baştan
Çıkarılmış
Varis Yasak
Varis

Tek Başına Spin-off
Benim Kahramanım Değil
Genç Yetişkin / Liseli Romantik

GÜNEYLİ KAHRAMANLAR SERİSİ

Gerilim Romantizm / Çağdaş Romantizm / Polis
Memurları ve Dedektifler

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Boşa Geçen Zamanımızda
Kendimize Söylediğimiz
Yalanlar
Kaybolmuştuk

Benimle bağlantı kurun

[Bülten](#)
[FaceBook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)
[BookBub](#)

[Instagram](#)

Teşekkür

Azizler serisine duyduğum sevgi Günahkârlar serisine, o da Yozlaşmış Kraliyetler'e ilham verdi. Siz istediğiniz sürece okuyucularımın istediklerini yazmaya devam edeceğim. Tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Editörüm Sheena'nın çelik gibi sinirleri var. Bana katlandığınız için teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuyucularıma - Leeann, Brittney, Sherrie, Kelly ve Sarah, kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Candi Kane PR - Bana ve teslim tarihlerini kaçıрма alışkanlığıma karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Yoly, Cormar Covers - Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm kazandırdığınız için teşekkür ederim.

Sokak ekibim, kitaplarımı tanıttığınız için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel!

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)